

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ХАРЛАН КОБЕН

НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ТРИЛЪРЪТ НА КОБЕН Е ИЗКЛЮЧИТЕЛНО УВЛЕКАТЕЛЕН И Е НАПИСАН УЖАСНО ДОБРЕ.
ГРЕХОВНА НАСЛАДА ОТ ВИСШ ПОРЯДЪК!

Джефри Дивър

ХАРЛАН КОУБЪН НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Случи се, докато плуваха на лунна светлина. Чувстваха се в безопасност. Защитени. Влюбени. Докато не се отвори автомобилна врата... Жена му изчезна... и започна кошмарът. Минали са осем години. Трупът ѝ е открит и разпознат. Ала за д-р Дейвид Бек този случай никога няма да бъде приключен. На компютърния му екран се появява съобщение. Някой има доказателства, че жена му е жива. Някой, който го предупреждава... Не казвай на никого!

„Харлан Коубън те подмамва от първата страница, за да те шокира при прочита на последната.“

Дан Браун, автор на „Шифърът на Леонардо“

*В памет на моята племенница
Габи Коубън
1997–2000
Нашата мила малка Myszka^[1]...*

— Ами когато сме мъртви и ни няма, пак ли
ще ме обичаш, обичта наистина ли продължава?
— попита Малчо.

Голямата го притискаше към себе си и
двамата гледаха луната и ярките звезди.

— Виж звездите, виж как сияят, някои от
тях са умрели много отдавна. И въпреки това
светят в нощното небе, защото, разбираш ли, и
обичта като звездната светлина никога не
умира...

Деби Лиори,
„Въпреки всичко“

Трябваше да доловим някакъв мрачен шепот във въздуха. Или
може би да ни пронизе студ до мозъка на костите. Каквото и да е.
Небесна песен, която да чуем само ние с Елизабет. Необяснимо
напрежение. Предчувствие. В живота се случват нещастия, които
почти очакваме — например с моите родители — и после настъпват
други тежки мигове, моменти на ненадейно насилие, променящи
всичко. Животът ми се дели на две части. Преди трагедията. И сега. И
пomeжду им няма нищо общо.

По пътя Елизабет мълчеше, но това не беше необичайно. Още от
съвсем млада тя понякога изпадаше в такива непредвидими
меланхолични настроения. Потъваше в дълбок размисъл или страх,
никога не знаех в какво точно. Кое то отчасти представляваше загадка,
струва ми се, но тогава за пръв път усетих пропастта помежду ни. Или

връзката ни бе продължила прекалено дълго. Чудех се дали ще преживее истината. Или пък премълчаните лъжи.

Климатикът в колата бръмчеше на максимум. Лепкаво горещ ден. Класически август. Пресякохме Делауеър Уотър Кап по Милфорд Бридж и добродушният събирач на магистрални такси ни приветства в Пенсилвания. Петнадесет километра по-късно забелязах каменния знак с надпис „Езеро Чармейн — частна собственост“. Завих по черния път.

Гумите вдигаха облаци прах. Елизабет изключи касетофона. С периферното си зрение забелязах, че ме наблюдава. Запитах се какво вижда и сърцето ми се разтуптя. Два елена пасяха отляво. Те се заковаха на място, погледнаха ни, разбраха, че не им мислим злото, и продължиха да пасат. Скоро езерото се появи пред нас. Слънцето беше в предсмъртна агония и обагреше небето в оранжево-лилаво. Върхарите на дърветата сякаш горяха.

— Не мога да повярвам, че все още го правим — казах аз. — Ти започна.

— Да, когато бях на дванайсет.

Елизабет се усмихна. Не се усмихваше често, но когато го правеше, о, усмивката ѝ стигаше до самото ми сърце.

— Романтично е — настоя тя.

— Глупаво е.

— Обичам романтиката.

— Обичаш глупостите.

— Чукаш се винаги, когато го правим.

— Да речем, че съм романтичен — отвърнах аз.

Елизабет се засмя и ме хвана за ръка.

— Хайде, стъмва се.

Езерото Чармейн. Дядо ми измислил това име, което страшно вбесило баба ми. Тя искала да го кръсти на нея, Берта. Езерото Берта. Дядо не искал и да чуе. Две точки за него.

Преди петдесетина години край езерото Чармейн имало летен лагер за богати деца. Собственикът хвърлил топа и дядо купил целия район на безценица. Поправил къщата на директора и съборил повечето сгради на брега. Но по-навътре в гората, където вече никой не ходел, оставил хижите да гният. Двамата със сестра ми Линда често търсехме там стари съкровища, играехме на криеница и се

предизвиквахме един друг да търсим Торбалан, който със сигурност ни наблюдаваше и дебнеше. Елизабет рядко идваше с нас. Тя обичаше всички неща да са по местата си. Криеницата я плашеше.

Когато слязохме от колата, чух призраците. Много призраци, които се съревноваваха за моето внимание. Езерото беше неподвижно като затаен дъх, но се кълна, че все още можех да чуя радостния вой на татко, докато скачаше от кея с притиснати към гърдите колене и почти безумна усмивка, опръсквайки ме с вода. Татко обичаше да скача близо до майка ми, която се печеше на слънце. Мама му се караше, ала той не можеше да сподави смеха си.

Запремигнах с клепахи и пропъдих призраците. Но си спомнях как смехът, воят и пляскането във водата отекват над нашето неподвижно езеро и се запитах дали ехото им може някога напълно да заглъхне, дали някъде в гората веселите викове на баща ми все още тихо отекват сред дърветата. Глупава мисъл.

Спомените, нали разбирате, са мъчителни. Особено хубавите.

— Добре ли си, Бек? — попита ме Елизабет.

Обърнах се към нея.

— Нали ще се чукам?

— Перверзник.

Тя закричи по пътеката — високо вдигнала глава, с изправен гръб. За миг я проследих с поглед. Спомнях си първия път, когато бях видял тази походка. Тогава бях седемгодишен и карах колело — онова с банановата седалка и ваденката на Батман — по Гуудхарт Роуд. Пътят беше стръмен и лъкатушен — идеален за опитен велосипедист. Спусках се по склона без ръце и се чувствах страхотно. Вятърът развяваше косата ми и караше очите ми да сълзят. Забелязах движещия се бус пред старата къща на семейство Ръскинс, завих и — първият удар — там беше моята Елизабет, крачеща с онзи титанов гръб, абсолютно спокойна още навремето, едва седемгодишна, с плетена гривна и много лунички.

След две седмици се срещнахме в класа на госпожица Соубъл и оттогава — само не се хилете — помежду ни се породил душевна близост. Възрастните намираха връзката ни и за чудесна, и за нездрава — нашето неразделно приятелство първо се превърна в детска обич, а после в пубертетско увлечение и хормонална гимназиална любов. Всички ни чакаха да се надраснем един друг. Дори ние. Бяхме умни

деца, особено Елизабет, отлични студенти, рационални въпреки ирационалната любов. Разбирахме шансовете.

Но сега бяхме тук, двадесет и пет годишни, женени от седем месеца, отново на мястото, където на дванадесет за пръв път истински се бяхме целунали.

Да ти призлее, знам.

Провирахме се през храсталаците в отвратителната жегата. Във въздуха висеше лепкав мирис на бор. От високата трева се вдигаха комари и всякакви други насекоми. Дърветата хвърляха дълги сенки, които човек можеше да тълкува както си иска — все едно да се чудиш на какво приличат облаците или да решаваеш тест на Роршах^[2].

Отклонихме се от пътеката и навлязохме в още по-големи гъсталаци. Водеше Елизабет. Аз я следвах на две крачки, нещо почти символично, като се замисля. Винаги съм смятал, че нищо не може да ни раздели (миналото ни определено го доказваше, нали?), но сега повече от всякога усещах, че угризенията я отдалечават от мен.

Моите угризения.

Елизабет стигна до голямата, почти фалическа скала. Отдясно беше нашето дърво. В кората бяха издълбани нашите инициали:

„ЕП
+
ДБ“

Да, естествено, бяха вписани в сърце. Отдолу имаше дванадесет резки, които обозначаваха годишнините от онази първа целувка. Тъкмо се канех да пусна забележка за това, че сме отвратително сантиментални, когато видях лицето на Елизабет, изчезналите или потъмнели лунички, наклона на брадичката, дългата изящна шия, твърдите зелени очи, тъмната коса, сплетена като дебело въже на тила. Едва не й казах веднага, но нещо ме спря.

— Обичам те — прошепнах аз.

— Вече си на път да се чукаш.

— Охо.

— И аз те обичам.

— Добре, добре — престорих се на ядосан, — и ти ще се чукаш.

Тя се усмихна, но ми се стори, че долавям в изражението ѝ колебливост. Прегърнах я. Когато Елизабет беше на дванадесет и най-после събрахме смелост да се целунем, тя възхитително ухаеше на чиста коса и ягодови бонбони. Новото усещане ме погълна, разбира се, възбудата, търсенето. Днес имаше дъх на люляк и канела. Целувката бликна като топла светлина от самото ми сърце. Когато езиците ни се докоснаха, отново усетих тръпка. Задъхана, Елизабет се откъсна от ръцете ми.

После ми подаде ножа и аз издълбах тринадесетата резка в кората на дървото. Тринадесет. Сега си мисля, че това е било предзнаменование.

Когато се върнахме при езерото, вече бе тъмно. Бледата луна се очертаваше на черния фон. Тази вечер цареше пълна тишина, дори нямаше щурци. С Елизабет бързо се съблякохме. Погледнах я на лунната светлина и усетих, че в гърлото ми засяда буца. Тя първа скочи във водата и почти не вдигна вълни. Тромаво я последвах. Езерото беше изненадващо топло. Елизабет плуваше с чисти, равномерни движения и пореше водата така, сякаш пред себе си имаше пътека. Аз приплясках след нея. Звуците, които издавахме, се носеха по повърхността като хвърлени камъчета. Тя се плъзна в ръцете ми. Кожата ѝ беше топла и влажна. Обожавах я. Притиснахме се един към друг. Гърдите ѝ бяха плътно опрени в моите. Усещах сърцето ѝ, чувах дишането ѝ. Живи звуци. Целувахме се. Ръката ми проследи изящната заобленост на гърба ѝ.

Когато свършихме, когато всичко отново ми се струваше наред, аз се отпуснах на единия надуваем дюшек. Разкрачих се и потопих ходила във водата.

Елизабет се намръщи.

— Какво, да не заспиваш?

— Даже ще захъркам.

— Какъв мъж!

Пъхнах ръце под главата си и се отпуснах. Пред луната мина облак и превърна синята нощ в нещо бледо и сиво. Въздухът беше неподвижен. Чух, че Елизабет излиза от водата и се качва на кея. Очите ми се опитваха да се приспособят. Едва различавах голия ѝ

силует. С една дума, тя беше поразителна. Видях я да се навежда, за да изцеди косата си. После изви гръб и отметна глава назад.

Дюшекът ми бавно се отдалечаваше от брега. Опитах се да премисля онова, което ми се бе случило, но изобщо не можех да го разбера. Дюшекът продължаваше да плава. Изгубих от поглед Елизабет. Докато тя потъваше в мрака, взех решение — щях да ѝ кажа. Щях да ѝ кажа всичко.

Кимнах и затворих очи. Изпитвах пълно облекчение. Заслушах се в тихото плискане на водата.

После чух отваряне на автомобилна врата. Надигнах се и седнах на дюшека.

— Елизабет?

Пълна тишина, освен собственото ми дишане.

Отново потърсих силуета ѝ. Трудно се различаваше, ала за миг го видях. Или поне така ми се стори. Вече не съм сигурен дали изобщо има значение. Така или иначе, Елизабет стоеше абсолютно неподвижно и като че ли ме гледаше.

Може да съм преметнал — всъщност не съм сигурен и в това, но когато погледнах, нея я нямаше.

Сърцето ми се качи в гърлото.

— Елизабет!

Никакъв отговор. Паникьосах се. Изтърколих се от дюшека и заплувах към кея. Но ударите на ръцете ми бяха шумни, влудяващо шумни. Не чувах какво става. Спрях.

— Елизабет!

Дълго нямаше нито звук. Облакът все още скриваше луната. Може да беше влязла в колата. Може да бе взела нещо от колата. Отворих уста, за да извикам името ѝ.

И тогава чух нейния вик.

Отпуснах глава и заплувах, заплувах с всички сили, ръцете ми замахваха, краката ми бясно ритяха. Но все още бях далеч от кея. Опитах се да погледна в движение, но бе прекалено тъмно.

Чух шум от влачене.

Виждах кея пред себе си. Пет-шест метра, не повече. Заплувах още по-бързо. Дробовете ме боляха. Глътнах малко вода, протегнах ръце и на сяло заопипвах в мрака. И я открих. Стълбата. Хванах се и

се изтеглих навън. Кеят бе мокър от Елизабет. Погледнах към хижата. Твърде тъмно. Не видях нищо.

— Елизабет!

Нещо като бейзболна бухалка ме удари в слънчевия сплит. Очите ми изхвърчаха от орбитите. Превих се надве. Не можех да дишам. Втори удар и този път се свлякох на колене. Чух главата ми да изпращява, сякаш някой беше забил гвоздей в слепоочието ми. Вече напълно дезориентиран, вдигнах ръце и се опитах да защита главата си. Следващият удар, последният, ме улучи право в лицето.

Паднах назад в езерото. Очите ми се затвориха. Чух Елизабет пак да вика — моето име — но когато потънах във водата, всичко около мен утихна.

[1] Мече (пол.). — Б.пр. ↑

[2] Диагностичен тест, носещ името на създателя си, швейцарския психиатър Херман Роршах (1884–1922). — Б.пр. ↑

1

Осем години по-късно

Друго момиче се готвеше да разбие сърцето ми. Имаше кафяви очи, къдрава коса и широка усмивка. Освен това носеше шини, беше на четиринадесет и...

— Бременна ли си? — попитах аз.

— Да, доктор Бек.

Успях да не затворя очи. Не за пръв път виждах бременна тийнейджърка. Дори не за пръв път днес. Бях педиатър в тази болница във Вашингтон Хайс, откакто преди пет години свърших стажа си. Ние обслужваме бедното население като общи лекари — включително гинекология, вътрешни болести и разбира се — педиатрия. Много хора смятат, че това ме прави добър самарянин. Не е така. Обичам си професията. Не обичам особено много да я практикувам в предградия с майки, които играят футбол, с бащи с маникюр и... е, с хора като мен.

— Какво мислиш да правиш? — попитах аз.

— Ние с Теръл сме много щастливи, доктор Бек.

— На колко години е Теръл?

— На шестнайсет.

Тя ме погледна, щастлива и усмихната. Пак успях да не затворя очи. Винаги се изненадвам, абсолютно винаги, че повечето такива бременности не са случайни. Тези хлапета искат да имат деца. Никой не може да го проумее. Те приказват за контрол на раждаемостта и въздържаност и всичко това е чудесно, но всъщност техните страхотни приятели имат бебета и получават всевъзможно внимание — тогава, ей, Теръл, защо не и ние?

— Той ме обича — каза ми четиринадесетгодишната.

— Съобщи ли на майка си?

— Още не. — Тя неловко се размърда и почти придоби вида на своите четиринадесет години. — Надявах се вие да сте с мен.

Кимнах.

— Естествено.

Научил съм се да не съдя никого. Изслушвам. Съчувствам. Като стажант четях лекции. Гледах отвисоко и дарявах пациентите си с познанието за самоубийственото им поведение. Но веднъж — беше студен манхатънски следобед — едно отегчено седемнадесетгодишно момиче, бременно за трети път от трети баща, ме погледна и ми каза неоспоримата истина: „Вие не знаете какъв е животът ми“.

Това ми запуши устата. Затова сега изслушвам. Престанах да се правя на милостивия бял мъж и станах по-добър лекар. Ще окажа на тази четиринадесетгодишна и нейното бебе най-добрите възможни грижи. Няма да я предупредя, че нейният Теръл ще я напусне, че просто съсипва бъдещето си и ако е като повечето мои пациентки, до двадесетата си година ще забременее поне още два пъти.

Ако мисли много за това, човек ще се побърка.

Поговорихме малко — или поне тя говореше, а аз я слушах. Стаята за прегледи, която ми служеше и за кабинет, бе голяма колкото затворническа килия (не че го знам от личен опит), боядисана в кабинетнозелено, като тоалетна в начално училище. На вратата висеше схема за тестване на зрението. На едната стена имаше избелели лепенки от филми на Дигай, на другата се мъдреше гигантски плакат с хранителна пирамида. Моята четиринадесетгодишна пациентка седеше на стола за прегледи с ролка лигнин, която сменяме за всяко дете. Кой знае защо размотаването на хартията ми приличаше на увиване на сандвич в кулинарен магазин.

Радиаторът излъчваше непоносима топлина, абсолютно необходима на място, където често се събличат деца. Носех обичайното си педиатрично одеяние — дънки, маратонки, риза и светла вратовръзка с емблема на „Спасете децата“^[1] от 1994 г. Без бяла престилка. Мисля, че тя плаши децата.

Моята четиринадесетгодишна — да, не можех да не обръщам внимание за възрастта ѝ — беше много добро момиче. Странното е, че всички те са такива. Насочих я към гинеколог, когато харесвах. После разговарях с майка ѝ. Нищо ново и изненадващо. Както казах, правя го почти ежедневно. На сбогуване се прегърнахме. Над рамото ѝ размених поглед с майка ѝ. Всеки ден около двадесет и пет майки водят децата си при мен — в края на седмицата мога да преброя омъжените на пръстите на едната си ръка.

Както казах, не съдя никого. Но наблюдавам.

След като си тръгнаха, започнах да попълвам картоната на момичето. Прелистих няколко страници назад. Лекувах го още от стажант. Това означаваше, че е било при мен още от осемгодишно. Погледнах схемата на растежа му. Спомнях си го като осемгодишно. Не се беше променило много. Накрая затворих очи и ги разтърках.

От унеса ме изтръгна викът на Хоумър Симпсън:

— Почтата! Почтата пристигна! Оооо!

Вдигнах клепащи и се обърнах към монитора. Това бе Хоумър Симпсън от „Семейство Симпсън“. Някой беше сменил компютърното съобщение „Имате поща“ с този аудиофайл на Хоумър. Хареса ми. Много ми хареса.

Тъкмо се канех да си проверя пощата, когато ме спря писукането на интеркома. Беше Уанда, една от секретарките.

— Имате, хм, имате, хм... Шона е на телефона.

Разбих смущението ѝ. Благодарих ѝ и натиснах мигащия бутон.

— Здравей, милинка.

— Тук съм.

После затвори мобифона си. Изправих се и тръгнах по коридора, докато Шона идваше от улицата. Тя обикновено влизаше така, като че ли стаята я е обидила. Беше модел на облекло голям размер, една от малкото, известни само със собствено име. Шона. Като Шер и Фабио. Метър осемдесет и пет, осемдесет и пет килограма. Както може да се очаква, привличаше вниманието и всички в чакалнята обърнаха глави към нея.

Шона не си направи труда да погледне към регистратурата и момичето не се опита да я спре. Тя отвори вратата и ме поздрави с думите:

— Обяд. Веднага.

— Казах ти. Няма да съм свободен.

— Облечи си нещо. Студено е.

— Виж, добре съм. Пък и годишнината е чак утре.

— Ти черпиш.

Поколебах се и тя разбра, че ме е убедила.

— Хайде, Бек, ще се позабавляваме. Като в колежа. Спомняш ли си как ходехме да рутим гаджета заедно?

— Никога не съм ходил да рутя гаджета.

— А, да бе, аз ги рутех. Вземи си шлифера.

На връщане към кабинета една от майките широко ми се усмихна и ме отведе настрана.

— На живо е още по-хубава — прошепна ми тя.

— Аха.

— Вие с нея да не сте... — Майката направи знак с ръце.

— Не, тя вече е обвързана — отвърнах аз.

— Наистина ли? С кого?

— Със сестра ми.

Обядвахме в един мръсен китайски ресторант със сервитьор китаец, който знаеше само испански. Безукорно облечената в син костюм с бездънно деколте Шона се намръщи.

— Свинско „му шу“ в мексиканска палачинка?

— Прояви малко авантюризъм.

Запознахме се през първия ден в колежа. Някой в отдел „Студенти“ беше направил гаф, обърквайки името ѝ с Шон, така че двамата се оказахме в една стая. Канехме се да съобщим за допуснатата грешка, но се заговорихме. Тя ме черпи бира. Хареса ми. След няколко часа решихме да останем заедно, защото истинските ни съквартиранти можеха да се окажат говнари.

Завършил съм колежа Амхърст, реномирано малко учебно заведение в Западен Масачузетс. Не ми е известно на света да има по-традиционно от него. Елизабет, отличничката на випуска, избра Йейл. Можехме да постъпим в един колеж, обаче обсъдихме въпроса и решихме, че това ще е отлично изпитание за връзката ни. Пак постъпвахме като зрели хора. Резултатът ли? Безумно си липсвахме един на друг. Раздялата задълбочи чувствата ни и даде на любовта ни ново измерение.

Да ти призлее, знам.

— Довечера ще можеш ли да гледаш Марк? — между хапките попита Шона.

Марк беше моят петгодишен племенник. В последния курс Шона започна да излиза с голямата ми сестра Линда. Преди седем години двете официално свързаха живота си. Марк бе вторичен продукт на,

хм, тяхната любов, с малко помощ от изкуственото осеменяване. Линда го роди и Шона го осинови. Тъй като си падаха старомодни, те искаха за сина им да има мъжко присъствие в семейството. Оттук и моята роля.

В сравнение с примерите, които виждам в болницата, това е направо „Ози и Хариет“^[2].

— Няма проблем — отвърнах аз. — И без това искам да гледам новия филм на Дисни.

— Върхът е — каза Шона. — Най-добрият след „Покахонтас“.

— Радвам се. Е, как я карате с Линда?

— Вече не издържам. Откакто лесбийките са на мода, социалният ни календар е препълнен. Почти копнея за дните, в които се криехме по килерите.

Поръчах си бира. Сигурно не биваше, но от една нямаше да ми стане нищо.

И Шона си поръча.

— Значи скъса с оная, как ѝ беше името? — рече тя.

— Бренди.

— Да. Между другото, хубаво име. Случайно сестра ѝ да се казва Уиски?

— Излизали сме само два пъти.

— Добре, щото беше мършава вещица. Освен това съм ти намерила чудесна партия.

— Не, благодаря — отсякох аз.

— Има тяло трепач.

— Недей да ме сватосваш, Шона. Моля те.

— Защо?

— Спомняш ли си предишния път?

— С Касандра.

— Да.

— Да не би да ѝ имаше нещо?

— Е, не, ама беше лесбийка.

— Божичко, Бек, какъв си фанатик!

Мобифонът ѝ иззвъня. Шона се отпусна назад и отговори, но очите ѝ не се откъсваха от лицето ми. Тя размени няколко думи, после затвори телефона.

— Трябва да вървя.

Вдигнах ръка за сметката.

— Утре вечер си при нас — заяви Шона.

Престорено ахнах.

— Може би лесбийките имат планове?

— Аз не. Сестра ти. Отива на големия прием на „Брандън Скоуп“.

— Ти няма ли да отидеш с нея?

— Не.

— Защо?

— Не искаме да оставяме Марк две вечери подред. Линда трябва да отиде. Сега тя ръководи фондацията. Аз обаче ще си взема една вечер почивка. Та ела утре, става ли? Ще поръчам вечеря и ще гледаме видео с Марк.

На другия ден беше годишнината. Ако Елизабет бе жива, щяхме да издълбаем двадесет и първата резка на онова дърво. Колкото и странно да звучи, нямаше да ми е особено тежко. Толкова старателно се приготвям за годишнините, празниците и рождените дни на Елизабет, че обикновено нямам проблем. Тежки са „делниците“. Когато прехвърлям каналите с дистанционното и попадна на някой класически епизод от „Шоуто на Мери Тайлър Мур“ или бар „Наздраве“. Когато обикалям някоя книжарница и видя нова книга от Алис Хофман или Ан Тайлър. Когато слушам О’Джейс, Фор Тоне или Нина Симоне. Обикновените неща.

— Майката на Елизабет ме покани — казах аз.

— А, Бек... — Тя понечи да възрази, но се сдържа. — Ами след това?

— Естествено.

Шона ме хвана за ръка.

— Пак изчезваш, Бек.

Не отговорих.

— Обичам те, нали знаеш. Искам да кажа, ако имаше поне мъничко сексапил, сигурно щях да се влюбя в теб, вместо в сестра ти.

— Поласкан съм — отвърнах аз. — Наистина.

— Не се затваряй в себе си. Бъди откровен с мен.

— Разбира се — обещах аз. Но не мога.

Едва не изтрих имейла.

Получавам толкова много рекламна поща и празни съобщения, че съм станал доста ловък с бутона за триене. Първо чета адреса на подателя. Ако е някой познат или от болницата, добре. Ако не, ентусиазирано натискам бутона за триене.

Седнах на бюрото си и прегледах следобедния график. Пълен до пръсване, нищо ново. Завъртях се на стола и се приготвих да натисна бутона за триене. Само един имейл. Онзи, който по-рано накара Хоумър да извика. Погледът ми приковаха първите две букви на темата.

По дяволите.

Прозорецът беше форматиран така, че можех да видя само тези две букви и адреса на подателя. Не познавах този адрес. Цял куп цифри@comparama.com.

Присвих очи и натиснах десния бутон за смъкване. Четях темата буква по буква. С всяко кликване пулсът ми все повече се ускоряваше. Дишането ми се учестяваше. Натисках бутона и чаках.

Когато свърших, когато видях всички букви, препрочетох темата и усетих остра болка в сърцето.

— Доктор Бек?

От гърлото ми не излизаше звук.

— Доктор Бек?

— Един момент, Уанда.

Тя се поколеба. Чувах я по интеркома. После затвори. Продължавах да се вирам в екрана.

„За: dbeckmd@nyhosp.com

От: 13943928@comparama.com

Тема: ЕП+ДБ////////////////////“

Двадесет и една резки. Вече четири пъти ги бях преброил.

Това беше жестока, отвратителна шега. Знаех го. Ръцете ми се свиха в юмруци. Зачудих се кое скапано копеле е изпратило имейла. С електронната поща бе лесно да останеш анонимен — най-доброто

убежище за технострахливеца. Въпросът обаче беше, че малцина знаеха за дървото и нашата годишнина. Медиите изобщо не научиха за това. Шона знаеше, разбира се. И Линда. Елизабет може да бе казала на родителите и чичо си. Но иначе...

И кой от тях го беше пратил?

Исках да прочета съобщението, разбира се, но нещо ме спираше. Честно казано, мисля за Елизабет повече, отколкото показвам — не че заблуждавам някого, но никога не говоря за нея и за случилото се. Хората смятат, че съм смел, че се опитвам да щадя приятелите си, че избягвам хорското съжаление или някаква подобна глупост. Не е така. Когато говоря за Елизабет, сърцето ми се къса. Спомням си последния ѝ вик. Спомням си всички останали без отговор въпроси. Спомням си безбройните „може би“ (малко неща, уверявам ви, действат толкова опустошително, колкото простото „може би“). Спомням си угризенията, ирационалната мисъл, че един по-силен, по-добър мъж навярно щеше да я спаси.

Казват, че било нужно много време, за да осмислиш една трагедия. Човек се вцепенявал. Не можел адекватно да приеме мрачната действителност. Пак ви казвам, това не е вярно. Поне за мен. Разбрах какво означава, че са открили трупа на Елизабет. Разбрах, че никога повече няма да я видя, че няма да имаме деца, че няма заедно да остареем. Разбрах, че това е окончателно и няма да има помилване.

Разплаках се. Разридах се отчаяно. Плаках така почти цяла седмица. Плаках по време на погребението. Не позволявах на никого да ме докосне, дори на Шона и Линда. Спях сам в леглото ни, заровил глава във възглавницата на Елизабет в опит да доловя аромата ѝ. Рових в гардеробите ѝ и притисках дрехите ѝ към лицето си. Нищо не ме утешаваше. Беше странно и мъчително. Това бе нейният аромат, част от нея, и въпреки всичко продължавах да го правя.

Добронамерени приятели — често най-ужасните — ми говореха обичайните клишета и затова се чувствам в правото си да ви предупредя — просто изразете искрените си съболезнования. Не ми казвайте, че съм млад. Не ми казвайте, че съм щял да се почувствам по-добре. Не ми казвайте, че съм имал щастието да позная такава любов. Всички тези баналности ме вбесяваха. Ще ви прозвучи зловно, но те ме караха да зяпам идиота и да се питам защо още диша, докато моята Елизабет гние под земята.

Постоянно слушах онези глупости, че било по-добре да си „обичал и изгубил“. Фалш. Повярвайте ми, не е по-добре. Все едно да ми покажете рая и после да го изгорите. Отчасти беше така. Егоистичната част. Ала повече ме измъчваше мисълта, че Елизабет е лишена и от това. Не мога да изброя колко пъти виждам или правя нещо и си мисля, че на Елизабет щеше да ѝ хареса. И раната пак се разлютява.

Хората се чудят дали съжалявам за нещо. Отговорът е: само за едно. Съжалявам, че е имало мигове, които съм изгубил, без да правя Елизабет щастлива.

— Доктор Бек?

— Още малко — помолих аз.

Поставих ръка върху мишката и насочих курсора към иконката „Прочети“. Кликнах:

„За: dbeckmd@nyhosp.com

От: 13943928@compamama.com

Тема: ЕП+ДБ ///////////////////////////////////“

„Клики тази хипервръзка, време за целувки, годишнина.“

В гърдите ми растеше оловна топка.

Време за целувки?

Това трябваше да е шега. Не си падам по загадките. Не си падам и по чакането.

Пак хванах мишката и насочих стрелката към хипервръзката. Кликнах я и чух първобитният модем да надава механичния си брачен зов. В болницата имаме стара система. Минава цяла вечност, докато отвориш брауъра. Чаках и си мислех: „Време за целувки, откъде знаят за времето за целувки?“.

Брауърът се отвори. Грешка.

Намръщих се. Кой беше пратил това съобщение? Опитах повторно. Отново грешка. Връзката бе прекъсната.

Кой знаеше за времето за целувки?

Никога не съм казвал на никого. С Елизабет не сме го обсъждали много, сигурно защото не беше нещо важно. Бяхме адски старомодни,

затова просто си мълчахме по такива въпроси. Всъщност ни бе срам, но когато преди двадесет и една години за пръв път се целунахме, аз погледнах часа. Просто ей така. Отдръпнах се назад, сведох очи към своя касио и казах: „Шест и петнайсет“. И Елизабет отговори: „Време за целувки“.

Препрочетох съобщението. Вече започвах да се ядосвам. Това минаваше всякакви граници. Едно е да пратиш жесток имейл, но...

„Време за целувки.“

Е, времето за целувки беше утре в 18:15. Нямах голям избор. Трябваше да чакам дотогава.

Така да е.

За всеки случай записах имейла на дискета. Отворих опциите за принтиране и натиснах „Принтирай всичко“. Не разбирам много от компютри, но знам, че понякога можеш да проследиш произхода на едно съобщение по всички онези идиотии накрая. Чух принтера да се включва. Отново погледнах темата. За пореден път преброих чертите. Все още двадесет и една.

Пак се замислих за дървото и онази първа целувка и в моя задушаващо тесен кабинет започнах да усещам уханието на ягодови бонбони.

[1] Американска фондация. — Б.пр. ↑

[2] ТВ сериал. — Б.пр. ↑

2

Вкъщи ме очакваше още един шок от миналото.

Живея оттатък моста Джордж Вашингтон — в типично американско предградие, Грийн Ривър, Ню Джърси, квартал, в който въпреки името^[1] нямаше никаква река и зеленото ставаше все по-малко. Вкъщи, това всъщност е домът на дядо. Преместих се при него и безкрайната му върволица от чуждестранни медицински сестри, когато преди три години почина баба.

Дядо има Алцхаймер. Умът му е малко като стар черно-бял телевизор с повредена стайна антена. Постоянно включва и изключва, в някои дни е по-добре, отколкото в други. Трябва да държиш антената в определена посока и изобщо да не я местиш. Поне така беше преди. Напоследък обаче телевизорът едва мъждука.

Никога не съм обичал дядо. Той беше властен човек, от онези старомодни мъже, чиято обич се изразява правопрпорционално на успеха ти. И естествено, не обръщаше внимание на чувствителния си, неатлетичен внук, въпреки добрите му оценки.

Съгласих се да се преместя при него, защото знаех, че иначе ще трябва да го вземе сестра ми. Линда си беше такава. Когато в Бруклейкския летен лагер пеехме „Целият свят е в ръцете Му“, тя взимаше смисъла прекалено присърце. Щеше да се чувства длъжна. Но Линда имаше син, партньорка и отговорности. Аз нямах. Затова нанесох превантивен удар и се преместих. Пък и ми харесваше да живея тук, струва ми се. Беше тихо.

Клоуи, моята кучка, дотича при мен, като махаше с опашка. Почесах я зад клепналите уши. Скоро тя започна да гледа каишката.

— След малко — казах аз.

Клоуи не обичаше този израз и ме стрелна с поглед — което не е лесно, ако козината ти напълно покрива очите. Тя беше британско коли, порода, която най-много прилича на овчарско куче от всички останали овчарки. С Елизабет я бяхме купили веднага след като се оженихме. Елизабет обичаше кучета. Аз не. Сега обичам.

Клоуи се притисна до вратата и започна да гледа ту към нея, ту към мен. Намек.

Дядо дремеше пред телевизора. Не се обърна към мен, но пък като че ли не гледаше и предаването. Лицето му беше замръзнало в постоянно безжизнено изражение. Променяше се само когато му сменяха памперсите. Устните му се свиваха и кожата му се опъваше. Очите му овлажняваха и понякога по бузата му се стичаше сълза. Мисля, че точно в тези мигове на прояснение мечтае да е дементен. Господ има странно чувство за хумор.

Сестрата беше оставила бележка на кухненската маса: „Обадете се на шериф Лоуъл“.

Следваше телефонен номер.

Сърцето ми се разтуптя. След случая при езерото страдам от мигрена. Ударите ми бяха докарали фрактура на черепа. Останах в болница в продължение на пет дни, макар един специалист, мой колега от медицинския факултет, да смята, че мигрената има по-скоро психологически, отколкото физиологичен произход. Може да е прав. Така или иначе, остават си и болките, и угризенията. Трябваше да отскоча. Трябваше да предвидя ударите. Не биваше да падам във водата. И накрая, по някакъв начин бях имал сили да се спася — не трябваше ли да съм в състояние да спася и Елизабет?

Напразно, знаех.

Пак прочетох съобщението. Клоуи заскимтя. Вдигнах показалец. Тя млъкна, но отново започна да гледа ту към мен, ту към вратата.

От осем години не поддържах връзка с шериф Лоуъл, ала все още си го спомнях наведен над болничното ми легло с лице, изразяващо съмнение и скептицизъм.

Какво можеше да иска от мен след толкова много време?

Вдигнах слушалката и набрах номера. Още при първото извъняване ми отговори мъжки глас.

— Благодаря, че се обаждате, господин Бек.

Не съм голям почитател на устройствата за идентифициране на абоната — прекалено шпиономанско е за моя вкус. Прокашлях се и прескочих любезностите.

— Какво желаете, шерифе?

— В района съм — отвърна той. — Много ми се иска да се отбия да ви видя, ако не възразявате.

— От вежливост ли се обаждате? — попитах аз.
— Не, всъщност не.
Той изчака да кажа нещо. Мълчах.
— Ще ви бъде ли удобно да намина сега? — накрая наруши тишината шерифът.
— Бихте ли ми казали за какво се отнася?
— Предпочитам да изчакам до...
— А аз предпочитам да не чакате.
Усетих, че стискам по-здраво слушалката.
— Добре, доктор Бек, разбирам. — Лоуъл се прокашля по начин, който предполагаше, че се опитва да спечели време. — Може би сте гледали по новините за двата трупа, открити в окръг Райли.
Не бях.
— И?
— Намерили са ги близо до вашия имот.
— Имотът не е мой, а на дядо ми.
— Но вие сте негов законен настойник, нали така?
— Не — отвърнах аз. — Сестра ми е.
— Тогава навярно бихте могли да ѝ се обадите. Бих искал да разговарям и с нея.
— Труповете са открити край езерото Чармейн, така ли?
— Да. Открихме ги в съседния западен парцел. Който е общинска собственост.
— Тогава какво искате от нас?
Последва кратко мълчание.
— Вижте, ще дойда след час. Моля ви, опитайте се да повикате Линда. — Той затвори.

Осемте години не се бяха отразили добре на шерифа Лоуъл, но той и преди не беше Мел Гибсън. Нечистоплътен човек с толкова гузно лице, в сравнение с него Никсън приличаше на невинен младенец. Носът му имаше форма на луковица. Постоянно вадеше мръсна носна кърпичка, грижливо я разгъваше, избърсваше си носа, грижливо я сгъваше и я прибираще обратно — в задния си джоб.

Линда беше успяла да дойде и седеше в обичайната си поза — наведена напред на дивана, готова да ме защити. Тя бе от хората, които

ти отдават цялото си внимание. Гледаше те с онези големи очи и не можеше да се откъснеш от тях. Аз определено съм пристрастен, но не познавам по-добър човек от Линда. Сантиментален съм, да, но фактът, че има такива като нея, ми дава надежда на този свят. Фактът, че ме обича, ми дава всичко друго, което ми е останало.

Седяхме в официалната дневна на дядо и баба, която гледах да избягвам. В тази стая цареше застояла, злокобна атмосфера и все още миришеше на старци. Задушавах се. Шерифът Лоуъл не бързаше да започне. Той още няколко пъти издуха носа си, извади джобен бележник, облиза показалеца си и намери страницата, която търсеше. После ни погледна с най-добродушната си усмивка.

— Имате ли нещо против да ми кажете кога за последен път сте били на езерото?

— Миналия месец — отвърна Линда.

Но той наблюдаваше мен.

— А вие, доктор Бек?

— Преди осем години.

Шерифът кимна, като че ли очакваше този отговор.

— Както ви обясних по телефона, открихме два трупа край езерото Чармейн.

— Идентифицирахте ли ги? — попита сестра ми.

— Не.

— Не е ли странно?

Лоуъл се замисли и се наведе напред, за да извади за пореден път кърпичката си.

— Известно ни е, че и двамата са възрастни бели мъже. В момента проверяваме изчезналите. Престояли са там доста дълго.

— Колко? — попитах аз.

Шерифът пак ме погледна.

— Трудно е да се каже. Патоанатомите продължават да провеждат тестове, но според нас двамата са мъртви най-малко от пет години. Пък и са били заровени дълбоко. Нямаше да ги намерим, ако след ония рекордни валежи не се беше образувало свлачище и едната ръка не се беше показала на повърхността.

Със сестра ми се спогледахме.

— Моля? — каза Линда.

Лоуъл кимна.

— Един ловец застрелял мечка и намерил кост до тялото. В устата на мечката. Оказала се от човешка ръка. Намерихме трупове. Отне ни време, уверявам ви. Все още разкопаваме околността.

— Смятате, че има още трупове, така ли?

— Не сме сигурни.

Отпуснах се назад. Линда не промени позата си.

— И сте дошли да искате разрешението ни да копаете край езерото Чармейн.

— Отчасти.

Зачакахме го да продължи. Той се прокашля и пак ме погледна.

— Доктор Бек, вашата кръвна група е В-положителна, нали?

Отворих уста, но Линда постави ръка на коляното ми.

— Какво общо има това? — попита тя.

— Намерихме и други неща — отвърна шерифът. — При гробовете.

— Какви неща?

— Съжалявам. Информацията е поверителна.

— Тогава се разкарайте от тук — казах аз.

Избухването ми не изненада особено много Лоуъл.

— Просто се опитвам да водя...

— Казах да се махате.

Шерифът не помръдна от мястото си.

— Знам, че убиецът на жена ви вече е осъден — рече той. — Знам също, че е страшно мъчително пак да преживявате всичко това.

— Не се дръжте покровителствено.

— Нямам такова намерение.

— Преди осем години смятахте, че аз съм я убил.

— Не е вярно. Вие бяхте неин съпруг. В такива случаи вероятността някой от членовете на семейството да...

— Ако не си бяхте губили времето с тия глупости, може би щяхте да я намерите преди... — Отметнах глава назад. Струваше ми се, че се задушавам. Извърнах се. По дяволите.

Линда протегна ръка към мен, но аз се отдръпнах.

— Работата ми е да проверявам всички възможности — задудна шерифът. — Федералните власти ни помагаха. Даже тъст ви и брат му бяха държани в течение. Направихме всичко по силите си.

Не можех повече да го слушам.

— Какво искате сега, Лоуъл?

Той се изправи и повдигна изхлузилия се от мършавото му тяло панталон. Мисля, че искаше да спечели някакво преимущество. Да придобие заплашителен вид или нещо от този род.

— Кръвна проба — отвърна шерифът. — От вас.

— Защо?

— Когато отвлякоха жена ви, вие също пострадахте.

— И?

— Бяхте ударен с тъп инструмент.

— Това отдавна е известно.

— Да — потвърди Лоуъл. Той отново си издуха носа, прибра кърпичката си и закрачи назад-напред. — При труповете намерихме бейзболна бухалка.

Болката в главата ми пак запулсира.

— Бухалка ли?

Шерифът кимна.

— Заровена в гроба. Дървена бухалка.

— Не разбирам — каза Линда. — Какво общо има това с брат ми?

— По нея има засъхнала кръв. Определихме я като В-положителна. — Той наклони глава към мен. — Вашата кръвна група, доктор Бек.

Пак повторихме всичко. Издялкването на резката, плуването в езерото, звукът от отваряне на автомобилна врата, моето отчаяно плуване към брега.

— Помните ли падането в езерото? — попита ме Лоуъл.

— Да.

— И чухте жена си да вика?

— Да.

— После сте изгубили съзнание. Във водата ли?

Кимнах.

— Колко дълбока беше водата според вас? Там, където сте паднали, искам да кажа?

— Не проверихте ли преди осем години?

— Налага се да изтърпите въпросите ми, доктор Бек.

— Не знам. Дълбоко беше.

— По-дълбоко от човешки ръст ли?

— Да.

— Ясно. Какво още си спомняте?

— Болницата.

— И нищо друго след момента на падането ви във водата?

— Точно така.

— Не помните ли как сте излезли от езерото? Не помните ли как сте отишли до хижата и сте повикали линейка? Направили сте го, нали знаете? Намерихме ви на пода в хижата. Не бяхте затворили слушалката.

— Знам, но не си го спомням.

Линда попита:

— Смятате ли, че тези двама мъже също са жертви на... — тя се поколеба — Келъртън?

Каза го с притаен глас. Келъртън. Самото произнасяне на името му вледени стаята.

Лоуъл се изкашля в шепа.

— Не сме сигурни, госпожо. Известните жертви на Келъртън са само жени. Преди никога не е крил труп — поне ние не знаем за такова нещо. А и кожата на двамата мъже беше изтляла и не можем да преценим дали са били жигосани.

Жигосани. Зави ми се свят. Затворих очи и се опитах да не слушам.

[1] Green River — зелена река (англ.). — Б.пр. ↑

3

Рано на другата сутрин побързах да отида в кабинета си и стигнах два часа преди първия си пациент. Включих компютъра, намерих странный имейл и клигнах хипервръзката. Пак грешка. Всъщност не се изненадах. Започнах да препрочитам съобщението, като че ли можех да открия в него по-дълбок смисъл. Не успях.

Предишната вечер дадох кръв. ДНК-тестът щеше да отнеме седмици, но шерифът смяташе, че може да дадат предварителния резултат по-рано. Настоях за още информация, но той не ни каза нищо повече. Криеше нещо от нас. Нямах представа какво.

Докато седях в кабинета и чаках първия си пациент, си припомнях посещението на Лоуъл. Мислех за двата трупа. За окървавената дървена бухалка. Позволих си да мисля дори за жигосването.

Пет дни след отвличането бяха открили трупа на Елизабет край шосе 80. Патоанатомът заключи, че е мъртва от две денонощия. Това означаваше, че три дни е била жива с Елрой Келъртън. Три дни. Сама с чудовище. Три изгрева и залеза, уплашена, на тъмно и подложена на невъобразими мъки. Полагам всички усилия да не мисля за това. Има места, до които умът не бива да припарва, но въпреки това го прави.

След три седмици арестуваха Келъртън. Той призна, че е убил осемнадесет жени, започвайки със студентка в Ан Арбър и завършвайки с проститутка в Бронкс. Четиринадесет били открити изхвърлени край пътя като боклук. И всички били жигосани с буквата „К“. Като добитък. С други думи Елрой Келъртън беше нажежил метален ръжен и бе изгорил прекрасната кожа на моята Елизабет.

Мислите ми внезапно предприеха един от онези обрати и в главата ми нахлуха образи. Стиснах очи и се усилих да ги пропъдя. Не успях. Между другото той все още бе жив. Келъртън, искам да кажа. Обжалването даваше на това чудовище възможност да диша, да чете, да разговаря, да дава интервюта по Си Ен Ен, да бъде посещаван

от добри самаряни, да се усмихва. А жертвите му гниеха. Както казах, Господ има странно чувство за хумор.

Наплисках лицето си със студена вода и се погледнах в огледалото. Имах отвратителен вид. В девет часа започнаха да пристигат пациентите. Те ме разсеяха, разбира се. Държах под око стенния часовник в очакване на „времето за целувки“ — 18:15. Стрелките се влачеха, като че ли бяха залети с гъст сироп.

Потопих се в грижите за пациентите. Винаги бях притежавал тази способност. Като малък можех да уча часове наред. Като лекар се скривах в работата си. След смъртта на Елизабет постъпих точно така. Някои отбелязваха, че търся убежище в работата си, че я предпочитам пред живота. Отговарях им с простия въпрос: „И какво от това?“.

Обядвах сандвич с шунка и диетична кола, после прегледах още няколко пациенти. Миналата година едно осемгодишно момче осемдесет пъти бе ходило на хиропрактор за „изправяне на гръбначния стълб“. То не усещаше болка в гърба. Неколцина местни хиропрактори извършваха такава измама. Предлагаха на родителите безплатен телевизор или видео, ако заведат децата си при тях. После пращаха сметката на Медикейд^[1]. Медикейд е прекрасна и необходима програма, но постоянно злоупотребяват с нея. Веднъж докараха с линейка едно шестнадесетгодишно момче — за рутинно слънчево изгаряне. Защо с линейка, а не с такси или с метрото? Майка му обясни, че трябвало да плати за тях сама или да чака държавата да ѝ изплати разходите. Медикейд веднага плаща линейката.

В пет часа се сбогувах с последния си пациент. В пет и половина персоналът си тръгна. Изчаках кабинетът да се опразни, после седнах пред компютъра. Някъде в далечината чувах телефонен звън. След пет и половина се включваше секретар и предлагаше на обаждания се няколко възможности, но кой знае защо отговаряше чак на десетото извънмяване. Звукът понякога можеше да те подлуди.

Влязох онлайн, намерих имейла и за пореден път клигнах хипервръзката. Същият резултат. Замислих се за този странен имейл и за трупове. Трябваше да има връзка. Умът ми постоянно се връщаше към този привидно прост факт. Започнах да анализирам възможностите.

Първо. Двамата мъже бяха убити от Келъртън. Наистина, всичките му останали жертви бяха жени и полицията лесно ги бе

откривала, но това изключваше ли да е убивал и други?

Второ. Келъртън беше убедил двамата да му помогнат да отвлече Елизабет. Това можеше да обясни много неща. Дървената бухалка например, ако кръвта по нея се окажеше моя. Това също отговаряше на големия ми въпрос за цялото отвлечане. На теория, подобно на всички серийни убийци, Келъртън действаше сам. Винаги се бях чудил как е успял да завлече Елизабет до колата и в същото време да ме чака да изляза от езерото. Преди да открият трупа ѝ, властите смятаха, че похитителите са повече. Когато намериха тялото, жигосано с буквата „К“, допуснаха, че Келъртън може да го е извършил, ако я е заключил с белезници или по друг начин се е справил с нея, а после е дошъл при мен. Хипотезата не звучеше напълно убедително, но ставаше.

Сега разполагахме с ново обяснение. Беше имал съучастници. И ги бе убил.

Третата възможност беше най-проста. Кръвта по бухалката можеше да не е моя. Групата В-положителна не се среща често, но не е и чак толкова рядка. По всяка вероятност тези трупове нямаха нищо общо със смъртта на Елизабет.

Не можех да се насиля да повярвам.

Погледнах часовника на компютъра. Той беше свързан с някакъв сателит и даваше точно време.

18:04:42.

Оставаха десет минути и двадесет и осем секунди.

До какво?

Телефоните продължаваха да звънят. Опитах се да не им обръщам внимание и забарабаних с пръсти по бюрото. По-малко от десет минути. Добре, ако изобщо щеше да има някаква промяна в хипервързката, вече я бяха направили. Поставих ръка върху мишката и дълбоко си поех дъх.

Пейджърът ми сигнализира.

Тази вечер не бях на разположение. Това означаваше, че или е грешка — каквито нощните телефонистки в болницата често допускаха — или лично обаждане. Пейджърът отново иззвъня. Два пъти. Спешно повикване. Погледнах дисплея.

Беше шерифът Лоуъл. И гласеше „Спешно“.

Осем минути.

Замислих се, но не за дълго. Поне щях да се разсея. Реших да му се обадя.

Лоуъл отново знаеше кой звъни.

— Съжалявам, че ви безпокоя, докторе, но имам един въпрос.

Отново поставих длан върху мишката, насочих курсора към хипервръзката и я клигнах. Браузърът се активира.

— Слушам ви — казах аз.

— Името Сара Гуудхарт говори ли ви нещо?

Едва не изпуснах слушалката.

— Докторе?

Отдалечих слушалката от ухото си и я погледнах така, сякаш току-що се е материализирала в ръката ми.

— Защо питате? — казах аз, когато възвърнах дар слово.

На компютърния екран се появи нещо. Улична камера. Бяха из цялата Мрежа. Понякога използвах трафик-камерите, особено, за да проверявам утринните задръствания на моста Вашингтон.

— Това е дълга история — отвърна Лоуъл.

Трябваше да спечеля време.

— Тогава пак ще ви се обадя.

Затворих. Сара Гуудхарт. Името ми говореше нещо. Говореше ми много.

Какво ставаше тук?

Браузърът най-после се зареди. На монитора виждах черно-бяла улична картина. Останалата страница беше празна. Нямаше нито реклами, нито надписи. Знаех, че може да се направи така, че да получавах само определена информация.

Погледнах часовника на компютъра.

18:12:18.

Камерата бе насочена към сравнително оживен уличен ъгъл, може би от около пет метра над земята. Не знаех коя е улицата, нито града. Определено обаче беше голям. Пешеходците се движеха главно от дясно наляво, с наведени глави, прегърбени рамене, с куфарчета в ръце, уморени в края на работния ден, навярно запътили се към влак или автобус. В десния ъгъл виждах тротоара. Движението бе периодично, вероятно свързано със смяната на светофарите.

Намръщих се. Защо някой ми пращаше тази картина?

Часовникът показваше 18:14:18. Още по-малко от минута.

Очите ми бяха приковани към екрана. Чаках секундите така, сякаш беше Нова година. Пулсът ми се ускори. Десет, девет, осем...

От дясно наляво премина нова вълна пешеходци. Откъснах очи от часовника. Четири, три, две. Затаих дъх и зачаках. После пак погледнах.

18:15:02.

Не се случи нищо — но пък какво бях очаквал?

Пешеходците намаляха и за миг не се виждаше никой. Отпуснах се назад и си поех дъх. Шега, помислих си аз. Странна шега, естествено. Даже гадна. Но въпреки това...

В този момент точно иззад камерата излезе някой. Като че ли се бе крил там през цялото време.

Наведох се напред.

Жена. Бях сигурен, въпреки че беше с гръб към мен. С къса коса, но определено жена. До този момент не бях успял да различа лица. И сега бе същото. Поне отначало.

Жената спря. Гледах към темето ѝ и почти се молах да вдигне глава. Тя направи още една крачка. Сега беше в средата на екрана. До нея вървеше още някой. Жената застана неподвижно. После се обърна и бавно повдигна брадичка докато погледна право към обектива.

Сърцето ми спря.

Пъхнах юмрук в устата си и заглуших вика си. Не можех да дишам. Не можех да мисля. Очите ми се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите ми. Не ги избърсах.

Гледах я. И тя ме гледаше.

Поредната пешеходна вълна пресече екрана. Някои се блъскаха в нея, но тя не помръдваше. Погледът ѝ бе прикован в камерата. Тя вдигна ръка, като че ли се пресягаше към мен. Зави ми се свят. Сякаш бяха прерязали връзката ми с действителността.

И сега безпомощно се носех в пространството.

Ръката ѝ продължаваше да е протегната нагоре. Бавно направих същото. Пръстите ми докоснаха топлия екран и се опитаха да срещнат нейните. По лицето ми пак потекоха сълзи. Нежно погалих лицето ѝ и усетих, че сърцето ми едновременно се къса и изпълва с надежда.

— Елизабет — промълвих аз.

Тя остана там още секунда-две. После каза нещо. Не я чух, но прочетох думата по движението на устните ѝ.

— Съжалявам — каза моята мъртва жена.
И се отдалечи.

[1] Програма за здравно осигуряване на бедни хора. — Б.пр. [↑](#)

Вик Лети се огледа наоколо и с накуцване влезе в пощата. Погледът му се плъзна из помещението. Не го наблюдаваше никой. Чудесно. Вик не успя да сподави усмивката си. Планът му беше железен. Нямаше начин да стигнат до него и щеше да спечели много пари.

Най-важна беше подготовката, знаеше го. Тя отличаваше добрите от великите. Великите прикриваха следите си. И предвиждаха всички случайности.

Първо взе фалшив документ за самоличност от онзи нещастник, братовчед му Тони. После с помощта на документа нае пощенска кутия на името на несъществуващата фирма Ю Уай Ес Ентърпрайсиз. Страхотно. Да използваш фалшив документ и псевдоним. Дори някой да подкупеше идиота на гишето, дори да откриеше кой е наел кутията на Ю Уай Ес Ентърпрайсиз, щеше да се добере само до името Роско Тейлър, вписано във фалшивия документ на Вик.

Нямаше начин да стигнат до самия него.

От отсрещния край на помещението Вик се опита да погледне в прозорчето на кутия 417. Не се виждаше много, но вътре имаше нещо. Великолепно. Той приемаше само пари в брой или записи. Никакви чекове, разбира се. Нищо, което да сочи към него. И когато взимаше парите, винаги се дегизираше. Като сега. Носеше бейзболна шапка и фалшиви мустаци. Освен това се преструваше, че куца. Някъде беше чел, че хората забелязват куците, така че ако помолеха някого да опише човека, използвал кутия 417, какво щеше да каже свидетелят? Че човекът е имал мустаци и е куцал. А ако някой подкупеше скапаняка на гишето, щеше да заключи, че Роско Тейлър има мустаци и куца.

А истинският Вик Лети бе гладко избръснат и вървеше нормално.

Беше взел и други предпазни мерки. Никога не отваряше кутията, когато наоколо имаше хора. Никога. Ако някой друг получаваше пощата си или просто се моташе наблизо, той се

преструваше, че отваря друга кутия или че попълва някакъв формуляр. Когато хоризонтът се прояснесе — само тогава — Вик се приближаваше до кутия 417.

Знаеше, че човек никога не може да е прекалено предпазлив.

Взимаше мерки дори за идването си тук. Паркираше служебния си бус — работеше като техник в Кейбъл Ай, най-големия кабелен оператор на Източното крайбрежие — на четири преки от пощата. По пътя минаваше по две задни улички. Върху униформения си гащеризон носеше черно яке, така че никой да не види името му на десния джоб на ризата.

Сега мислеше за тлъстата сума, която навярно го очакваше в кутия 417, само на три-четири метра от него. Сърбяха го ръцете. Вик отново се озърна наоколо.

Две жени отваряха кутиите си. Едната се обърна и разсеяно му се усмихна. Той се запъти към кутиите от отсрещната страна на помещението, взе връзката, която носеше на колана си, и се престори, че търси нужния ключ. Държеше главата си наведена.

Пак предпазливост.

След две минути жените взеха пощата и си тръгнаха. Вик остана сам. Той бързо пресече помещението и отвори кутията.

Леле.

Пакет, адресиран до Ю Уай Ес Ентърпрайсиз. В кафява хартия. Без обратен адрес. И достатъчно дебел, за да е пълен с няколко яки пачки зелено.

Вик се усмихна и се зачуди дали така изглеждат петдесет бона.

Бръкна с треперещи ръце и взе пакета. Той приятно тежеше в дланта му. Сърцето му се разтуптя. Правеше го цели четири месеца. Хвърляше мрежата и вадеше тлъста риба. Но, мили боже, сега бе хванал цял кит!

Вик отново се огледа, прибра пакета в джоба на якето си и бързо излезе навън. Върна се при буса по друг път и потегли към службата. Пръстите му галеха пакета. Петдесет бона. Петдесет хиляди долара. Цифрата направо пръскаше мозъка му.

Когато стигна до Кейбъл Ай, вече беше тъмно. Той паркира отзад и пресече пешеходния мост до колата си, очукана хонда „Сивик“ от 1991 г. Намръщено я погледна и си помисли: „Скоро ще имам други“.

Служебният паркинг тънеше в тишина. Мракът започваше да му натежава. Чуваше стъпките си, умореното шляпане на работни обувки по асфалта. Студът проникваше през якето му. Петдесет бона. Носеше петдесет бона в джоба си.

Вик се прегърби и ускори крачка.

Честно казано този път се страхуваше. Трябваше да престане с изнудването. Идеята беше добра, несъмнено. Даже страхотна. Но сега си имаше работа с някакви големи момчета. Бе се усъмнил в разумността на такъв ход, беше претеглил плюсовете и минусите и бе решил, че великите — онези, които наистина променяха живота си — биха рискували.

А Вик искаше да е велик.

Идеята беше проста, което я правеше толкова изключителна. Всяка къща с кабелна телевизия има телефонна кутия. Когато поръчате допълнителен канал като НВО, добрият квартален кабелен техник идва и натиска няколко бутона. Тази кутия съдържа вашия кабелен живот. А съдържанието на кабелния ви живот всъщност съдържа цялата истина за вас.

Кабелните фирми и хотелите с кабелна телевизия по стаите винаги отбелязват, че в сметката ви няма да бъдат посочени имената на филмите, които гледате. Това може да е вярно, но не означава, че те не знаят. Опитайте някой път да оспорите обвиненията. Ще ви повтарят имената, докато посинееете.

С две думи, Вик беше научил, че изборът на канали се прави с кодове, предаващи информацията през кабелната кутия до компютрите в кабелната компания. Той се качваше на телефонните стълбове, отваряше кутиите и четеше номерата. Когато се връщаше в службата, въвеждаше кодовете и откриваше за кои канали са.

По този начин например можеше да разбере, че в 18:00 на 2 февруари семейството ви е гледало „Цар Лъв“ или че в 22:30 на 7 февруари сте поръчали „Преследването на мис Октомври“ по Сизъл ТВ.

Досещате ли се?

Отначало Вик избираше случайни къщи. Пращаше писмо на мъжа, който обитаваше къщата. Писмото беше кратко и вледеняващо. В него се посочваха порнофилмите, които мъжът бе гледал, по кое време и в кой ден. Ясно се отбелязваше, че тази информация ще бъде

съобщена на всички членове на семейството му, на съседите и работодателя му. После Вик искаше петстотин долара, за да си държи устата затворена. Може би не бяха много пари, но той смяташе, че тази сума е най-подходяща — достатъчно голяма, за да му осигурява сериозен приход, и в същото време достатъчно ниска, за да не накара повечето жертви да се възпротивят.

И все пак отговаряха само десетина процента, което отначало го изненада. Не знаеше точно защо. Навярно гледането на порнофилми вече не беше позор като някога. Или съпругата на мъжа вече знаеше за това. По дяволите, дори може да гледаше заедно с него. Но истинският проблем бе, че изнудването на Вик е прекалено безразборно.

Трябваше да го насочи точно. Трябваше внимателно да подбира жертвите си.

И тогава му хрумна идеята да се съсредоточи върху хора с определени професии, които имат много за губене, ако информацията излезе наяве. Служебните компютри отново съдържаха всичко, от което се нуждаеше. Започна да избира учители. Гинеколози. Хора с професии, чувствителни към такъв скандал. Най-много се плашеха учителите, но те имаха най-малко пари. Освен това конкретизира писмата си. Споменаваха името на съпругата. Споменаваха името на работодателя. Обещаваха на учителите да залее Училищния инспекторат и родителите на учениците с „доказателства за перверзност“, израз, който сам измисли. Заплашваше лекарите да прати такова „доказателство“ на съответната лицензираща инстанция, местните вестници, съседите и пациентите.

Парите потекоха по-бързо.

До този момент беше спечелил близо четиридесет хиляди долара. А сега бе извадил най-голямата си риба — толкова голяма, че отначало се колебаеше дали да не се откаже. Но не можеше. Не можеше просто така да зареже най-апетитната мръвка в живота си.

Да, бе улучил видна личност. Много видна личност. Рандъл Скоуп. Млад, красив, богат, с хубава жена, деца, политически аспирации, очевиден наследник на семейното състояние. И Скоуп не беше поръчал само един филм. Или два.

В течение на един месец Рандъл Скоуп бе поръчал двадесет и три порнофилма.

Леле.

В продължение на две вечери Вик обмисляше исканията си, но накрая писмото му се придържаеше към правилото — кратко, вледеняващо, много конкретно. Поиска от Скоуп петдесет бона. Поиска да бъдат в кутията му до днес. И ако не грешеше, петдесетте бона прогаряха дупка в джоба на якето му.

Искаше му се да погледне. Искаше му се да погледне още сега. Но нямаше да е нищо, ако не спазваше дисциплина. Щеше да почака, докато се прибере вкъщи. Щеше да заключи вратата, да седне на пода, да отвори пакета и да остави банкнотите да се изсипят.

Страхотен удар.

Паркира на улицата и се запъти по отбивката. Видът на жилището му — апартамент над порутен гараж — го изпълни с униние. Но нямаше да остане тук още дълго. Петдесетте бона плюс другите четиридесет, които бяха скрити в апартамента, плюс десетте хиляди от спестяванията му...

Тази мисъл го накара да спре за миг. Сто хиляди долара. Имаше сто хиляди долара в брой. По дяволите.

Веднага щеше да замине. Щеше да вземе парите и да тръгне за Аризона. Имаше приятел там, Сами Виола. Двамата със Сами щяха да започнат собствен бизнес, може би щяха да отворят ресторант или нощен клуб. На Вик му бе писнало от Ню Джърси.

Беше време да се премести. Ново начало.

Той се заизкачва по стълбището към апартамента. За протокола, Вик никога не изпълняваше заплахите си. Никога не пращаше каквито и да е писма на никого. Ако набелязаната жертва не платеше, въпросът приключваше. Нямаше полза да се занимава повече с тях. Той беше майстор на далаверата. Печелеше само с мозъка си. Използваше заплахи, да, но никога не ги изпълняваше. Така само адски щеше да вбеси някого и дори можеше да го разкрият.

Всъщност никога не бе наранявал човек. Какъв смисъл имаше?

Стигна на площадката и спря пред вратата си. Наоколо цареше пълен мрак. Проклетата крушка в коридора пак беше изгоряла. Вик въздъхна и вдигна голямата си връзка ключове. Примижа в тъмнината и се опита да види ключа. Наложил се да си помогне с опипване. Накрая улучи ключалката, отвори вратата, влезе вътре и усети, че нещо не е наред.

Под краката му имаше нещо.

Той се намръщи. Найлон, каза си Вик. Стъпваше по найлон. Като че ли го бе поставил бояджия, за да предпази пода. Натисна ключа на лампата и тогава видя мъжа с пистолета.

— Здравсти, Вик.

Той ахна и отстъпи назад. Непознатият пред него изглеждаше четиридесетинагодишен. Едър, дебел човек с шкембе, което се бореше с копчетата на ризата и поне на едно място печелеше. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен и имаше невъобразима прическа — осем сплетени кичура, опънати от ухо до ухо й прилепени към темето. Кожата на лицето му се бръчкаше от тлъстина. Краката му бяха вдигнати върху куфара, който Вик използваше за масичка. Ако в ръцете му вместо пистолет имаше дистанционно управление на телевизор, щеше да прилича на уморен татко, току-що прибрал се вкъщи от работа.

Другият, който препречваше вратата, представляваше пълна противоположност на дебелака — млад азиатец, нисък, мускулист, с кубично оформена изрусена коса, с една-две халки на носа и жълт уокмен на ушите. Човек можеше да си представи тези двамата заедно единствено в метрото, дебелакът — намръщен зад грижливо сгънатия си вестник, хлапето — загледано в теб, докато главата му леко се поклаща под ритъма на прекалено мощната музика, кънтяща в слушалките му.

Вик напрегна мозъка си. Трябваше да разбере какво искат. Да се договори с тях. „Ти си майстор на далаверата“, напомни си той. „Умен си. Ще откриеш начин да се измъкнеш.“

Вик се поизправи.

— Какво искате?

Дебелакът натисна спусъка.

Вик чу глухо изпукване и дясното му коляно избухна. Очите му се разшириха. Той извика и се строполи на земята, хванал крака си с ръце. Между пръстите му шуртеше кръв.

— Двайсет и втори калибър — посочи към пистолета дебелакът. — Малокалибрено оръжие. Както ще се убедиш, в него ми харесва това, че мога да те надупча целия, без да те убия.

Без да спуска крака от куфара, той отново стреля. Този път в рамото. Вик усети как се пръска костта. Ръката му увисна като врата на плевня с разбита панта. Той падна по гръб и се задъха. Обгърна го

ужасна смесица от страх и болка. Очите му останаха разширени и немигащи. В този момент си спомни за нещо.

За найлона на земята.

Той лежеше отгоре му. Нещо повече. Кръвта му течеше по него. Затова го бяха опънали там. За да могат лесно да почистят.

— Искаш ли да пропееш онова, дето ми се ще да чуя — попита дебелакът, — или пак да стрелям?

Вик пропя. Каза им всичко. Каза им къде са останалите пари. Каза им къде са доказателствата. Дебелакът го попита дали има съучастници. Вик отрече. Мъжът простреля и другото му коляно. Отново го попита дали има съучастници. Същият отговор. Дебелакът простреля десния му глезен.

След един час Вик помоли дебелака да го застреля в главата.

След два часа дебелакът изпълни желанието му.

Зяпах, без да мигам, компютърния екран.

Не можех да помръдна. Сетивата ми отдавна бяха претоварени. Всяка частица от мен беше вцепенена.

Невъзможно. Знаех го. Елизабет не бе паднала от яхта, че да не я открият и да я обявят за удавена. Не беше обгорена до неузнаваемост или нещо подобно. Трупът ѝ бе намерен в канавката на шосе 80. И я бяха разпознали.

Но не и ти...

Може би не, но я бяха разпознали двама от най-близките ѝ роднини — баща ѝ и чичо ѝ. Хойт Паркър, моят тъст, ми съобщи, че Елизабет е мъртва. Скоро след като се върнах в съзнание, той дойде при мен в болницата с брат си Кен. Хойт и Кен бяха едри мъже с прошарени коси и каменни лица, единият нюйоркски полицаи, другият федерален агент, и двамата ветерани от Виетнам със здрави, мускулести тела. Те си свалиха шапките и се опитаха да ми го кажат с полудистанцираното съчувствие на професионалисти, но аз не го приех и те не настояваха прекалено много.

Тогава какво бях видял преди малко?

На монитора продължаваха да текат вълни от пешеходци. Продължих да гледам още известно време с надеждата отново да я видя. Нищо. Всъщност къде беше това място? В оживен град, нищо повече не можех да кажа. Спокойно можеше да е в Ню Йорк.

Търси характерни особености, идиот такъв.

Опитах се да се съсредоточа. Дрехите. Добре, да видим дрехите. Повечето хора носеха шлифери или якета. Заключение: навярно бяхме по на север или поне някъде, където днес не беше особено топло. Страхотно. Можех да изключа Маями.

Какво друго? Загледах се в хората. Прическите? Това нямаше да ми помогне. Виждах ъгъл на тухлена сграда. Потърсих специфични особености, нещо, което да различава тази постройка от нормата. Нищо. Трябваше да намеря нещо, каквото и да е.

Пазарски чанти.

Някои носеха пазарски чанти. Опитах се да прочета надписите, но всички се движеха прекалено бързо. Помолих се да забавят ход. Те продължаваха да бързат. Вперих очи в тях на равнището на коленете им. Тъгълът на камерата не ми помагаше. Доближих лице към екрана и усетих топлината му.

Главно „Р“.

Това беше първата буква от надписа. Останалите бяха прекалено неясни, приличаха на ръкописен почерк. Добре, какво друго? Какви особености можех да...

Екранът побеля.

По дяволите. Натиснах бутона за презареждане. Върна се съобщението за грешка. Превключих на имейла и кликах хипервръзката. Пак грешка.

Зяпах празния екран и истината отново изпълни ума ми — току-що бях видял Елизабет.

Можех да се опитам рационално да оборя тази мисъл. Но това не бе сън. Често сънувах Елизабет. Обикновено просто приемах завръщането ѝ от гроба, прекалено благодарен, за да се съмнявам. Спомням си един сън, в който бяхме заедно — не помня какво правехме, нито къде се намирахме — и после, докато се смеехме, със смазваща увереност осъзнах, че сънувам, че скоро ще се събудя сам. Тогава протегнах ръце и я притиснах към себе си в отчаян опит да върна Елизабет в действителността.

Познавах сънищата. Образът на компютъра не беше от тях.

Не бе и призрак. Не че вярвам в призраци, но когато се съмняваш, трябва да си отворен за всякакви възможности. Ала призраците не остаряват. Онази Елизабет, която бях видял на екрана, беше остаряла. Не много, но все пак бяха минали осем години. Призраците не се и подстригват. Замислих се за онази дълга плитка на гърба ѝ под лунната светлина. Замислих се за модерната къса прическа, която току-що бях видял. Замислих се и за онези очи, онези очи, които бях виждал от седемгодишен.

Това бе Елизабет. Жива.

Усетих, че в очите ми отново напират сълзи, но този път се овладях. Странно. Винаги бях плакал лесно, но след смъртта на Елизабет като че ли очите ми пресъхнаха. Не че бях си изплакал

сълзите или някаква подобна глупост. Или че бях се вцепенил от мъка, макар че до известна степен можеше да е така. Мислех, че инстинктивно съм заел защитна поза. Когато Елизабет умря, аз отворих вратата и пуснах болката вътре. Оставих се да я изпитам докрай. И ме боля. Боля ме толкова много, че сега нещо първично не позволяваше отново да преживея същото.

Не знам колко дълго седях там. Може би половин час. Опитах се да успокоя дишането си и да проясня мислите си. Искях да разсъждавам рационално. Налагаше се да разсъждавам рационално. Вече трябваше да съм в дома на родителите на Елизабет, но точно сега не можех да ги погледна в очите.

После си спомних нещо друго.

Сара Гуудхарт.

Шерифът Лоуъл ме бе попитал дали знам нещо за нея. Знаех.

С Елизабет често бяхме играли една детска игра. Може би и вие сте играли на нея. Разменяте местата на собственото и второто си име, после взимате за фамилия името на улицата от детството ви. Например аз се казвам Дейвид Крейг Бек и съм израснал на Дарби Роуд. Получава се Крейг Дарби. А Елизабет беше...

Сара Гуудхарт.

Какво ставаше тук?

Вдигнах слушалката. Първо се обадих на родителите на Елизабет. Те все още живеяха в онази къща на Гуудхарт Роуд. Отговори майка ѝ. Обясних ѝ, че ще закъснея. Хората приемат такова извинение от лекар. Едно от малкото преимущества на тази работа.

Когато позвъних на шерифа Лоуъл, попаднах на гласовата му поща. Казах му да прати съобщение на пейджъра ми, когато има възможност. Нямам мобифон. Разбирам, че това ме причислява към малцинството, но пейджърът ми и без това прекалено много ме обвързва с външния свят.

Отпуснах се назад, но Хоумър Симпсън пак ме откъсна от унеса ми с вика „Пощата пристигна!“. Светкавично се наведох напред и хванах мишката. Не познавах адреса на подателя, но темата гласеше „Улична камера“. Сърцето ми пак се разтуптя.

Кликнах иконката и съобщението се появи:

„Утре по същото време плюс два часа на Bigfoot.com. Там ще те чака съобщение. Потребителското ти име ще е «Улицата на прилепите». Парола: тийнейджърски.“

В най-долната част на екрана имаше още шест думи:

„Те наблюдават. Не казвай на никого.“

Лари Гандъл, човекът с осемте плитки наблюдаваше Ерик У, който тихо почистваше стаята.

У, двадесет и шест годишен кореец със смайваща колекция от халки и татуировки по тялото, беше най-опасният човек, когото познаваше. Имаше фигура на малък танк, но само това не означаваше много. Гандъл познаваше достатъчно хора с нужната физика. Често показните мускули бяха напълно безполезни. Кое не се отнасяше за Ерик У. Истинската тайна на смъртоносната му сила се криеше в мазолестите му ръце — два циментови блока със стоманени пръсти. Той работеше върху тях часове наред, чупеше бетонни тухли, излагаше дланите си на топлина и студ, изпълняваше комплекси от лицеви опори на един пръст. Когато ги вкарваше в употреба, пръстите му нанасяха невъобразими поражения върху кости и плът.

За хора като У се носеха тъмни слухове, повечето от които бяха измислени, но Лари Гандъл го беше виждал да убива човек, забивайки пръсти в меките точки на лицето и корема. Бе го виждал да убива човек, откъсвайки ушите му само с едно плавно движение. Беше го виждал да убива четири пъти по четири различни начина, винаги с голи ръце.

Нито една от жертвите не бе умряла бързо.

Никой не знаеше точно откъде идва У, ала според най-разпространената версия той имал жестоко детство в Северна Корея. Гандъл никога не беше го питал. Имаше нощни пътища, по които умът не биваше да стъпва — и един от тях бе тъмната страна на Ерик У. Да бе, все едно, че младежът имаше и светла страна.

Когато уви протоплазмата останала от Вик Лети в найлона, У погледна Гандъл с онези негови очи. Смъртоносни очи, помисли си Лари. Очи на дете от военен кинопреглед.

У не си беше направил труда да свали слушалките. Уокменът му не бичеше хип-хоп, рап или дори рокендрол. Той почти непрекъснато слушаше от онези успокояващи компактдискове, носещи имена като „Океански бриз“ или „Ромолящ ручей“.

— Да го закарам ли при Бени? — попита кореецът. Говореше бавно, странно мелодично, като герой от анимационна реклама.

Лари Гандъл кимна. Бени имаше крематориум. Прах при праха. Или в този случай, боклук при прахта.

— И се избави от това.

Подаде на Ерик двадесет и два калибровия пистолет. Оръжието изглеждаше малко и безполезно в огромната длан на У. Младежът намръщено го погледна, навярно разочарован, че Гандъл го е предпочел пред собствените му уникални способности, и го прибра в джоба си. При тези пистолети рядко имаше изходни рани. Това означаваше по-малко улики. Найлонът решаваше проблема с кръвта.

— По-късно — отвърна кореецът. Той вдигна трупа с една ръка, като че ли бе дипломатическо куфарче, и го изнесе навън.

Лари Гандъл кимна за сбогом. Мъките на Вик Лети не му бяха доставили удоволствие — но пък не го и съжаляваше. Всъщност всичко беше съвсем просто.

Трябваше да е абсолютно сигурен, че Лети работи сам и не е оставил следи, на които да попадне някой друг. Това означаваше да пречупи нещастника. Нямаше друг начин.

Накрая всичко се свеждаше до ясен избор — семейство Скоуп или Вик Лети. Семейство Скоуп бяха добри хора. Никога не бяха направили нищо на Вик Лети. А той се бе опитал да навреди на семейство Скоуп. Само едната страна можеше да остане невинна — невинната, добронамерена жертва или паразитът, който се опитваше да се храни с чуждото нещастие. Когато човек се замислеше, всъщност нямаше никакъв избор.

Мобифонът на Гандъл завибрира.

— Да.

— Разпознаха труповете при езерото.

— И?

— Те са. Господи, били са Боб и Мел.

Гандъл затвори очи.

— Какво значи това, Лари?

— Не знам.

— Какво ще правим?

Лари Гандъл знаеше, че няма избор. Трябваше да разговаря с Грифин Скоуп. Това щеше да предизвика неприятни спомени. Осем години. След осем години. Гандъл поклати глава. Това пак щеше да разбие сърцето на стареца.

— Аз ще уредя този проблем.

6

Тъща ми Ким Паркър е красива жена.

Винаги толкова много е приличала на любимата ми, че за мен лицето ѝ се е превърнало в образ на по-възрастната Елизабет. Ала смъртта на дъщеря ѝ постепенно я изпиваше. Сега лицето ѝ беше съсухрено, почти крехко. Очите ѝ имаха вид на кухи отвътре топчета.

Домът на семейство Паркър почти не се бе променил от седемдесетте години — дървена ламперия, светлосин килим с бели пръски, камина. По стените имаше картини на клоуни и декоративни чинии. Единствената видима новост беше телевизорът. През годините постепенно се бе превърнал от заоблен дванадесетинчов черно-бял в огромно цветно петдесетинчово чудовище.

Тъща ми седеше на същата кушетка, на която с Елизабет безброй пъти се бяхме натискали. За миг се усмихнах и си помислих, ех, ако кушетката можеше да говори. Но пък тази ужасна мебел с ярък флорален мотив не пазеше само похотливи спомени. Двамата с Елизабет седяхме на нея, когато разпечатахме писмата със съобщенията за приемането ни в колежа. Сгушени на нея бяхме гледали „Полет над кукувиче гнездо“, „Ловецът на елени“ и всички стари филми на Хичкок. Там си пишихме домашните — аз, седнал изправен, Елизабет, легнала с глава в скута ми. Казвах ѝ, че искам да стана лекар — голям хирург или поне така си мислех. Тя ми казваше, че иска да завърши право и да работи с деца. Не можеше да понася мисълта за страдащи деца.

Спомням си, че през лятната ваканция след първата година в колежа Елизабет отиде на стаж в Къвънхънт Хаус^[1], където спасяваше избягали и бездомни хлапета от най-ужасните нюйоркски улици. Веднъж я придружих с буса на фондацията до миазмите на Четиридесет и втора улица в търсене на бездомни деца. Елизабет забеляза една четиринадесетгодишна проститутка, която бе толкова друсана, че се беше изпуснала. Аз отвратено потръпнах. Не се гордея с

това. Тези хора може и да са били човешки същества, но честно казано, мръсотията ме отвращава. Помогнах. Но потръпнах.

Елизабет не потръпна. Тя притежаваше тази дарба. Хващаше децата за ръка. Носеше ги. Почисти онова момиче, погрижи се за него и двете цяла нощ разговаряха. Елизабет ги гледаше право в очите. Наистина вярваше, че всеки е добър. Тя беше наивна така, както ми се иска да съм и аз.

Винаги съм се питал дали е умряла по същия начин — с непокътната наивност — въпреки болката, вкопчена във вратата си в човечеството и всички онези прекрасни глупости. Надявам се да е така, но подозирам, че Келъртън е успял да я пречупи.

Ким Паркър седеше с изправен гръб и с ръце в скута си. Винаги ме е харесвала, макар че едно време се безпокоеше заедно с родителите ми от близостта ни с Елизабет. Искаха да си играем с другите. Искаха да имаме повече приятели. Естествено, предполагам.

Хойт Паркър, тъст ми, още не се беше прибрал, затова двамата с Ким се заговорихме — за всичко друго, освен за Елизабет. Не откъсвах очи от нея, защото знаех, че върху камината е пълно със снимки на дъщеря ѝ и нейната поразителна усмивка.

Тя е жива...

Не можех да повярвам. Умът, знаех от лекциите по психология в медицинския факултет (да не споменавам за семейното си минало), притежаваше невероятни изопачаващи способности. Не вярвах, че съм достатъчно побъркан, за да си представя образа ѝ, но пък лудите никога не се смятат за такива. Замислих се за майка ми и се зачудих дали е съзнавала психическото си състояние, дали изобщо е била в състояние да се подложи на сериозен самоанализ.

Навярно не.

С Ким разговаряхме за времето. Разговаряхме за моите пациенти. Разговаряхме за нейната почасова работа в „Мейсис“. После тъща ми ме изненада.

— Имаш ли си приятелка? — попита ме тя.

За пръв път ми задаваше толкова личен въпрос. Свари ме неподготвен. Нямах представа какво иска да чуе.

— Не — отвърнах аз.

Тя кимна. Изражението ѝ показваше, че иска да прибави още нещо. Ким колебливо повдигна ръка към лицето си.

— Излизам с една жена — казах аз.

— Добре — прекалено енергично кимна тя. — Така и трябва.

Вперих очи в ръцете си и сам се смаях от думите си:

— Тя все още ужасно ми липсва. — Нямах намерение да изричам подобно нещо. Възнамерявах да си мълча и да следвам обичайната ни безопасна практика. Погледнах я. Имаше измъчено и благодарно изражение.

— Знам, Бек, но не бива да изпитваш угризения, че се срещаш с други жени.

— Не изпитвам угризения — възразих аз. — Искам да кажа, не е това.

Ким се наведе към мен.

— Какво тогава?

Не можех да говоря. А исках. Заради нея. Тя ме гледаше с онези свои кухи очи и потребността ѝ да приказва за дъщеря си най-последно изплува на повърхността. Но не можех. Поклатих глава.

Чух да се превърта ключ. Двамата рязко се обърнахме и се поизправихме като хванати в крачка любовници. Хойт Паркър отвори вратата с рамо и извика името на жена си. Той влезе в дневната и с въздишка остави на пода спортен сак. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен, ризата му бе смачкана, ръкавите му бяха навити до лактите. Предмишниците на тъст ми бяха като тези на Попай. Когато ни видя да седим на кушетката, Хойт отново въздъхна, този път по-тежко и с нещо повече от неодобрение.

— Как си, Дейвид? — попита той.

Ръкувахме се. Както винаги мазолестата му длан прекалено силно стисна моята. Ким се извини и излезе от стаята. С тъст ми си разменихме обичайните любезности и замълчахме. Хойт Паркър никога не се е чувствал добре в мое присъствие. Може би се касаеше за комплекса на Електра, но винаги съм смятал, че той вижда в мен заплаха. Разбрах го. Малкото му момиченце постоянно беше с мен. През годините бяхме успели да преодолеем неговото негодувание и да стигнем до нещо като приятелство. До смъртта на Елизабет.

Той ме обвиняваше за случилото се.

Никога не го беше казал, разбира се, но го виждах в очите му. Хойт Паркър бе едър, здрав човек. Як като скала, истински американец. Винаги беше карал Елизабет да се чувства в абсолютна

безопасност. Хойт притежаваше такова закрилническо излъчване. Нищо лошо нямаше да сполети неговото малко момиченце, докато Големия Хойт бе до него.

Струваше ми се, че никога не бях карал Елизабет да се чувства така с мен.

— Как е? — попита той.

— Добре. А при теб?

— Още една година до пенсия.

Кимнах и пак потънахме в мълчание. На идване реших да не казвам нищо за онова, което видях на компютъра. Оставете това, че звучеше смахнато. И, че щеше да отвори стари рани и страшно да ги нарани. Не разбирах какво става. Колкото повече време минаваше, толкова по-недействителен ми се струваше целият епизод. Освен това реших да взема последния имейл присърце. „Не казвай на никого.“

Въпреки това първо се уверих, че Ким не може да ни чуе. После се наведох към Хойт и тихо казах:

— Може ли да те попитам нещо?

Той не отговори и ме стрелна с един от типичните си скептични погледи.

— Искам да знам... — Замълчах. — Искам да знам как я откри.

— Как я открих ли?

— Когато влезе в моргата. Искам да знам какво си видял.

Нещо стана с лицето му, като малки експлозии, взривяващи основите.

— За бога, защо ми задаваш този въпрос?

— Просто си мислех за това — неуверено го излъгах аз. — Нали знаеш, днес е годишнината.

Хойт рязко се изправи на крака и избърса дланите си в крачолите на панталона си.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да.

— Бърбън?

— Чудесно.

Той отиде при старата количка за напитки до камината със снимките. Не откъсвах поглед от пода.

— Хойт?

Тъст ми отвори една от бутилките.

— Ти си лекар — каза той и посочи към мен с чаша в ръка. — Виждал си трупове.

— Да.

— Значи знаеш.

Знаех.

Хойт ми донесе чашата. Взех я прекалено бързо и отпих. Той ме наблюдаваше, после повдигна своя бърбън към устните си.

— Знам, че никога не съм те разпитвал за подробностите — започнах аз. Нещо повече, усърдно ги бях избягвал. Другите „семейства на жертвите“, както ни наричаха медиите, се заравяха в тях. Всеки ден се появяваха на процеса на Келъртън, слушаха и плачеха. Не и аз. Мисля, че това им помагаше да дадат отдушник на мъката си. Аз предпочитам да запазя своята.

— Няма нужда да научаваш подробностите, Бек.

— Беше ли бита?

Хойт впери очи в бърбъна си.

— Защо го правиш?

— Трябва да знам.

Тъст ми ме погледна над ръба на чашата си. Очите му се плъзнаха по лицето ми. Имах чувството, че пронизват кожата ми. Устоях на погледа му.

— Имаше синини, да.

— Къде?

— Дейвид...

— По лицето ли?

Той присви очи, като че ли бе забелязал нещо неочаквано.

— Да.

— И по тялото ли?

— Не съм гледал тялото й — отвърна Хойт. — Но знам, че отговорът е „да“.

— Защо не си гледал тялото й?

— Бях там като неин баща, не като следовател — само за да я разпозная.

— Лесно ли беше? — попитах аз.

— Кое дали е било лесно?

— Да я разпознаеш. Нали каза, че лицето й било насинено.

Тялото му се скова. Той остави чашата си и с бързорастящ ужас осъзнах, че съм прекалил. Трябваше да се придържам към плана си. Трябваше да си държа устата затворена.

— Наистина ли искаш да чуеш всичко това?

Не, помислих си. Но кимнах.

Хойт Паркър скръсти ръце и се олюля назад на пети.

— Лявото око на Елизабет беше подуто и затворено. Носът ѝ беше счупен и сплескан като влажна глина. На челото ѝ имаше рана, вероятно от отварачка за консерви. Долната ѝ челюст беше разместена и всичките ѝ сухожилия бяха разкъсани. — Говореше абсолютно монотонно. — Буквата „К“ беше прогорена на дясната ѝ буза. Още миришеше на овъглена кожа.

Стомахът ми се сви. Очите му се впиха в моите.

— Искаш ли да знаеш най-страшното, Бек?

Погледнах го и зачаках.

— Не ми отне никакво време — каза той. — Веднага разбрах, че е Елизабет.

[1] Най-голямата неправителствена организация в САЩ, оказваща помощ на нуждаещи се деца, създадена през 1972 г. — Б.пр.

↑

Чашите с шампанско звъняха в тон с Моцартовата соната. Арфата осигуряваше фон на приглушените разговори. Грифин Скоуп се движеше между черните смокинги и бляскавите рокли. Хората винаги го описваха само с една дума — милиардер. Иначе можеха да го наричат бизнесмен и политик, да споменават, че е висок, съпруг, дядо, седемдесетгодишен. Можеха да обсъждат особеностите му, родословието или професионалната му етика. Ала първата дума, във вестниците, по телевизията, в обикновените разговори, винаги започваше с буквата „М“. Милиардер. Милиардерът Грифин Скоуп.

Грифин беше роден богат. Дядо му бе един от първите индустриалци, баща му беше увеличил семейното състояние и Грифин многократно го бе умножил. Повечето семейни империи се разпадаха преди третото поколение. Не и тази на рода Скоуп. Това до голяма степен се дължеше на възпитанието им. Грифин например не беше завършил престижна гимназия от сорта на Екситър или Лоурънсвил като повечето си приятели. Баща му настоя не само да постъпи в общинско училище, но и избра най-близкия голям град, Нюарк, в който имаше офиси.

По онова време източната част на Нюарк не беше лош квартал — не като сега, когато никой нормален човек не минаваше дори с автомобил оттам. Той принадлежеше на работническата класа — по-скоро суров, отколкото опасен.

Грифин го обичаше.

И досега, петдесет години по-късно, продължаваше да е най-близък с приятелите си от онези училищни дни. Предаността рядко се срещаше — когато я откриваше, Грифин винаги я възнаграждаваше. Мнозина от сегашните му гости бяха негови нюаркски приятели. Някои дори работеха при него, макар че предпочиташе да не им е непосредствен началник.

Тазвечерният прием беше в чест на най-скъпата му кауза — благотворителното дружество „Брандън Скоуп“, носещо името на

убития му син. Грифин бе основал фондацията с дарение от сто милиона долара. Негови приятели бързо увеличиха сумата. Той не беше глупав. Знаеше, че мнозина го правят, за да спечелят благоволенieto му. Ала имаше още нещо. Роден с много късмет и способности, Брандън Скоуп притежаваше почти свръхестествено обаяние, което привличаше хората.

Другият му син Рандъл беше добро момче и сега се бе превърнал в добър човек. Но Брандън... Брандън притежаваше истинско вълшебство.

Мъката отново го изпълни. Винаги я изпитваше, разбира се. Докато се ръкуваше и потупваше гостите по гърба, скръбта постоянно стоеше до него, шепнеше му в ухото, напомняше му, че са доживотни партньори.

— Чудесен прием, Гриф.

Грифин благодари и продължи нататък. Жените бяха със сложни фризури и роклите им подчертаваха прелестните им голи рамене. Те много подхождаха на многобройните ледени скулптури, любими на съпругата му Алисън, които бавно се топяха по масите с вносни ленени покривки. Моцартовата соната свърши и започна нова, този път на Шопен. Сервитьори с бели ръкавици обикаляха със сребърни подноси с малайзийски скариди, филе от Омаха и комбинации от екзотични ястия, които като че ли винаги съдържаха сушени на слънце домати.

Грифин стигна до Линда Бек, младата жена, която оглавяваше фондацията. Баща ѝ също бе негов стар съученик от Нюарк и подобно на мнозина други тя беше постъпила в огромната империя на Скоуп. Бе започнала да работи в различни негови фирми още като ученичка в гимназията. И тя, и брат ѝ бяха завършили образованието си със стипендии на Скоуп.

— Изглеждаш поразително — каза ѝ той, макар всъщност да смяташе, че изглежда уморена.

Линда Бек му се усмихна.

— Благодаря ви, господин Скоуп.

— Колко пъти съм те молил да ми казваш Гриф?

— Неколкостотин.

— Как е Шона?

— Малко е болна.

- Предай ѝ моите поздрави.
- Непременно, благодаря.
- Може би другата седмица трябва да се видим.
- Ще се обадя на секретарката ви.
- Добре.

Грифин я целуна по бузата и тогава забеляза Лари Гандъл във фоайето. Погледът на Лари беше мътен и косата му бе разрошена, но пък той винаги имаше такъв вид. Дори да облечеше шит по поръчка костюм, само след час щеше да изглежда така, сякаш се е бил с някого.

Лари Гандъл не трябваше да е тук.

Погледите им се срещнаха, Лари кимна и се обърна. Грифин изчака една-две секунди и последва младия си приятел по коридора.

Бащата на Лари, Едуард, също беше негов съученик от Нюарк. Преди дванадесет години бе починал от инфаркт. Адски жалко. Едуард беше прекрасен човек. Оттогава синът му го бе заменил като най-близък довереник на семейство Скоуп.

Влязоха в библиотеката. Някога тази стая бе възхитително обзаведена с дъб, махагон, високи до тавана лавици и стари глобуси. Преди две години изпадналата в постмодернистично настроение Алисън беше решила, че библиотеката се нуждае от цялостно осъвременяване. Дървото бе изхвърлено и сега помещението беше бяло, лъскаво, функционално и имаше топлотата на офис. Алисън ужасно се гордееше с постижението си и Грифин нямаше сърце да ѝ каже, че не може да го понася.

— Проблем ли имаше? — попита той.

— Не — отвърна Лари.

Грифин му даде знак да седне. Лари поклати глава и закричи назад-напред.

— Зле ли беше?

— Погрижихме се да не оставим следи.

— Разбира се.

Някой бе нанесъл удар на сина му Рандъл — и следователно Грифин трябваше да отговори на удара. Никога не забравяше този урок. Не бива да седиш със скръстени ръце, когато нападат теб или твой близък. И не действаш като правителството с неговите „пропорционални реакции“ и тям подобни глупости. Ако някой те нарани, забравяш всякаква милост. Унищожаваш го. Онези, които се

присмиваха на тази философия, които я смятаха за излишно жестока, обикновено предизвикваха прекалени опустошения.

Ако бързо елиминираш проблемите, проливаш по-малко кръв.

— Тогава какво има? — попита Грифин.

Лари продължаваше да снове. Той избърса плешивото си кубе. Тази гледка не харесваше на Скоуп. Лари имаше биволски нерви.

— Никога не съм те лъгал, Гриф.

— Знам.

— Но има моменти на... премълчаване.

— На премълчаване ли?

— Например хората, които назначавам. Никога не ти казвам имената им. И на тях не казвам имена.

— Това са подробности.

— Да.

— Какво има, Лари?

Гандъл спря на едно място.

— Спомняш ли си, преди осем години взехме двама души да свършат една работа.

Грифин пребледня и мъчително преглътна.

— И те се справиха възхитително.

— Да. Е, може би.

— Не разбирам.

— Те си изпълниха задачата. Или поне отчасти. Опасността очевидно беше премахната.

Въпреки че къщата всяка седмица се проверяваше за подслушвателни устройства, двамата никога не споменаваха имена. Правило на Скоуп. Лари Гандъл често се питаше дали е от предпазливост, или защото това обезличаваше нещата, които понякога бяха принудени да правят. Подозираше, че е вярно последното.

Накрая Грифин се просна на един стол, сякаш някой го беше блъснал.

— Защо ми казваш всичко това точно сега? — тихо попита той.

— Знам, че за теб трябва да е много мъчително.

Скоуп не отговори.

— Платих добре на онези двамата — продължи Лари.

— Както може да се очаква.

— Да. — Той се прокашля. — Е, след онзи случай те трябваше да изчезнат за известно време. Като предпазна мярка.

— И?

— Повече изобщо не се появиха.

— Вече си бяха получили парите, нали така?

— Да.

— Тогава какво те изненадва? Може да са избягали. Може да са се преместили или да са сменили самоличността си.

— Така смятахме и ние — отвърна Лари.

— Но?

— Миналата седмица откриха труповете им. Мъртви са.

— Все още не виждам проблема. Те бяха агресивни хора. Сигурно са си получили заслуженото.

— Били са заровени отдавна.

— Отдавна ли?

— Най-малко преди пет години. Откриха ги край езерото, където... където стана инцидентът.

Грифин отвори уста, затвори я и отново опита.

— Не разбирам.

— Честно казано, аз също.

Това беше прекалено. Заради приема в чест на Брандън, Скоуп цяла вечер се опитваше да сдържи сълзите си. Сега трагедията около убийството на сина му внезапно изплува на повърхността. Трябваше да положи всички усилия, за да не се пречупи.

Грифин вдигна поглед към своя довереник.

— Това не бива да се повтаря.

— Знам, Гриф.

— Трябва да открием какво се е случило. Искam да кажа, да открием всичко.

— Следим мъжете в живота й. Особено съпруга й. За всеки случай. Сега съм мобилизирал всички ресурси.

— Добре. Каквото и да става, това не бива да се разкрива. Независимо от цената.

— Разбирам.

— А, Лари?

Гандъл зачака.

— Знам името на един от твоите хора. — Имаше предвид Ерик У. Грифин Скоуп избърса очи и се запъти обратно към гостите си. — Използвай го.

Шона и Линда живееха под наем в апартамент с три спални на Ривърсайд Драйв и Сто и шестнадесета улица, недалеч от Колумбийския университет. Успях да паркирам само на една пряка от там, което си е истински подвиг.

Шона ми отвори външната врата по домофона. Линда още беше на прием. Марк спеше. Влязох на пръсти в неговата стая и го целунах по челото. В ръцете му се гушеше плюшена играчка на герой от анимационен филм. Хората критикуват тази тенденция, но тя ми напомня за собствената ми детска страст по Батман и капитан Америка. Останах загледан в момчето още няколко секунди.

Шона стоеше на прага и чакаше. Когато накрая отидохме в дневната, аз попитах:

— Ще получа ли нещо за пиене?

Тя сви рамене.

— Обслужи се.

Налях си два пръста бърбън.

— Ще щеш ли с мен?

Шона поклати глава.

Настанихме се на дивана.

— Кога трябва да се прибере Линда?

— Хвана ме натясно — бавно отвърна тя.

Не ми хареса начинът, по който го каза.

— По дяволите.

— Временно е, Бек. Обичам Линда, знаеш го.

— По дяволите — повторих аз.

Миналата година Линда и Шона се бяха разделили за два месеца. Не беше добре, особено за Марк.

— Няма да се изнеса — каза Шона.

— Тогава какво има?

— Все старата история. Имам страхотна работа. Постоянно съм заобиколена от красиви, интересни хора. Нищо ново, нали така?

Всички го знаем. Обаче Линда си мисли, че се заглеждам по други жени.

— Така си е.

— Да, естествено, но и това не е нищо ново.

Не отговорих.

— Вечер се прибирам вкъщи заради Линда.

— И никога ли не се отбиваш някъде?

— Даже да е така, няма значение. Знаеш го. Не мога да живея заключена в клетка, Бек. Имам нужда от сцената.

— Великолепна смесица от метафори.

Няколко минути пих в тишина.

— Бек?

— Какво?

— Сега е твой ред.

— С други думи?

Тя ме стрелна с поглед и зачака.

Спомних си за предупреждението в края на имейла да не казвам на никого. Ако съобщението наистина идваше от Елизабет — умът ми все още не можеше да приеме тази мисъл — тя щеше да знае, че ще споделя с Шона. С Линда... може би не. Но с Шона? Споделям с нея всичко.

— Има вероятност Елизабет да е жива — казах аз.

Шона не се смути.

— Избягала е с Елвис, а? — Когато ме погледна, тя замълча, после прибави: — Разказвай.

Направих го. Разказах ѝ за имейла. За уличната камера. И за Елизабет на монитора. Шона през цялото време не откъсваше очи от мен. Не кимаше и не ме прекъсваше. Когато свърших, тя внимателно извади цигара от кутията и я пхна в устата си. Беше отказала цигарите преди години, но още обичаше да си играе с тях. Започна да я върти в ръка и да я разглежда, като че ли за пръв път виждаше такова нещо. Мозъкът ѝ още малко и щеше да задими.

— Добре — каза тя. — Значи следващото съобщение трябва да се получи утре вечер в осем и петнайсет.

Кимнах.

— Тогава ще чакаме.

Шона върна цигарата обратно в кутията.

— Не смяташ ли, че е безумно?

Тя сви рамене.

— Няма значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Има няколко възможности, които обясняват случилото се.

— Включително лудост.

— Да, естествено, тази възможност е една от най-сериозните. Но какъв е смисълът точно сега да изграждаме негативни хипотези? Нека просто приемем, че е вярно. Нека просто приемем, че наистина си видял Елизабет и че тя е жива. Ако грешим, ей, съвсем скоро ще разберем. Ако сме прави... — Тя свъси вежди, замисли се и поклати глава. — Господи, адски се надявам да сме прави.

Усмигнах ѝ се.

— Обичам те.

— Знам. Всички ме обичат.

Когато се прибрах вкъщи, си налях едно последно. Отпих голяма глътка и оставих парещата течност да стигне до добре известното си местоназначение. Да, пия. Но не съм пиянде. Това не е самозалъгване. Знам, флиртувам с идеята, че съм алкохолик. Знам също, че флиртът с алкохолизма е също толкова безопасен, колкото да флиртуваш с непълнолетната дъщеря на мафиот. Но засега този флирт не е довел до сношение. Имам достатъчно акъл в главата си.

Клоуи ме посрещна с обичайното си изражение, което можеше да се обобщи по следния начин: „Храна, разходка, храна, разходка“. Кучетата са възхитително последователни. Нахраних я и я изведох да обиколим квартала. Студеният въздух освежи дробовете ми, но разходката не проясни мислите ми. Всъщност разходката е страхотна досада. Но ми харесваше да гледам как се разхожда Клоуи. Знам, че звучи шантаво, но кучетата извличат адски голямо удоволствие от тази проста дейност. Бях ужасно щастлив, когато я гледах.

Прибрахме се вкъщи и аз тихо се запътих към спалнята си. Клоуи ме последва. Дядо спеше. Новата му сестра също. Тя хъркаше с шумно издишане, почти като в анимационните филмчета. Включих компютъра и се зачудих защо шерифът Лоуъл не ми се обади.

Замислих се дали да не го потърся аз, макар че приближаваше полунощ. После реших да играя твърдо.

Вдигнах слушалката и набрах номера. Лоуъл имаше мобифон. Ако спеше, можеше да го изключи, нали така?

Отговори на третото иззвъняване.

— Здравейте, доктор Бек.

Гласът му звучеше напрегнато. Забелязах също, че вече не ме нарича с фамилиарното „докторе“.

— Защо не ми се обадохте? — попитах аз.

— Стана късно. Мислех да ви звънна утре сутрин.

— Защо ме попитахте за Сара Гуудхарт?

— Утре — повтори той.

— Моля?

— Късно е, доктор Бек. Вече не съм на работа. Освен това предпочитам да поговорим по този въпрос очи в очи.

— Не може ли поне да ми кажете...

— В болницата ли ще сте утре сутрин?

— Да.

— Тогава ще ви се обадя.

Шерифът любезно, но твърдо ми пожела лека нощ и затвори. Заяпах се в слушалката и се зачудих какво е всичко това.

За сън не можеше и дума да става. Прекарах по-голямата част от нощта, като сърфирах из различни улични камери с надеждата да се натъкна на онази от хипервръзката. Приказката за модерната игла в световната копа сено.

По някое време се отказах и се пъхнах под завивките. За да си лекар, е нужно търпение. Постоянно правех на децата изследвания, които променяха живота им и им казвах да чакат резултатите. Те нямаха друг избор. Навярно същото се отнасяше за сегашното положение. В момента имаше прекалено много променливи величини. Утре, когато влезех в bgfoot.com с потребителско име „Улицата на прилепите“ и парола „тийнейджърски“, може би щях да науча повече.

Известно време зяпах тавана. После погледнах надясно — където беше спала Елизабет. Винаги заспивах пръв. Често лежах така и я гледах как чете, наблюдавах профила на лицето ѝ, напълно съсредоточено в четивото. Това бе последното нещо, което виждах преди очите ми да се затворят и да се унеса.

Обърнах се на другата страна.

В четири часа сутринта Лари Гандъл погледна към изрусените кичури на Ерик У. Кореецът беше невероятно дисциплиниран. Ако не работеше по физическата си форма, седеше пред компютъра. Още преди няколко хиляди уебстраници кожата му бе придобила болнав синкавобял оттенък, но физиката му оставаше желязна.

— Е? — попита Гандъл.

У си свали слушалките. После скръсти подобните си на мраморни колони ръце.

— Объркан съм.

— Разказвай.

— Доктор Бек не пази почти никой от имейлите си. Само няколко, които се отнасят до пациентите му. Нищо лично. Но през последните два дни е записал две странни съобщения. — Без да се извъръща от монитора, Ерик У подаде два листа хартия през якото си като топка за боулинг. Лари Гандъл прочете имейлите и се намръщи.

— Какво значи това?

— Не знам.

Гандъл препрочете съобщението, в което се говореше за кликване на нещо във „времето за целувки“. Не разбираше от компютри и не искаше да разбира. Той плъзна поглед нагоре към темата.

ЕП+ДБ и няколко линии.

Замисли се. ДБ. Може би Дейвид Бек? А ЕП...

Значението се стовари отгоре му като изпуснато пиано. Гандъл бавно върна листа на У.

— Кой го е пратил? — попита той.

— Не знам.

— Разбери.

— Невъзможно.

— Защо?

— Подателят е използвал анонимен сървър. — Кореецът говореше със същия търпелив, нечовешки монотонен глас, с който обсъждаше времето или откъсваше бузата на някой нещастник. — Няма да навлизам в подробности, но не е възможно да се проследи.

Гандъл насочи вниманието си към втория имейл, онзи с „Улицата на прилепите“ и „тийнейджърите“. Не разбираше нищо от него.

— Ами този? Можеш ли да го проследиш?

У поклати глава.

— И той е от анонимен сървър.

— Един и същ човек ли е пратил и двата?

— Не знам нищо повече от теб.

— Ами съдържанието? Разбираш ли нещо?

Кореецът натисна няколко клавиша и на екрана се появи първото съобщение. Той посочи с дебелия си показалец.

— Виждаш ли тези сини букви? Това тук е хипервръзка. Доктор Бек само трябва да я кликне и тя ще го заведе някъде, навярно в уебсайт.

— Какъв уебсайт?

— Връзката е прекъсната. И тя не може да се проследи.

— И Бек трябва да го направи във „времето за целувки“, така ли?

— Така пише.

— „Време за целувки“ да не е някакъв компютърен термин?

— Не. — У почти се усмихна.

— Значи не знаеш за какво време става дума в имейла.

— Точно така.

— Нито дали времето за целувки е минало.

— Минало е — отвърна кореецът.

— Откъде знаеш?

— Браузърът му е конфигуриран така, че да показва последните двайсет сайта, в които е бил. Той е кликнул връзката. Дори няколко пъти.

— Не можеш ли, хм, да го последваш там?

— Не. Връзката е безполезна.

— Ами другият имейл?

У натисна още няколко клавиша. Екранът се промени. Появи се второто съобщение.

— Това е по-лесно. Всъщност е съвсем просто.

— Добре, слушам те.

— Анонимният сървър е отворил сметка на доктор Бек — поясни младежът. — Дал е на доктор Бек потребителско име и парола. И пак се споменава времето за целувки.

— Чакай да видим дали съм разбрал — каза Гандъл. — Бек отива в някакъв уебсайт. Въвежда онова потребителско име и паролата и там го чака съобщение.

— На теория е така, да.

— Не може ли и ние да го направим?

— Да влезем с неговото потребителско име и паролата ли?

— Да. И да прочетем съобщението.

— Опитам. Сметката още не съществува.

— Защо?

Ерик У сви рамене.

— Анонимният подател може да я отвори по-късно. Точно преди времето за целувки.

— Казано просто — светлината на монитора затанцува по безизразните очи на У, — някой полага адски много усилия да остане анонимен.

— Тогава как ще го открием?

Кореецът вдигна малко устройство, което приличаше на част от транзистор.

— Инсталирахме такива неща в домашния и служебния му компютър.

— Какво е това?

— Дигитално мрежово проследяващо устройство. То праща дигитални сигнали от неговите компютри до моя. Ако доктор Бек получи имейл, влезе в уебсайт или просто напише писмо, ние можем да го следим.

— Значи ще чакаме и ще го наблюдаваме.

— Да.

Гандъл се замисли върху думите на У, че някой правел всичко възможно да остане анонимен, и в главата му се зароди ужасно подозрение.

Оставих колата на паркинга на две преки от болницата. Никога не успях да намеря място по-близо от първата пряка.

Шериф Лоуъл се материализира, придружен от двама мъже с къси коси и сиви костюми. Двамата с костюмите се облегнаха на голям кафяв буик. Пълна физическа противоположност. Единият висок, слаб и бял, другият нисък, дебел и чернокож — заедно малко приличаха на топка за боулинг, която се опитва да събори последната кегла. Те ми се усмигнаха. Лоуъл остана сериозен.

— Доктор Бек? — каза високата бяла кегла. Имаше безукорен вид — намазана с гел коса, сгъната носна кърпичка в джоба, вратовръзка, завързана прецизно, и тюркоазносини маркови очила, каквито носят актьорите, когато искат да изглеждат интелигентни.

Погледнах Лоуъл. Той мълчеше.

— Да.

— Аз съм специален агент Ник Карлсън от Федералното бюро за разследване — продължи безукорно облеченият. — Това е специален агент Том Стоун.

Те показаха служебните си карти. Стоун, по-ниският и неугледен от двамата, повдигна панталона си и ми кимна. После отвори задната врата на буика.

— Бихте ли дошли с нас?

— След петнайсет минути имам пациенти — отвърнах аз.

— Вече сме се погрижили за това. — Карлсън посочи с дългата си ръка към вратата, като че ли показваше награда в телевизионно състезание. — Моля.

Влязох. Карлсън седна зад волана. Стоун се вмъкна на предната дясна седалка. Лоуъл не се качи. Останахме в Манхатън, но въпреки това пътуването ни отне четиридесет и пет минути. Стигнахме до Бродуей, близо до Дуейн стрийт. Карлсън спря пред сградата на Федеръл Плаза 26.

Фоайето не се отличавахе от всяка друга офис сграда. Мъже в костюми, при това изненадващо хубави, с чаши кафе в ръце. Имаше и жени, но определено бяха малцинство. Влязохме в заседателна зала. Поканиха ме да седна, както и направих. Понечих да кръстосам крака, но не ми се стори редно.

— Някой ще ми каже ли какво става? — попитах аз.

Инициативата взе бялата кегла Карлсън.

— Ако ви интересува, правим най-лошото кафе на света.

Той ми се усмихна. Отговорих на усмивката му.

— Изкушавате ме, но не, благодаря.

— Нещо безалкохолно? Имаме ли безалкохолни, Том?

— Естествено, Ник. Кола, диетична кола, спрайт, каквото пожелае докторът.

Пак ме дариха с усмивки.

— Няма нужда, благодаря — казах аз.

— Плодов сок? — опита Стоун. Той отново вдигна панталона си. Шкембето му беше кръгло и трудно можеше да намери място, по което платът да не се плъзга. — Имаме най-различни видове.

Едва не се съгласих, за да свършим с това, но просто поклатих глава. На масата, покрита с някаква изкуствена материя, нямаше нищо друго, освен голям светлокафяв плик. Не знаех какво да правя с ръцете си, затова ги сложих пред себе си. Стоун се наклони настрани и остана в тази поза. Карлсън, който все още държеше инициативата, седна на ръба на масата и се завъртя, за да ме погледне.

— Какво можете да ни кажете за Сара Гуудхарт? — попита той.

Не бях сигурен как да отговоря. Продължавах да се опитвам да отгатна какво става, но не ми хрумваше нищо.

— Докторе?

Погледнах го.

— Защо питате?

Двамата агенти се спогледаха.

— Името Сара Гуудхарт се появи във връзка с едно текущо следствие — поясни Карлсън.

— Какво следствие?

— Предпочитаме да не ви казваме.

— Не разбирам. Какво общо имам аз?

Бялата кегла въздъхна. Той погледна топчестия си колега и изведнъж всички усмивки се стопиха.

— Сложен въпрос ли задавам, Том?

— Не, Ник, мисля, че не.

— И аз така мисля. — Карлсън отново се обърна към мен. — Може би възразявате срещу начина на задаване на въпроса. Така ли е, докторе? Тогава ще ви го задам по друг начин. Името Сара Гуудхарт говори ли ви нещо?

Това не ми харесваше. Не ми харесваше отношението им, не ми харесваше, че са поели контрола от ръцете на Лоуъл, не ми харесваше, че ме разпитват в тази заседателна зала. Трябваше да знаят какво означава това име. Не беше чак толкова сложно. Само трябваше да хвърлят един поглед на името и адреса на Елизабет. Реших да карам по-полека.

— Второто име на жена ми е Сара.

— Второто име на моята жена е Гертруд — каза Карлсън.

— Господи, Ник, това е ужасно.

— Как е второто име на жена ти, Том?

— Макдауд. Това е фамилно име.

— Обичам, когато използват фамилно име за второ. Така се изразява почит към предните.

— И аз смятам така, Ник.

Двамата отново се обърнаха към мен.

— Как е вашето второ име, докторе?

— Крейг.

— Крейг — повтори Карлсън. — Добре, значи ако ви попитам дали името, да речем... — той драматично разпери ръце — Крейг Дипуад ви говори нещо, можете да се плеснете по челото: „Хей, второто ми име е Крейг“, така ли?

Агентът пак ме стрелна с поглед.

— Предполагам, че не — отвърнах аз.

— И аз така предполагам. Така че хайде пак да повторим. Чували ли сте името Сара Гуудхарт? Да или не?

— Искате да кажете изобщо ли?

— Господи — възкликна Стоун.

Карлсън почервения.

— На семантични игрички ли ще си играем сега, докторе?

Имаше право. Държах се глупаво. Лутах се като сляп и онзи последен ред от имейла — „Не казвай на никого“ — постоянно мигаше в главата ми като неон. Обзе ме смут. Те трябваше да знаят за Сара Гуудхарт. Просто проверявах дали ще им окажа съдействие. Ясно. Може би. И за какво да им съдействам?

— Жена ми е израснала на Гуудхарт Роуд — казах аз. Двамата се поотдръпнаха назад и скръстиха ръце. Заведоха ме при море от тишина и аз идиотски се хвърлих в него. — Виждате ли, затова казах, че Сара е второто име на жена ми. Името Гуудхарт ме кара да си мисля за нея.

— Защото е израснала на Гуудхарт Роуд ли? — попита Карлсън.

— Да.

— Като че ли думата „Гуудхарт“ е нещо като катализатор.

— Да.

— Звучи ми логично. — Бялата кегла погледна своя колега. — Звучи ли ти логично, Том?

— Естествено — съгласи се Стоун и се потупа по корема. — Той не се е опитвал да ни мотае. Думата „Гуудхарт“ е била катализатор.

— Ясно. И му е напомнила за жена му.

Пак ме погледнаха. Този път се усилих да запазя мълчание.

— Жена ви някога използвала ли е името Сара Гуудхарт? — попита Карлсън.

— Как да го използва?

— Някога казвала ли е: „Здрасти, аз съм Сара Гуудхарт“? Имала ли е документ с това име? Регистрирала ли се е в хотел с някое гадже...

— Не — прекъснах го аз.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Това ли е истината?

— Да.

— И нямате нужда от друг катализатор?

Изправих гръб и реших да проявя твърдост.

— Не ми харесва отношението ви, агент Карлсън.

Широката му усмивка на човек, който се гордее със зъболекаря си, отново се появи, но в по-жесток вариант. Той вдигна ръка.

— Извинете ме, да, това беше грубо от моя страна. — После се огледа наоколо, като че ли мислеше как да продължи.

Зачаках.

— Някога били ли сте жена си, докторе?

Въпросът ме удари като камшик.

— Какво?

— Това възбужда ли ви? Да биете шамари на жена?

— Какво... да не сте се побъркали?

— Каква застраховка живот получихте след смъртта на жена си?

Вцепених се. Погледнах го в очите, после се обърнах към Стоун. Абсолютно безизразни. Не можех да повярвам на ушите си.

— Какво става тук?

— Моля, просто отговорете на въпроса. Освен, разбира се, ако не криете нещо.

— Това не е тайна — отвърнах аз. — Застраховката беше за двеста хиляди долара.

Стоун подсвирна.

— Двеста бона за една мъртва жена. Хей, Ник, къде да се наредя на опашката?

— Това е доста голяма застраховка за една дваисет и осем годишна жена.

— Братовчед й започваше работа като застрахователен агент — запелтечих аз. Странно, макар да знаех, че не съм извършил нищо лошо, поне не каквото си мислеха те, започвах да се чувствам виновен. Неописуемо усещане. Под мишниците ми изби пот. — Тя искаше да му помогне, затова се застрахова за толкова голяма сума.

— Много мило от нейна страна — подметна Карлсън.

— Адски мило — прибави Стоун. — Семейството е много важно, не смятате ли?

Не отговорих. Карлсън отново седна на ръба на масата. Усмивката му се стопи.

— Погледнете ме, докторе.

Погледнах го. Успях да не извърна очи, но не бе лесно.

— Този път ми отговорете — бавно каза той. — И не ми се правете на смаян или обиден. Някога удряли ли сте жена си?

— Никога.

— Нито веднъж ли?

— Нито веднъж.

— И даже не сте я блъскали?

— Никога.

— Нито сте я зашлевявали от гняв? По дяволите, всички сме го правили, докторе. Една лека плесница. Това не е престъпление. Съвсем естествено е, когато става въпрос за сърдечни въпроси, нали разбирате какво искам да кажа?

— Никога не съм удрял жена си — настоях аз. — Никога не съм я блъскал, нито съм я зашлевявал от гняв. Никога.

Карлсън погледна Стоун.

— Това изяснява ли ти нещата, Том?

— Естествено, Ник. Той казва, че никога не я е удрял, ясно.

Бялата кегла се почеса по брадичката.

— Освен.

— Освен какво, Ник?

— Ами, освен ако дам на доктор Бек още един от тия катализатори.

Погледите отново се отправиха към мен. Собственото ми дишане отекна в ушите ми, ускорено и неравномерно. Виеше ми се свят. Карлсън изчака малко, после взе големия плик. Бавно развърза връзките му с дългите си тънки пръсти, после го отвори. Вдигна го високо във въздуха и остави съдържанието му да падне на масата.

— Това става ли за катализатор, докторе?

Снимки. Агентът ги побутна към мен. Погледнах ги и усетих, че дупката в сърцето ми се уголемява.

— Доктор Бек?

Очите ми се разшириха. Колебливо се пресегнах и докоснах повърхността.

Елизабет.

Снимки на Елизабет. Първата показваше лицето ѝ, снимано отблизо. Беше в профил и отмяташе с дясната си ръка косата от ухото си. Окоето ѝ бе мораво и подуто. Имаше дълбока рана и още една синина на тила, под ухото.

Като че ли плачеше.

На втората снимка беше от кръста нагоре. Носеше само сутиен и сочеше към голямо петно на гръдния си кош. Очите ѝ бяха зачервени. Светлината бе странно силна, сякаш самата светкавица се беше опитвала да я нарани и се бе приближила към обектива.

Имаше още три фотографии — всички от различни ъгли и на различни части на тялото. Всички подчертаваха различни наранявания.

— Доктор Бек?

Вдигнах очи. Почти се сепнах от присъствието им в залата. Лицата им бяха неутрални, търпеливи. Погледнах Карлсън, после Стоун и накрая отново Карлсън.

— Да не мислите, че съм го направил аз?

Агентът сви рамене.

— Вие ще ни кажете.

— Не съм, разбира се.

— Знаете ли как жена ви е получила тези наранявания?

— В автомобилна злополука.

Те се спогледаха така, сякаш им бях казал, че кучето ми е изяло домашното.

— Блъснал я някакъв агресивен тип — поясних аз.

— Кога?

— Не съм съвсем сигурен. Три-четири месеца преди... — за миг думите заседнаха в гърлото ми — преди да умре.

— Ходила ли е в болница?

— Не, едва ли.

— Не знаете ли?

— Не бях там.

— А къде бяхте?

— По онова време откривах педиатричен кабинет в Чикаго. Когато се прибрах вкъщи, тя ми разказа за случая.

— След колко време ви разказа?

— Имате предвид колко време след случая ли?

— Да, докторе, колко време след случая.

— Не знам. Може би два-три дни.

— Вече бяхте ли женени?

— Едва от няколко месеца.

— Защо не ви е казала веднага?

— Каза ми. Веднага щом се прибрах. Предполагам, че не е искала да ме безпокои.

— Разбирам. — Карлсън погледна колегата си. Двамата не си направиха труда да скрият скептицизма си. — Значи вие сте направили тези снимки, докторе.

— Не съм — възразих аз. И ми се прииска да не го бях правил.

Те отново се спогледаха, доста зловещо. Карлсън наклони глава и се приближи към мен.

— Някога виждали ли сте тези снимки?

Не отговорих. Те чакаха. Замислих се. Не ги бях виждал, но... откъде ги бяха взели? Защо не знаех за тях? Кой ги беше направил? Погледнах лицата на агентите, ала те не издаваха нищо.

Удивително е, но когато се замислиш, ние научаваме най-важните житейски уроци от телевизията. Огромна част от информацията ни за разпитите, правата на арестуваните, самообвиненията, кръстосаните разпити, свидетелските списъци, системата на съдебните заседатели произхожда от различни телевизионни предавания.

Погледнах ги и зададох класическия въпрос:

— Заподозрян ли съм?

— Заподозрян в какво?

— В каквото и да е. Подозирате ли, че съм извършил каквото и да е престъпление?

— Това е доста неясен въпрос, докторе.

А това бе доста неясен отговор. Не ми харесваше обратът, който взимаха нещата. Реших да използвам друга реплика, която знаех от телевизията.

— Искам да повикам адвоката си.

Нямах адвокат, който да ме защитава в углавен процес (кой има?), затова се обадих на Шона от телефонен автомат в коридора и ѝ обясних положението. Тя реагира моментално.

— Идвам лично — каза Шона. — Чакай ме.

Изчаках в стаята за разпити. Карлсън и Стоун проявиха любезността да чакат с мен. През цялото време си шепнеха помежду си. Изтече половин час. Мълчанието отново стана мъчително. Знам, че целта им беше тъкмо такава. Но не можех да направя нищо. В края на краищата, бях невинен. Как можех да си навредя, ако внимавах?

— Когато са я открили, жена ми е била жигосана с буквата „К“ — казах им аз.

Двамата се сепнаха.

— Моля? — Карлсън проточи дългата си шия към мен. — На нас ли говорите?

— Когато са я открили, жена ми е била жигосана с буквата „К“ — повторих аз. — След случая бях в болница с мозъчно сътресение. Не може да си мислите, че... — Оставих думите ми да останат недовършени.

— Какво да си мислим? — попита Карлсън.

Нагазих и с двата крака.

— Че имам нещо общо със смъртта на жена ми.

Точно в този момент вратата рязко се отвори и в стаята влезе жена, която познавах от телевизията. Когато я видя, Карлсън отскочи назад. Чух Стоун да измърморва: „Мамка му“.

Хестър Кримстийн започна без всякакво встъпление.

— Клиентът ми не пожела ли правна защита? — попита тя.

На Шона можеше да се разчита. Никога не бях срещал адвокатката си, но я познавах от участието ѝ като „юридически експерт“ в различни дискуссионни предавания и от собствената ѝ програма „Кримстийн срещу престъпността“ по Коурт ТВ. На екрана Хестър Кримстийн реагираше бързо и не се колебаеше да реже хората.

На живо притежаваше изключително властно излъчване, като човек, който гледа на околните както гладен тигър — куци газели.

— Пожела — потвърди Карлсън.

— Но въпреки това вие сте тук, най-спокойно си седите и продължавате да го разпитвате.

— Той пръв ни заговори.

— А, разбирам. — Хестър Кримстийн отвори куфарчето си, извади химикалка и лист хартия и ги хвърли на масата. — Напишете си имената.

— Моля?

— Имената, готин. Нали знаете как се пишат?

Въпросът бе реторичен, но Кримстийн зачака отговор.

— Да — отвърна Карлсън.

— Да — присъедини се Стоун.

— Чудесно. Тогава ги напишете. Защото имам намерение да разкажа в предаването си как сте нарушили конституционните права на моя клиент. Моля, използвайте печатни букви.

Тя най-после ме погледна.

— Да вървим.

— Чакайте малко — спря я Карлсън. — Искаме да зададем няколко въпроса на клиента ви.

— Не.

— Не ли? Просто така?

— Просто така. Няма да разговаряте с него. И той няма да разговаря с вас. Никога. Разбрахте ли ме и двамата?

— Да — потвърди Карлсън.

Кримстийн се обърна към Стоун.

— Да — каза той.

— Супер, момчета. Е, арестувате ли доктор Бек?

— Не.

Тя погледна към мен.

— Какво чакате? — изсумтя адвокатката. — Да се махаме от тук.

Хестър Кримстийн не каза нито дума, докато не се настанихме в нейната лимузина.

— Къде искате да ви оставя? — попита тя.

Дадох на шофьора ѝ адреса на болницата.

— Разкажете ми за разпита — продължи адвокатката. — Без да пропускаме нищо.

Колкото можах ѝ изложих разговора си с Карлсън и Стоун. Хестър Кримстийн дори не благоволяваше да ме погледне. Тя извади органайзер, по-дебел от кръста ми, и започна да го прелиства.

— Значи вие не сте правили онези снимки на жена ви? — попита адвокатката му, когато свърших.

— Не.

— И сте го казали на ония двамата?

Кимнах.

Тя поклати глава.

— Лекари. Вие винаги сте най-лошите клиенти. — Кримстийн отметна кичур коса от лицето си. — Добре, това е било тъпо от ваша страна, но не е фатално. Значи казвате, че никога не сте виждали снимките, така ли?

— Никога.

— Но когато са ви задали този въпрос, най-после сте млъкнали.

— Да.

— Така е по-добре — кимна тя. — Вярна ли е оная история, че жена ви била получила синините в автомобилна злополука?

— Моля?

Адвокатката затвори органайзера си.

— Вижте... Бек, нали? Според Шона всички ви наричали Бек. Имате ли нещо против и аз да ви казвам така?

— Не.

— Добре. Вижте, Бек, вие сте лекар, нали?

— Да.

— И сте много мил с пациентите си, нали така?

— Опитвам се.

— Аз не съм такава. Ни най-малко. Ако искате да ви гледят, минете на диета и започнете да се занимавате с фитнес. Хайде да зарежем вежливостите и всички други глупости, съгласен ли сте? Просто отговаряйте на въпросите ми. Онази злополука, за която сте им разказали. Истина ли е?

— Да.

— Защото федералните ще проверят всички факти. Знаете го, нали?

— Да.

— Добре, чудесно, само исках да сме наясно. — Кримстийн си пое дъх. — Значи жена ви може да е имала приятел, който да е направил тези снимки. Заради застраховката или нещо подобно. В случай, че реши да предяви обвинение. Това може би звучи логично, ако се наложи да убеждаваме съда.

На мен не ми звучеше логично, но не го казах.

— И така, първи въпрос — къде са били тези снимки, Бек?

— Не знам.

— Втори и трети въпрос. Как са ги получили федералните? Защо се появяват точно сега?

Поклатих глава.

— И най-важното, какво се опитват да ви припишат? Жена ви е мъртва от осем години. Малко е късно за обвинения в тормоз на съпругата. — Тя се отпусна назад и се замисли. После вдигна глава и сви рамене. — Няма значение. Ще позвъня тук-там, ще проуча кое-как. Междувременно не правете глупости. Не казвайте нищо на никого. Разбрахте ли ме?

— Да.

Кримстийн отново се замисли.

— Това не ми харесва — заяви тя. — Изобщо не ми харесва.

На 12 май 1970 г. Джеремая Ренуей и още трима радикали бяха взривили бомба в химическия факултет на Източния щатски университет. Носеха се слухове, че военните учени използвали университетските лаборатории за производство на по-мощен вид напалм. Четиримата студенти, които в пристъп на оригиналност се бяха нарекли „Вик на свободата“, бяха решили да направят драматична и зрелищна демонстрация.

Навремето Джеремая Ренуей не знаеше дали слуховете са верни. Сега, повече от тридесет години по-късно, искрено се съмняваше. Нямаше значение. Лабораториите не бяха пострадали от взрива. Двама души от университетската охрана обаче се бяха натъкнали на подозрителен пакет. Когато единият го бе вдигнал, пакетът беше експлодирал и двамата бяха загинали.

И двамата имаха деца.

След два дни арестуваха един от „борците за свобода“. Още лежеше в затвора. Вторият почина от рак на дебелото черво през 1989-а. Третата, Ивлин Космиър, бе заловена през 1996 г. В момента излежаваше седемгодишна присъда.

Онази нощ Джеремая потъна в гората и никога повече не се появи. Рядко виждаше хора, почти не слушаше радио и не гледаше телевизия. Беше използвал телефон само веднъж — при това за спешен случай. Единствената му връзка с външния свят бяха вестниците, макар че не бяха представили вярно случилото се тук преди осем години.

Роден и израснал в подножията на планините в Северозападна Джорджия, баща му го бе научил на всички техники за оцеляване; макар че основният му урок беше просто да вярва на природата, не на хората. За известно време Джеремая го бе забравил. Сега животът му зависеше от него.

Тъй като се боеше, че ще го търсят около родния му град, той отиде в Пенсилвания. Отначало скиташе, през ден сменяше лагера си,

докато попадна на сравнително удобно и безопасно място край езерото Чармейн. Старите лагерни хижи осигуряваха подслон в студените нощи. Тук рядко се появяваха хора — главно през лятото, при това само през уикендите. Можеше да ловува сърни и да яде месото им на спокойствие. През няколкото дни годишно, в които идваха туристи, просто се криеше или се отправяше още по на запад.

Или гледаше.

За децата, които идваха тук, Джеремая Ренуей беше Торбалан.

Сега стоеше неподвижно и наблюдаваше хората, които обикаляха наоколо в тъмните си якета. ФБР. Видът на тези три големи жълти букви все още пронизваше сърцето му.

Никой не си бе направил труда да загради района с жълта лента, навярно защото го смятаха за уединен. Ренуей не се изненада, когато откриха трупове. Да, двамата бяха заровени надълбоко, но той от личен опит знаеше, че тайните имат навика да изплуват на повърхността. Знаеше го и някогашната му съучастничка Ивлин Космиър, която се беше преобразила в идеалната домакиня, преди да я арестуват.

Джеремая се криеше в гъсталака. Имаше опит в камуфлажа. Нямаше да го забележат.

Спомняше си онази нощ преди осем години, когато бяха умрели двамата мъже — внезапните изстрели, забиващите се в земята лопати, пъшкането от уморителното копаене. Дори се бе колебал дали да не съобщи на властите за случилото се — за всичко.

Анонимно, разбира се.

Ала накрая реши да не рискува. Човек не беше създаден да живее в клетка, Джеремая го знаеше, макар че някои издържаха. Той нямаше да може. Един негов братовчед на име Пери бе излежавал осемгодишна присъда във федерален затвор. Бяха го държали в тясна килия по двадесет и три часа на ден. Една сутрин Пери беше опитал да се самоубие, блъскайки главата си в бетонната стена.

Това щеше да се случи и с него.

Ето защо си замълча и не направи нищо. Поне тогава.

Но предишната нощ мисли много. За голата млада жена. За мъжете, които я причакваха. За борбата край автомобила. За отвратителния влажен звук от удар на дърво по гола плът. За мъжа, оставен да умре.

И за лъжите. Лъжите най-много го измъчваха.

Когато стигнах в болницата, чакалнята бе претъпкана с подсмърчащи и нетърпеливи пациенти. По телевизора се въртеше „Малката русалка“ — накрая касетата автоматично се пренавиваше и пак започваше. След часовете, прекарани във ФБР, искрено ѝ съчувствах. Постоянно си припомнях думите на Карлсън, който определено беше по-главният от двамата, и се опитвах да разбера какво всъщност е търсил, но всичко това само правеше картината още по-неясна и нереална. Накрая ме заболя главата.

— Хей, докторе.

Тайрис Бартън скочи от мястото си. Носеше широк панталон с увиснало дъно и прекалено голямо спортно яке, всичкото — дело на някакъв моделиер, за когото никога не бях чувал, но скоро щях да науча.

— Здравсти, Тайрис — поздравих го аз.

Бартън започна сложна игра на ръкуване, в която водеше той, а аз го следвах. С Латиша имаха шестгодишен син на име Ти Джей, който страдаше от хемофилия. И беше сляп. Запознах се с него, когато го докараха по спешност като бебе и малко оставаше да арестуват баща му. Тайрис твърдеше, че тогава съм спасил живота на сина му. Преувеличаваше.

Но може би всъщност бях спасил Тайрис.

Той смяташе, че това ни прави приятели — като че ли той бе лъвът, а аз бях някаква мишка, извадила трън от лапата му. Грешеше.

Тайрис и Латиша не бяха женени, но той беше един от малкото бащи, които идваха в отделението. Най-последно престана да клати ръцете ми и ми пхна две стотачки, сякаш бях метрдотел в „Le Cirque“.

После многозначително ме погледна.

— Сега хубавичко да се погрижиш за момчето ми.

— Добре.

— Велик си, докторе. — Той ми подаде визитката си, на която нямаше име, адрес и професия. Само номер на мобилен телефон. —

Ако ти трябва нещо, звъни ми.

Продължаваше да ме гледа.

— Квото и да е, докторе.

— Ясно.

Прибрах банкнотите в джоба си. Правехме го вече шест години. От болницата познавам много наркопласьори — знам, че нито един от тях не е оцелял повече от шест години.

Не задържах парите за себе си, разбира се. Давах ги на Линда за нейната благотворителност. Не е много законно, знам, но си мислех, че е по-добре да отиват за благотворителност, отколкото за един наркопласьор. Нямах представа колко пари има Тайрис. Обаче винаги беше с нова кола — обичаше БМВ-та с тъмни прозорци — и гардеробът на детето му струваше повече от всички боклуци в моя. Уви, майката на сина му имаше право на Медикейд, затова получаваха безплатни здравни услуги.

Да се побъркаш от яд, знам.

Телефонът на Тайрис иззвъня с хип-хоп мелодия.

— Трябва да се обадя, докторе. Бизнес.

— Ясно — повторих аз.

От време на време обаче се ядосвам. И аз съм човек. Но тук има истински деца. Те страдат. Не твърдя, че всички деца са чудесни. Не са. Понякога лекувам и такива, които съм убеден, че няма да свършат добре. Ала ако не друго, децата са безпомощни. Те са слаби и беззащитни. Повярвайте ми, виждал съм екземпляри, които биха променили представата ви за човешко същество.

Затова се съсредоточавам върху децата.

Трябваше да съм на работа само до обяд, но за да компенсирам престоя си в сградата на ФБР, приемах пациенти до три. Естествено, цял ден си мислех за разпита. Онези снимки на пребитата Елизабет постоянно проблясваха пред очите ми като някаква ужасна фотосветкавица.

Кой можеше да знае за тези снимки?

Когато се замислих за това, отговорът беше очевиден. Наведох се напред и вдигнах слушалката. От години не бях набирал този номер, но още го помнех.

— Фотостудио „Скейс“ — отговори ми женски глас.

— Здравсти, Ребека.

— Хей, как си, Бек?
— Добре. А ти?
— Карам я някак. Адски съм заета.
— Работиш прекалено много.
— Вече не. Миналата година се омъжих.
— Знам. Съжалявам, че не успях да дойда.
— Простак.
— Да. Но въпреки това, моите поздравления.
— Е, какво има?
— Трябва да ти задам един въпрос — казах аз.
— Аха.
— За злополуката.

Чух металическо ехо. После тишина.

— Спомняш ли си злополуката? Преди смъртта на Елизабет?
Ребека Скейс, най-добрата приятелка на жена ми, не отговори.
Прокашлях се.

— Кой караше?

— Какво? — Въпросът не беше насочен към мен. — Добре, почакайте. — И отново към мен: — Виж, Бек, имам работа. Можеш ли да ми се обадиш след малко?

— Ребека...

Но връзката прекъсна.

Има една истина за трагедията — тя е полезна за душата.

Аз съм по-добър човек заради смъртта. Това не я оправдава, нищо подобно, но знам, че съм по-добър, отколкото преди. Имам по-верен усет за важното. По-точно разбирам човешката болка.

Може да ми се смеете, но някога ме вълнуваха неща като това в кой клуб членувам, каква кола карам, каква университетска диплома виси на стената ми и подобни глупости. Исках да съм хирург, защото това изпълваше хората с уважение. Исках да впечатлявам така наречените си приятели. Исках да съм голям човек.

Някой може да възрази, че самоусъвършенстването ми е просто въпрос на зрелост. Отчасти е така. И до голяма степен промяната се дължи на факта, че сега съм сам. С Елизабет бяхме двойка, едно цяло.

Тя беше толкова добра, че можех да си позволя да не съм много добър, сякаш нейната доброта стигаше и за двама ни.

Ала смъртта е добра учителка. Само че е прекалено строга.

Ще ми се да можех да ви кажа, че чрез трагедията съм стигнал до някакъв неизвестен, променящ живота абсолютен, който да ви разкрия. Не съм. Тук важат всички клишета — най-важни са хората, животът е безценен, материализмът се надценява, от значение са малките неща, живеи за мига — и мога да ви ги повтарям до посиняване. Вие ще ги слушате, но няма да ги приемате. Трагедията те кара да осъзнаеш всичко. Трагедията прониква в душата ти. Може да не станеш пощастлив. Но ще станеш по-добър.

Често си мечтая Елизабет да може да ме види сега. Колкото и да ми се иска, не вярвам в това, че мъртвите ни наблюдават отгоре, или в някаква подобна самоутешителна измислица, с каквито се заблуждаваме. Вярвам, че мъртвите завинаги си отиват. Но не мога да не си мисля, че вече съм достоен за нея.

Някой по-религиозен човек би се зачудил дали Елизабет не се е завърнала тъкмо поради тази причина.

Ребека Скейс беше известна фотографка на свободна практика. Публикуваха снимките ѝ във всички списания, макар че нейна специалност бяха мъжете. Например професионални спортисти, които се съгласяваха да се появят на корицата. Тя обичаше да се шегува, че имала усет за мъжки тела поради „задълбочено проучване, продължаващо цял живот“.

Намерих студиото ѝ на Западна тридесет и втора улица, недалеч от Пенсилвания Стейшън. Намираще се в грозна сграда, която приличаше на склад и смърдеше от конюшната на първия етаж. Отказах се от товарния асансьор в полза на стълбището.

Ребека бързаше по коридора. Мършав, облечен в черно асистент с тънки като клечки ръце, мъкнеше два алуминиеви куфара след нея. Тя все още имаше някогашните си палави еврейски кичури — огнената ѝ коса гневно се къдреше и свободно се спускаше по раменете. Очите ѝ бяха раздалечени, зелени и дори през последните осем години да се бе променила, не можех да го забележа.

Когато ме видя, Ребека почти не забави крачка.

— Моментът не е подходящ, Бек.

— Лошо.

— Имам снимки. Не може ли да поговорим по-късно?

— Не.

Тя спря, прошепна нещо на нацупения си асистент и каза:

— Добре, ела с мен.

Таваните в студиото бяха високи, бетонните стени бяха боядисани в бяло. Навсякъде имаше фотографски чадъри, черни екрани и разклонители. Ребека започна да нарежда някакъв филм и се престори на заета.

— Разкажи ми за злополуката — настоях аз.

— Не разбирам, Бек. — Тя отвори една кутия, остави я, затвори капака ѝ, после пак го вдигна. — Не сме се чували от осем години. И изведнъж започваш да ме разпитваш за някаква злополука.

Кръстосах крака и зачаках.

— Защо, Бек? След толкова много време. Защо ме питаш?

— Разкажи ми.

Ребека продължаваше да избягва погледа ми. Къдравите кичури падаха по лицето ѝ, но тя не се опитваше да ги отметне назад.

— Елизабет ми липсва — каза Ребека. — На теб също.

Не отговорих.

— Обаждах ти се.

— Знам.

— Опитвах се да поддържам връзка с теб. Исках да ти помогна.

— Съжалявам — отвърнах аз. Бях искрен. Ребека беше най-добрата приятелка на Елизабет. Преди да се оженим, двете живееха заедно в един апартамент край Вашингтон Скуеър парк. Трябваше да отговоря на обажданията ѝ, да я поканя и изобщо да проявя любезност. Но не го направих.

Понякога скръбта е прекалено егоистична.

— Елизабет ми каза, че двете сте претърпели малка злополука — продължих аз. — Тя била виновна. Отклонила вниманието си от пътя. Вярно ли е?

— Какво значение има сега?

— Има значение.

— Защо?

— От какво те е страх, Ребека?

Беше неин ред за мълчание.

— Имало ли е злополука?

Раменете ѝ се прегърбиха, като че ли нещо в нея се бе пречупило. После няколко пъти дълбоко си пое дъх, без да вдига глава.

— Не знам.

— Как така не знаеш?

— И на мен ми каза, че било злополука.

— Но не си била там?

— Не. Ти беше заминал, Бек. Една вечер се прибрах вкъщи и Елизабет ме чакаше. Цялата беше в синини. Попитах я какво се е случило. Каза ми, че претърпяла злополука, и ако ме пита някой, да излъжа, че е станало с моята кола.

— Някой пита ли те?

Тя най-после вдигна очи.

— Мисля, че имаше предвид теб, Бек.

Опитах се да го проумея.

— А какво се беше случило в действителност?

— Не ми каза.

— Заведе ли я на лекар?

— Не ми позволи. — Ребека странно ме погледна. — Все още не разбирам. Защо ми задаваш тези въпроси точно сега?

„Не казвай на никого.“

— Просто се опитвам да сложа край.

Тя кимна, ала не ми повярва. Нито един от двамата ни не бе особено добър лъжец.

— Направи ли ѝ снимки? — попитах аз.

— Снимки ли?

— На нараняванията ѝ. След случая.

— Господи, не. Защо да го правя?

Адски основателен въпрос. Седнах и се замислих. Не зная колко дълго.

— Бек?

— Да.

— Изглеждаш ужасно.

— За разлика от теб — посочих аз.

— Влюбена съм.

— Отива ти. Той добър човек ли е?

— Най-добрият на света.

— Тогава може би те заслужава.

— Може би. — Ребека се наведе към мен и ме целуна по бузата.
Подействия ми успокоително. — Случило се е нещо, нали?
Този път избрах истината.
— Не знам.

Шона и Хестър Кримстийн седяха в стилния кабинет на адвокатката в центъра на града. Хестър приключи телефонния си разговор и остави слушалката.

— Всички си траят — каза тя.

— Но не са го арестували, нали?

— Не. Засега.

— Тогава какво става? — попита Шона.

— Доколкото разбирам, мислят, че Бек е убил жена си.

— Глупости — отсече Шона. — Той лежа в болницата, защото се е опитал да се намеси. Оня побъркан Келъртън чака да го екзекутират.

— Обаче не за нейното убийство — отбеляза адвокатката.

— Какво?

— Келъртън е заподозрян в убийството най-малко на осемнайсет жени. Той е признал четиринадесет от убийствата, но разполагат с категорични доказателства, за да го осъдят само за дванайсет. Това е достатъчно. Искам да кажа, че човек може да бъде осъден на смърт само веднъж.

— Но всички знаят, че е убил Елизабет.

— Поправка. Всички знаеха.

— Не разбирам. Как може да смятат, че Бек има нещо общо с това?

— Не знам — отвърна Хестър. Тя вдигна крака на бюрото и склучи ръце на тила си. — Поне засега. Но трябва да внимаваме.

— Защо?

— Федералните сигурно следят всяка негова стъпка. Телефонно подслушване, наблюдение, такива неща.

— И?

— Какво „и“?

— Той е невинен, Хестър. Нека го следят.

Адвокатката вдигна поглед и поклати глава.

— Не бъди наивна.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Искам да кажа, че ако го запишат как закусва пържени яйца, може да го разтълкуват както си искат. Той трябва да внимава. Но има още нещо.

— Какво?

— Федералните ще направят всичко възможно да го пипнат.

— Как?

— Нямам представа, но те уверявам, че ще положат всички усилия. Имат му зъб. А са минали осем години. Това значи, че са отчаяни. И няма да се спрат пред нещо толкова тривиално като конституционни права.

Шона се отпусна назад и се замисли за странните имейли от „Елизабет“.

— Какво има? — попита Хестър.

— Не знам.

— Не крий нищо от мен, Шона.

— Аз не съм ти клиентка.

— С други думи Бек не ми казва всичко, така ли?

На Шона ѝ хрумна нещо, което я изпълни с ужас.

Тя отново се замисли, подложи идеята на различни проверки, остави я да се дооформи в главата ѝ.

Звучеше логично и все пак Шона се надяваше, молеше се да греши. Тя се изправи и бързо се запъти към вратата.

— Трябва да си вървя.

— Какво става?

— Питай клиента си.

Специални агенти Ник Карлсън и Том Стоун се настаниха на същата кушетка, на която неотдавна бе тънал в носталгични спомени Бек. Ким Паркър, майката на Елизабет, седеше срещу тях с ръце в скута си. Лицето ѝ приличаше на восъчна маска. Хойт Паркър се разхождаше назад-напред.

— Какво е толкова важно, че не можахте да го кажете по телефона? — попита той.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса — отвърна Карлсън.

— За какво?

— За дъщеря ви.

Това накара и двама им да се вцепенят.

— По-конкретно, искаме да ви разпитаме за отношенията й със съпруга й доктор Дейвид Бек.

Хойт и Ким се спогледаха.

— Защо? — попита Хойт.

— Свързано е с въпрос, който в момента се разследва.

— Какъв въпрос? Тя е мъртва от осем години. Убиецът й скоро ще бъде екзекутиран.

— Моля ви, детектив Паркър. Всички сме от една и съща страна на закона.

Стаята бе неподвижна. Ким Паркър седеше със здраво стиснати устни и трепереше. Хойт погледна жена си, после кимна на двамата мъже.

Карлсън не откъсваше очи от Ким.

— Госпожо Паркър, как бихте описали отношенията между дъщеря си и зет си?

— Бяха много близки, обичаха се.

— Нямаха ли проблеми?

— Не — отвърна тя. — Никакви.

— Бихте ли описали доктор Бек като агресивен човек?

Ким се сепна.

— Не, в никакъв случай.

Те погледнаха Хойт, който кимна в знак на съгласие.

— Известно ли ви е доктор Бек да е удрял дъщеря ви?

— Какво?

Карлсън опита вежливо да се усмихне.

— Моля, просто отговорете на въпроса.

— Не — категорично заяви Хойт. — Никой не е удрял дъщеря ми.

— Убеден ли сте?

Гласът му беше твърд.

— Напълно.

Агентът се обърна към Ким.

— Госпожо Паркър?

— Той много я обичаше.

— Това ми е ясно, госпожо. Но много мъже, които бият жените си, също ги обичат.

— Той никога не я е удрял.

Хойт застана на едно място.

— Какво става тук?

Карлсън за миг погледна Стоун.

— Искам да ви покажа няколко снимки, ако позволите. Малко са смущаващи, но смятам, че са важни.

Стоун му подаде светлокафявия пакет. Карлсън го отвори. После една по една нареди фотографиите на насинената Елизабет на масичката. И зачака реакцията. Както се очакваше, Ким Паркър тихо възкликна. Лицето на мъжа ѝ изразяваше вътрешна борба, после стана непроницаемо.

— Откъде ги взехте? — тихо попита той.

— Преди виждали ли сте ги?

— Не. — Хойт погледна жена си.

Тя поклати глава.

— Но си спомням синините — обади се Ким Паркър.

— Кога беше това?

— Не съм съвсем сигурна. Малко преди смъртта ѝ. Само че когато ги видях, те не бяха толкова... — тя потърси точната дума — ярки.

— Дъщеря ви каза ли ви от какво са?

— Каза, че претърпяла автомобилна злополука.

— Госпожо Паркър, ние проверихме в застрахователната компания на дъщеря ви. Никога не е съобщавала за такова нещо. Проверихме и в полицията. Никой не е предявявал обвинение срещу нея. Няма полицейски доклад за случая.

— Какво искате да кажете? — намеси се Хойт.

— Щом дъщеря ви не е претърпяла автомобилна злополука, откъде е получила синините?

— Смятате, че са от мъжа ѝ, така ли?

— Проверяваме тази възможност.

— На какви основания?

Двамата агенти се поколебаха. Може би не искаха да говорят пред Ким, или защото беше жена, или защото бе цивилна. Хойт схвана смущението им.

— Ким, може ли за момент да остана насаме с агентите?

— Разбира се. — Тя с олюляване се изправи и се запъти към стълбището. — Ще бъда в спалнята.

— Добре, слушам ви — каза Хойт, когато жена му излезе.

— Ние смятаме, че доктор Бек не само е биел дъщеря ви — заяви Карлсън. — Но и че я е убил.

Хойт премести поглед към Стоун, после отново погледна Карлсън, като че ли чакаше да каже още нещо. Двамата мълчаха, затова той се запъти към стола.

— Най-добре да ми обясните всичко.

Какво друго беше крила от мен Елизабет? Докато пътувах по Десето авеню към „Куик енд Парк“, отново се опитах да приема онези снимки просто като документ за нараняванията ѝ от автомобилната злополука. Навремето тя ми представи случая съвсем нехайно. Просто някакъв агресивен шофьор, така каза. Нищо сериозно. Когато я попитах за подробности, тя избегна въпросите ми.

Сега знаех, че ме е лъгала.

Бих могъл да ви кажа, че Елизабет никога не ме е лъгала, но в светлината на това разкритие аргументът ми няма да ви убеди. Обаче не знаех да ме е лъгала друг път. Предполагам, че и двамата сме имали тайни един от друг.

Когато стигнах в „Куик енд Парк“, забелязах нещо странно — или по-точно, един странен човек. На ъгъла стоеше мъж със светлокафяв шлифер.

Наблюдаваше ме.

И ми изглеждаше познат. Не че го познавах, но ми се струваше, че съм го виждал. Дори същата сутрин. Къде? Припомних си как съм прекарал утрото и се сетих — когато в осем бях спрял да изпия едно кафе. Мъжът със светлокафявия шлифер бе там. На паркинга на „Старбъкс“.

Сигурен ли бях?

Не, разбира се. Извърнах се и бързо се запътих към кабинката на служителя. Той — на ризата му имаше табелка с надпис „Карло“ — гледаше телевизия и ядеше сандвич. Докато ми обърне внимание, мина половин минута. После бавно изтупа трохите с ръце, взе билета ми и го подпечата. Платих му и той ми подаде ключа.

Мъжът със светлокафявия шлифер все още бе там.

Докато се връщах към колата си, полагах всички усилия да не гледам към него. Качих се, запалих и когато излязох на Десето авеню, проверих в огледалото.

Непознатият зяпаше в друга посока. Продължих да го наблюдавам, докато завих към Уестсайдската магистрала. Той не се обърна към мен. Параноик. Вече започвах да се побърквам.

И все пак защо Елизабет ме беше излъгала?

Замислих се, но не ми хрумна нищо.

Оставах още три часа до съобщението на „Улицата на прилепите“. Три часа. Господи, трябваше да се разсея с нещо. Прекаленото мислене за онова, което ме очаква в отсрещния край на кибер връзката, щеше да ми докара язва.

Знаех какво трябва да направя. Просто се опитвах да отложам неизбежното.

Когато се прибрах вкъщи, дядо седеше на обичайния си стол. Сам. Телевизорът не работеше. Сестрата си приказваше по телефона на руски. Нямах да се задържа на работа. Трябваше да се обадя в агенцията да я сменят.

В ъгълчетата на дядовите уста бяха полепнали парченца яйце, затова извадих носната си кърпичка и внимателно го избърсах. Погледите ни се срещнаха, но неговият се отпрати към нещо далеч зад мен. Спомних си как всички ходехме на езерото. Дядо изпълняваше любимата си сценка, демонстрираща бързо отслабване. Обръщаше се в профил, прегърбваше се, излъчваше напред шкембе и извикваше: „Преди!“. После гълташе корема си и съобщаваше: „След!“. Правеше го страхотно. Татко започваше да се залива от смях. Баща ми имаше най-невероятния, най-заразен смях на света. И моят беше такъв. Смехът умря заедно с него. Никога повече не можех да се смея така. Струваше ми се неприлично.

Сестрата ме чу, побърза да затвори телефона и влетя в стаята с широка усмивка. Не ѝ отговорих.

Погледнах вратата на мазето. Все още отлагах неизбежното.

— Останете при него — казах аз.

Тя наведе глава и седна.

В средата на мазето имаше маса за тенис, някога зелена, сега съвсем избеляла. Раздраната мрежа приличаше на барикадите след атаката на френската войска. Отгоре ѝ бяха натрупани кашони, по много от които пълзеше мухъл. В ъгъла бяха подредени други със стари дрехи. Не на Елизабет. Шона и Линда бяха занесли нейните в някоя благотворителна фондация. Но в част от кашоните имаше стари

вещи. Нейни вещи. Не можех да ги изхвърля, не можех и да ги раздам. Не съм сигурен защо. Ние опаковаме някои неща и ги прибираме най-отзад в килера, като не очакваме да ги видим повече — ала не можем да ги изхвърлим. Като мечтите, струва ми се.

Не знаех къде съм го сложил, но беше някъде там. Започнах да ровя из старите снимки, като отново извързвах очи. Имах опит в това, макар че с времето снимките ми причиняваха все по-малко болка. Когато виждах нас двамата с Елизабет на някоя позеленяваща полароидна фотография, все едно гледах непознати.

Мразех да правя това.

Зарових се по-дълбоко в кашона. Пръстите ми напипаха нещо меко и извадих училищната ѝ тенислента. С тъжна усмивка си спомних загорелите ѝ крака и плитката, която подскачаше на гърба ѝ, щом се хвърлеше към топката. На корта лицето ѝ изразяваше чиста съсредоточеност. Ето как побеждаваше Елизабет. Имаше прилични удари и доста добър сервиз, но онова, което я поставяше над съучениците ѝ, беше нейната концентрация.

Внимателно оставих лентата и продължих да ровя. Открих каквото търсех на дъното.

Бележникът ѝ.

След отвличането го бяха поискали от полицията. Или поне така ми казаха. Ребека се отби и им помогна да го намерят. Реших, че търсят в него улики — също както щях да направя и аз — но когато се появи трупът с жигосаната буква „К“, навярно се бяха отказали.

Замислих се колко фино бяха приписали всичко на Келъртън и ми хрумна друга идея. Изтичах по стълбището при компютъра и влязох онлайн. Намерих уебсайта на Нюйоркското отделение на затворите. Там имаше тонове информация, включително името и телефонния номер, които ми трябваха.

Излязох и се обадох в затвора „Бригс“.

Там беше Келъртън.

Когато се включи записът, въведох нужния код и ме свързаха. На третото извъняване чух мъжки глас.

— Заместник-директор Браун.

Казах му, че искам да посетя Елрой Келъртън.

— А кой сте вие? — попита той.

— Доктор Дейвид Бек. Жена ми Елизабет Бек е една от неговите жертви.

— Разбирам. — Браун се поколеба. — Може ли да попитам за целта на посещениято ви?

— Не.

Последва мълчание.

— Имам право да го посетя, ако той е съгласен да се видим — настоях аз.

— Да, разбира се, но искането ви е извънредно необичайно.

— Въпреки това.

— Обичайната процедура е да помолите адвоката си да подаде...

— Не е задължително — прекъснах го аз. Бях научил в един уебсайт за правата на жертвите, че мога сам да подам молба. Ако Келъртън се съгласеше да се срещнем, бяха длъжни да ме пуснат. — Просто искам да поговоря с него. Утре имате свиждане, нали?

— Да.

— Тогава, ако Келъртън е съгласен, ще дойда. Има ли някакъв проблем?

— Не, господине. Ако той е съгласен, няма проблем.

Благодарих му и затворих. Пристъпвах към действие. Чувствах се адски добре.

Бележникът лежеше на бюрото до мен. Пак го избягвах, защото колкото и мъчителна да е една снимка или запис, почеркът бе някак поличен. Емоционалните главни букви на Елизабет, решителните хоризонтални чертички, прекалено многото завъртулки между буквите, наклонът надясно...

Преглеждах го в продължение на час. Елизабет беше много подробна. Не съкращаваше почти нищо. Учудих се, че толкова добре съм познавал жена си. Всичко ми бе ясно, нямаше никакви изненади. Всъщност имаше само една среща, която не ми говореше нищо.

Три седмици преди смъртта си Елизабет беше вписала две букви: „ПФ“.

И телефонен номер без областен код.

Като имах предвид колко е конкретна иначе, това ми се стори малко обезпокояващо. Нямах представа какъв е кодът. Разговорът бе проведен преди осем години. Оттогава областните кодове се бяха променили няколко пъти.

Опитах с 201. Нищо. Опитах с 973. Отговори ми възрастна госпожа. Казах ѝ, че е спечелила безплатен абонамент за „Ню Йорк Поуст“. Тя ми даде името си. Инициалите не съвпадаха. Опитах с 212, което беше в града. И тук улучих десетката.

— Адвокат Питър Фланъри — почти с прозявка съобщи женски глас.

— Може ли да говоря с господин Фланъри?

— В съда е.

Едва ли можеше да говори по-отегчено. От отсрещния край на връзката се чуваше силен шум.

— Бих искал да си уговоря среща с него.

— Във връзка с обявата ли се обаждате?

— Каква обява?

— Увреждане ли сте получили?

— Да — отвърнах аз. — Но не съм видял никаква обява. Един мой приятел ми го препоръча. Става дума за лекарска небрежност. Постъпих със счупена ръка и сега не мога да я движа. Изгубих си работата. Изпитвам постоянна болка.

Тя ми определи среща за другия следобед.

Затворих и се намръщих. Каква връзка можеше да има Елизабет с вероятен преследвач на линейки като Фланъри?

Телефонният звън ме накара да подскоча. Вдигнах слушалката още преди да е престанал да звъни.

— Ало.

Беше Шона.

— Къде си? — попита тя.

— Вкъщи.

— Трябва веднага да дойдеш тук.

Агент Карлсън погледна Хойт Паркър право в очите.

— Както знаете, наскоро открихме два трупа край езерото Чармейн.

Хойт кимна.

Иззвъня мобилен телефон. Стоун успя да се надигне, извини се и отиде в кухнята. Хойт отново се обърна към Карлсън и зачака.

— Известно ни е официалното заключение за смъртта на дъщеря ви — продължи агентът. — Двамата със съпруга й Дейвид Бек отишли на езерото, за да отбележат своя годишнина. Плували в мрака. Келъртън ги причакал. Нападнал доктор Бек и отвлякъл дъщеря ви. Край на историята.

— Но вие не вярвате, така ли?

— Не, Хойт — нали мога да ви наричам Хойт?

Възрастният полицаи кимна.

— Не, Хойт, не вярваме.

— И какво се е случило според вас?

— Мисля, че Дейвид Бек е убил дъщеря ви и е прехвърлил вината на оня сериен убиец.

Ветеран с двадесет и осем годишна служба в Нюйоркското полицейско управление, Хойт можеше да овладее лицето си, но въпреки това се отпусна назад, сякаш думите бяха удари по брадичката му.

— Слушам ви.

— Добре, да започнем от самото начало. Бек води дъщеря ви на уединено езеро, нали така?

— Да.

— Били ли сте там?

— Много пъти.

— О?

— Ние бяхме приятели. Двамата с Ким бяхме близки с родителите на Дейвид. Често им гостувахме.

— Тогава знаете, че е много уединено.

— Така е.

— Черен път, знак, който можете да видите само ако специално го търсите. Никакви признаци за живот.

— Какво искате да кажете?

— Каква е вероятността Келъртън да завие по оня път?

Хойт разпери ръце.

— Каква е вероятността човек да срещне сериен убиец?

— Вярно, добре, но в други случаи има някаква логика. Келъртън е отвличал хора от улицата, с автомобила на жертвата, дори е влизал по къщите. Но помислете. Той вижда черния път и кой знае защо решава да потърси жертва там? Не твърдя, че не е възможно, но е извънредно малко вероятно.

— Продължавайте.

— Сигурен съм, ще признаете, че във възприетата версия има много логически пропуски.

— Във всички следствия има логически пропуски.

— Добре, така е, но нека опитаме друга теория. Да речем, че доктор Бек е искал да убие дъщеря ви.

— Защо?

— Заради застраховката от двеста хиляди долара.

— Той няма нужда от пари.

— Всеки има нужда от пари, Хойт. Знаете го.

— Не го вярвам.

— Вижте, все още работим по този въпрос. Не са ни известни всички мотиви. Но нека продължим с версията, съгласен ли сте?

Хойт безразлично сви рамене.

— Имаме доказателства, че доктор Бек я е биел.

— Какви доказателства? Имате няколко снимки. Тя е казала на жена ми, че е претърпяла автомобилна злополука.

— Стига, Хойт. — Карлсън посочи с ръка фотографиите. — Вижте изражението на лицето на дъщеря си. Това прилича ли на лице на жена, претърпяла автомобилна злополука?

Не, помисли си Хойт. Не приличаше.

— Откъде взехте тези снимки?

— След малко ще стигна и до това, но нека се върнем към моята версия. Да речем, че доктор Бек е биел дъщеря ви и го е очаквало

голямо наследство.

— Много предположения.

— Така е, но все пак ме изслушайте. Помислете за официалната версия и всички празноти в нея. Сега я сравнете с моята. Доктор Бек води дъщеря ви на уединено място, където знае, че няма да има свидетели. Наема двама убийци да я отвлекат. Той знае за Келъртън. Пише го във всички вестници. Пък и брат ви е работил по случая. Не го ли е обсъждал с вас или Бек?

Хойт не отговори веднага.

— Продължавайте.

— Двамата убийци са отвлекли и убили дъщеря ви. Естествено, първият заподозрян ще е съпругът — в такива случаи винаги е така, нали? Но наемните убийци жигосват на челото ѝ буквата „К“. И вината автоматично се прехвърля на Келъртън.

— Но Бек беше нападат. Получи истинско увреждане.

— Естествено, но и двамата знаем, че това не изключва неговото участие. Как иначе ще се оправдае, ако му няма нищо? „Здрасти, някой отвлеche жена ми, но аз съм си гот.“ Как ли не! Докато един удар по главата придава правдоподобност на показанията му.

— Беше сериозно пострадал.

— Той е имал работа с убийци, Хойт. Сигурно не са си преценили силата. Освен това разказва някаква странна история как чудодейно изпълзъл от водата и се обадил в полицията. Дадох на няколко лекари медицинския картон на Бек. Според тях неговият разказ противоречал на медицинската логика. С оглед на нараняванията му бил направо невероятен.

Хойт се замисли. Самият той често се бе чудил как Бек е оцелял и е повикал помощ.

— Какво друго?

— Има убедителни доказателства, че двамата убийци, а не Келъртън, са пребили зет ви.

— Какви доказателства?

— При труповете открихме бейзболна бухалка с кръв по нея. Пълният ДНК-анализ ще отнеме известно време, но предварителните резултати предполагат, че кръвта е на Бек.

Агент Стоун се дотътри в стаята и тежко седна на стола.

— Продължавайте — повтори Хойт.

— Останалото е съвсем очевидно. Наемните убийци са свършили работата. Убиват дъщеря ви и приписват убийството на Келъртън. После се връщат за остатъка от парите си — или може да са решили да изнудят доктор Бек за още пари. Не знам. Така или иначе, той трябва да се избави от тях. Уговаря си среща в уединената гора край езерото. Двамата сигурно са мислили, че си имат работа със страхлив лекар, а може и той да ги е сварил неподготвени. И в двата случая Бек ги застрелва и заравя труповете заедно с бейзболната бухалка и всички други улики. Идеалното престъпление. Нищо не го свързва с убийството. Трябва да го приемем. Ако не бяхме извадили страхотен късмет, изобщо нямаше да открием труповете.

Хойт поклати глава.

— Предположения.

— Има още.

— Например?

Карлсън погледна колегата си. Стоун посочи към мобилния си телефон.

— Току-що получих странно съобщение от затвора „Бригс“. Изглежда, че днес вашият зет се е обадил там и е поискал да се срещне с Келъртън.

Хойт видимо се смая.

— Защо му е да се среща с него, по дяволите?

— Вие ни кажете — отвърна Стоун. — Но имайте предвид, че Бек знае, че го следим. Съвсем ненадейно изпитва непреодолимо желание да види човека, на когото е прехвърлил вината за убийството на дъщеря ви.

— Страхотно съвпадение — прибави Карлсън.

— Смятате, че се мъчи да прикрие следите си, така ли?

— Имате ли по-добро обяснение?

Хойт се отпусна назад и се опита да осмисли нещата.

— Пропуснахте нещо.

— Какво?

Той посочи снимките на масата.

— Откъде ги имате?

— В известен смисъл — отвърна Карлсън, — от дъщеря ви.

Хойт пребледня.

— По-конкретно от нейния псевдоним. Някоя си Сара Гуудхарт. Второто име на дъщеря ви и името на вашата улица.

— Не разбирам.

— На местопрестъплението — каза Карлсън. — Един от двамата наемни убийци, Мелвин Бартола, имаше ключе в обувката си. — Агентът му протегна ключето. Хойт го взе и го погледна така, сякаш съдържаше някакъв мистичен отговор. — Виждате ли надписа ЮСБ на обратната страна?

Хойт кимна.

— Това значи Юнайтед Сентръл Банк. С доста усилия успяхме да проследим ключето до клона им на Бродуей хиляда седемстотин седемдесет и две. С него се отваря сейф номер сто седемдесет и четири, регистриран на името на Сара Гуудхарт. Получихме заповед за обиск за него.

Хойт вдигна поглед.

— Снимките вътре ли бяха?

Карлсън и Стоун се спогледаха. Вече бяха решили да не му казват всичко за сейфа — докато не получат резултатите от всички тестове и не са абсолютно сигурни — но сега кимнаха.

— Помислете, Хойт. Дъщеря ви е скрила тези снимки в сейф. Причините са очевидни. Какво още ви трябва? Разпитахме доктор Бек. Той призна, че не знае нищо за снимките. Никога не ги бил виждал. Защо дъщеря ви ще ги крие от него?

— Значи сте разговаряли с Бек?

— Да.

— Какво друго ви каза?

— Не много, защото поиска адвокат. — Карлсън изчака малко. После се наведе напред. — И не само, че поиска адвокат, но повика Хестър Кримстийн. Това прилича ли ви на постъпка на невинен човек?

Хойт се вкопчи в страничните облегалки на стола в опит да се овладее.

— Не можете да докажете хипотезата си.

— Засега не, наистина. Но вече знаем. Понякога това е половин победа.

— И какво ще правите?

— Можем да направим само едно — усмихна се Карлсън. — Да го притискаме, докато нещо не поддаде.

Лари Гандъл се замисли за събитията от деня и промърмори:

— Кофти.

Първо, ФБР прибира Бек и го разпитва.

Второ, Бек се обажда на фотографка на име Ребека Скейс. Интересува се от стара автомобилна злополука, която претърпяла жена му. После отива при нея в студиото.

Трето, Бек се обажда в затвора „Бригс“ и казва, че искал да се срещне с Елрой Келъртън.

Четвърто, Бек се обажда в офиса на Питър Фланъри.

Всичко това го озадачаваше. И не беше на добро.

Ерик У затвори слушалката.

— Това няма да ти хареса — каза кореецът.

— Кое?

— Според нашия източник във ФБР, те подозирали Бек в убийството на жена му.

Гандъл едва не падна.

— Разказвай.

— Източникът ни не знае нищо повече. По някакъв начин са свързали двата трупа край езерото с Бек.

Много озадачаващо.

— Дай пак да видя ония имейли — каза Гандъл.

Ерик У му ги подаде. Лари се замисли кой може да ги е пратил и неприятното усещане отново започна да го пари под лъжичката. Опита се да подреди мозайката. Винаги се бе чудил как Бек е оцелял след онази нощ. Сега се питаше нещо друго.

Дали не е оцелял още някой.

— Колко е часът?

— Шест и половина — отвърна кореецът.

— Бек още не е ли проверил онзи адрес с прилепа?

— Улицата на прилепите. Не, не е.

— Нещо ново за Ребека Скейс?

— Само онова, което вече знаем. Близка приятелка на Елизабет Паркър. Преди Паркър да се омъжи за Бек, двете са живели заедно под наем. Проверих старите телефонни сметки. Бек не ѝ се е обаждал от години.

— Тогава защо я търси сега?

У сви рамене.

— Госпожа Скейс трябва да знае нещо.

Грифин Скоуп бе съвсем ясен. Научи каквото можеш, после го погребви.

И използвай У.

— Трябва да си поговорим с нея — каза Гандъл.

Шона ме чакаше на първия етаж на небостъргача на Парк Авеню 462 в Манхатън.

— Ела — без предисловия каза тя. — Искам да ти покажа нещо.

Погледнах си часовника. До съобщението на „Улицата на прилепите“ оставаха по-малко от два часа. Качихме се в асансьора. Шона натисна бутона за двадесет и третия етаж. Лампичките на етажите запремигнаха, прозвуча броячът за слепи.

— Хестър ме накара да се замисля — каза тя.

— За какво?

— Каза, че федералните били отчаяни. Били готови на всичко, за да те пипнат.

— И?

Асансьорът спря.

— Почакай и ще видиш.

Вратите се отвориха на разделения на кутийки етаж. Съвременната нюйоркска норма. Повдигнете покрива и отгоре ще ви е много трудно да установите разликата между този етаж и миши лабиринт. Отдолу беше същото, като се замисли човек.

Шона закрачи между безбройните платнени прегради. Следвах я по петите. По средата на пътя тя се завъртя наляво, после надясно и накрая пак наляво.

— Може би трябва да пускам трохички — казах аз.

— Браво — безизразно ме похвали тя.

— Благодаря, цяла седмица съм тук.

Шона не се засмя.

— Какво е това място?

— Компания на име ДигКом. Агенцията понякога работи с тях.

— И с какво се занимава?

— Ще видиш.

Направихме последен завой и влязохме в тясна кутийка, заета от млад мъж с продълговата глава и тънки пръсти на концертиращ

пианист.

— Това е Фаръл Линч. Фаръл, това е Дейвид Бек.

Стиснах дланта му за миг.

— Здравсти — поздрави ме Фаръл.

Кимнах.

— Добре — каза Шона. — Включи го.

Фаръл Линч завъртя стола си към компютъра. Двамата с Шона, гледахме над раменете му. Той започна да пише на клавиатурата с онези свои тънки пръсти.

— Готово.

— Пусни го.

Фаръл натисна един от клавишите. Екранът почерня, после се появи Хъмфри Богарт. Носеше борсалино и шлифер. Веднага познах сцената. Мъглата, самолетът в дъното. Финалът на „Казабланка“.

Погледнах Шона.

— Чакай — заповяда тя.

Обективът гледаше към Богарт. Той казваше на Ингрид Бергман, че тя трябва да се качи на самолета с Ласло и че проблемите на трима души нямат никакво значение в този свят. После, когато обективът се насочи към Ингрид Бергман...

... това не беше Ингрид Бергман.

Запремигнах. Там, под онази прословута шапка, окъпана в сивата светлина, бе Шона.

— Не мога да дойда с теб, Рик — драматично заяви компютърната Шона, — защото съм лудо влюбена в Ава Гарднър.

Обърнах се към нея. Очите ми зададоха въпроса. Тя кимна. Въпреки това го изрекох.

— Смяташ... — Заекнах. — Смяташ, че съм бил заблуден с фотомонтаж, така ли?

Отговори ми Фаръл.

— Дигитална фотография — поправи ме той. — Много по-лесно се манипулира. — Той се завъртя към мен. — Виждате ли, компютърните образи не са филм. Всъщност са само пиксели във файлове. Нещо като текстовия документ. Нали знаете колко е лесно да промените някоя дума в текстов файл? Да промените съдържанието, шрифта или разстоянието между редовете?

Кимнах.

— Е, за човек дори с елементарни познания по дигитална фотография е също толкова лесно да манипулира движещи се компютърни образи. Те не са снимки, нито филми или записи. Компютърното видео е просто комбинация от пиксели. Всеки може да ги манипулира — режете, залепвате и после пускате програма за съчетаване.

Отново погледнах Шона.

— Но на видеото тя изглеждаше по-стара — настоях аз. — Променена.

— Фаръл? — каза Шона.

Той натисна друг клавиш. Боги се върна. Когато този път обективът се насочи към Ингрид Бергман, Шона имаше вид на седемдесетгодишна.

— Състаряващ софтуер — поясни младежът. — Обикновено се използва за състаряване на изчезнали деца, но във всеки софтуерен магазин продават домашни варианти. Мога също да променя всяка част от образа на Шона — прическата, цвета на очите, големината на носа ѝ. Мога да удебеля или изтъня устните ѝ, да ѝ сложа татуировка, каквото искате.

— Благодаря, Фаръл — каза Шона.

Тя го стрелна с поглед, който щеше да разбере и слепец.

— Извинете ме — каза той и се изнесе.

Не можех да мисля.

— Спомних си за едни снимки, които направих миналия месец — започна Шона. — Едната излезе страхотно — спонсорът я хареса — само че обещата ми беше паднала. Донесохме снимката тук. Фаръл ми върна обещата с няколко натискания на клавишите.

Поклатих глава.

— Помисли, Бек. Федералните смятат, че си убил Елизабет, но не са в състояние да го докажат. Хестър ми обясни, че са отчаяни. Замислих се — може би се опитват да ти въздействат психически. Какъв по-добър начин от това да ги пратят онези имейли?

— Но времето за целувки...

— Какво?

— Откъде знаят за това?

— Аз знам. Линда също. Басирам се, че и Ребека знае, сигурно дори родителите на Елизабет. Може да са научили.

Усетих, че в очите ми напират сълзи. Опитах се да овладеея гласа си и успях да изхриптя:

— Значи е измама?

— Не знам, Бек. Наистина не знам. Но трябва да разсъждаваме рационално. Ако Елизабет е жива, къде е била осем години? Защо точно сега е избрала да се върне от гроба — точно когато ФБР те заподозира в убийството ѝ? А и наистина ли вярваш, че е жива? Знам, че ти се иска. По дяволите, и на мен ми се иска. Но хайде да се опитаме да погледнем рационално на въпроса. Като се замислиш, кое ти се струва по-логично?

Олюлях се назад и се проснах на стола. Сърцето ми се късаше. Усещах как надеждите ми се топят.

Измама. Наистина ли беше само измама?

Щом се настани в студиото на Ребека Скейс, Лари Гандъл се обади на жена си по мобифона.

— Ще закъснея — каза той.

— Не забравяй да си изпиеш хапчето — напомни му Пати.

Гандъл имаше лека форма на диабет, която се контролираше с диета и хапчета. Без инсулин.

— Няма.

Ерик У, все още с вездесъщия си уокмен, внимателно остави до вратата един топ найлон.

Лари затвори телефона и си сложи латексови ръкавици. Претърсването бе подробно и отнемаше време. Подобно на повечето фотографии, Ребека Скейс пазеше тонове негативи. С тях бяха пълни четири метални кантонерки. Провериха графика ѝ. Бе на снимки и след около час щеше да се върне в студиото, за да работи в тъмната стая. Нямаха достатъчно време.

— Знам какво ще ни помогне — каза У.

— Какво?

— Да имаме някаква представа какво търсим.

— Бек получава ония загадъчни имейли — отвърна Гандъл. — И какво прави? За пръв път от осем години се втурва при най-старата приятелка на жена си. Трябва да разберем защо.

Известно време У продължи да гледа през него.

— Защо просто не я почакаме? Можем да я попитаме лично.

— Ще го направим, Ерик.

Кореецът бавно кимна и се извърна.

Гандъл забеляза дълга метална маса в тъмната стая. Той я опита. Здрава. И достатъчно голяма. Колкото някой да легне отгоре ѝ, така че крайниците му да могат да се завържат за краката ѝ.

— Колко изолирбанд имаме?

— Достатъчно — отвърна У.

— Тогава моля те, опъни найлона под масата.

След половин час получих съобщението на „Улицата на прилепите“.

Демонстрацията на Шона ме беше сварила неподготвен като ляво кроше. Чувствах се замаян и победен. Но се случи нещо странно. Успях да се съвзема и се отърсих от унеса си.

Бяхме в моята кола. Шона настоя да дойде вкъщи с мен. След няколко часа щеше да я вземе лимузина. Знам, че искаше да ме утеши, но бе също толкова ясно, че още не й се ще да се прибере.

— Не разбирам нещо — казах аз.

Тя се обърна към мен.

— Федералните смятат, че съм убил Елизабет, нали така?

— Точно така.

— Тогава защо ми пращат имейли от нейно име?

Шона не можеше да ми отговори.

— Помисли — продължих аз. — Ти твърдиш, че това е някакъв сложен план, който цели да ме накара да се издам. Но ако съм убил Елизабет, аз ще знам, че това е номер.

— Те се опитват да ти въздействат психически.

— Но просто няма логика. Ако искаш да ми въздействаш психически, трябва да ми пратиш имейл от името на... не знам, може би на някой, който е бил свидетел на убийството.

Шона се замисли.

— Според мен просто се опитват да те извадят от равновесие, Бек.

— Да, и все пак. Не се връзва.

— Добре, още колко време има до следващото съобщение?

Погледнах часовника си.

— Двайсет минути.

Тя се отпусна назад.

— Ще почакаме.

* * *

Ерик У постави лаптопа си на пода в ъгъла на студиото.

Първо провери служебния компютър на Бек. Все още на изчакващ режим. Часовникът показваше малко след осем. Болницата отдавна беше затворена. Прехвърли се на домашния му компютър. В продължение на няколко секунди нямаше нищо. И после:

— Бек току-що влезе онлайн — съобщи кореецът.

Лари Гандъл бързо се приближи.

— Може ли да видим съобщението преди него?

— Да, но не бива.

— Защо?

— Ако го отворим преди него и после той се опита да го направи, ще разбере, че някой знае потребителското му име и паролата му.

— И ще се досети, че го следят.

— Да. Но това няма значение. Ние го наблюдаваме в реално време. Ще прочетем съобщението едновременно с него.

— Добре, само ми кажи кога.

У с присвити очи погледна екрана.

— Току-що влезе в сайта bigfoot.com. Всеки момент ще получи съобщение.

Написах „bigfoot.com“ и натиснах ентър.

Десният ми крак започна да играе. Винаги прави така, когато съм нервен. Шона постави длан на коляното ми. Кракът ми спря. Тя вдигна ръка. Коляното ми остана неподвижно за миг, после заигра. Шона пак постави ръка на крака ми. Цикълът започна наново.

Тя се преструваше на хладнокръвна, ала знам, че крадешком ме наблюдаваше. Шона беше най-добрата ми приятелка. Щеше да ме подкрепя докрай. Но в този момент само идиот не би се зачудил дали не ми хлопа дъската. Казват, че подобно на сърдечносъдовите заболявания или интелекта, лудостта била наследствена. Тази мисъл ме измъчваше, откакто бях видял Елизабет на уличната камера.

Когато бях на двадесет, баща ми загина в автомобилна катастрофа. Колата му паднала от мост. Според един свидетел, шофьор на камион от Уайоминг, буикът на татко полетял право към ръба. Вечерта беше студена. Пътят, макар почистен от снега, бил хлъзгав.

Мнозина предполагаха — е, поне шепнешком — че се е самоубил. Не вярвам. Да, през последните си няколко месеца той наистина бе по-затворен. Да, често съм се питал дали всичко това не го беше направило по-податлив към злополука. Но да се самоубие? В никакъв случай.

Майка ми, която винаги е страдала от привидно леки неврози, реагира, като постепенно си изгуби разсъдъка. Буквално се сви в себе си. Линда цели три години се опитваше да се грижи за нея, докато накрая дори тя се съгласи, че мама трябва да постъпи в психиатрия. И тръгна редовно на свиждане. Аз не.

След няколко секунди се отвори страницата на bigfoot.com. Намерих полето за потребителско име и написах „Улицата на прилепите“.

Натиснах табулатора и в полето за парола въведох „тийнейджърски“. Натиснах отново ентър.

Не се случи нищо.

— Забрави да кликнеш иконката за влизане — отбеляза Шона.

Погледнах я. Тя сви рамене. Кликнах иконката.

Екранът стана бял. После се появи реклама на магазин за компактдискове. Долната лента започна да описва бавни вълнообразни движения. Процентите на зареждането постепенно се увеличаваха. Когато стигнаха осемнадесет, всичко изчезна и след секунди се появи съобщение.

„Грешка — потребителското име или паролата не фигурират в нашата база данни.“

— Опитай пак — каза Шона.

Опитах. Появи се същото съобщение за грешка. Компютърът ми казваше, че такава сметка изобщо не съществува.

Какво означаваше това?

Нямах представа. Напрегнах се да се сетя за вероятна причина.

Погледнах часовника: 20:13:34.

„Време за целувки.“

Дали това беше отговорът? Дали тази сметка, също като вчерашната връзка, просто все още не съществуваше? Замислих се.

Имаше вероятност, разбира се, но съвсем малка.

— Може би трябва да почакаме до осем и петнайсет — сякаш прочела мислите ми, каза Шона.

Опитах пак в осем и петнадесет. В осем и осемнадесет. В осем и двадесет.

Все същото съобщение за грешка.

— Федералните трябва да са затворили кранчето — предположи Шона.

Поклатих глава. Още не бях готов да се откажа.

Кракът ми отново заигра. Тя го спря с една ръка, с другата вдигна мобилния си телефон. Започна да се кара на някого. Погледнах часовника. Пак опитах. Нищо. Още два пъти. Нищо.

Вече минаваше осем и половина.

— Ами, може да закъснее — каза Шона.

Намръщих се.

— Когато вчера си я видял — попита тя, — не си успял да разбереш къде е, нали?

— Не.

— Значи може да е в друга часова зона. Може би затова закъснява.

— В друга часова зона ли? — Отново се намръщих.

Шона сви рамене.

Изракахме още един час. За нейна чест, Шона нито веднъж не ми натякна: „Нали ти казах“. След известно време тя сложи ръка на гърба ми.

— Хей, хрумна ми нещо.

Обърнах се към нея.

— Ще почакам в другата стая. Може да помогне.

— Защо?

— Виждаш ли, ако това беше филм, в този момент щеше да ми писне от твоите щуротии, да изхвърча навън, и после хоп, съобщението пристига, нали разбираш, така че да го видиш само ти и всички да продължат да те смятат за луд. Като Скуби Ду, когато само двамата с Шаги виждат призрака и никой не им вярва.

Замислих се.

— Струва си да опитаме — отвърнах аз.

— Добре. Ще ида в кухнята. Когато пристигне съобщението, тихо ме викни.

Тя се изправи.

— Подиграваш ми се, нали? — попитах аз.

Шона замислено свъси вежди.

— Да, сигурно.

После излезе. Обърнах се към компютъра, и зачаках.

— Нищо не става — каза Ерик У. — Бек постоянно се опитва да влезе, но получава едно и също съобщение за грешка.

Лари Гандъл тъкмо се канеше да зададе изясняващ въпрос, когато чу асансьора. Той си погледна часовника. Ребека Скейс идваше точно навреме.

Кореецът се извърна от компютъра и отправи на Лари поглед, който щеше да накара друг човек да отстъпи назад. Гандъл извади пистолета си — този път деветмилиметров. За всеки случай. У се намръщи. Той застана до вратата и изключи осветлението.

Зачакаха на тъмно.

След двадесет секунди асансьорът спря на техния етаж.

Ребека Скейс вече рядко се сещаше за Елизабет и Бек. В края на краищата, бяха минали осем години. Ала събитията от тази сутрин събудиха някои отдавна заспали чувства. Съмнения.

За „автомобилната злополука“.

След осем години Бек най-после я беше попитал за това.

Навремето Ребека бе готова да му разкаже всичко. Но той не отговори на обажданията ѝ. И когато арестуваха серийния убиец, тя реши, че няма смисъл да рови в миналото. Това само щеше да го нарани.

Ала съмненията, че синините на Елизабет от „автомобилната злополука“ имат връзка с убийството ѝ, продължаваха да я измъчват, макар да ѝ се струаха нелогични. Нещо повече, питаше се дали ако беше настояла, ако наистина беше настояла да научи истината за онази „злополука“, щеше да спаси приятелката си.

С времето обаче тези мисли избледняха. В края на краищата, Елизабет беше нейна приятелка, а колкото и да са били близки, човек преодолява смъртта на приятелите си. Преди три години в живота ѝ влезе Гари Ламонт и всичко се промени. Да, Ребека Скейс,

фотографката бохемка от Гринидж Вилидж, се влюби в уолстрийтски брокер, който мислеше само за пари. Ожениха се и се преместиха в модерен небостъргач в северната част на Уест Сайд.

Животът бе странно нещо.

Ребека се качи в товарния асансьор и спусна плъзгащата се врата. Осветлението беше изключено, нещо нормално в тази сграда. Асансьорът потегли нагоре и бръмченето му отекна сред каменните стени. Понякога нощем чуваше цвиленето на конете, но сега мълчаха. Миришеше на сено и нещо по-гадно.

Обичаше да идва тук нощем. Самотата и нощните градски звуци ѝ навяхаха усещане за „артистичност“.

Мислите ѝ се върнаха към разговора с Гари от предишната вечер. Той искаше да напуснат Ню Йорк и да си намерят просторна къща на Лонг Айленд, в Сандс Пойнт, където беше израснал. Идеята да се премести в предградията я ужасяваше. Освен че обичаше града, тя знаеше, че по този начин ще изневери на бохемските си корени. И щеше да стане като майка си и баба си.

Асансьорът спря. Тя вдигна вратата и излезе в коридора. Тук цареше пълен мрак. Ребека отметна косата си назад и я завърза на опашка. Опита се да види колко е часът. Почти девет. В сградата вече нямаше никого. Поне нямаше хора.

Подметките ѝ тракаха по студения цимент. Бе ѝ трудно да го приеме, именно защото беше бохемка и всичко останало, но колкото повече мислеше, толкова повече осъзнаваше, че всъщност иска деца и градът е отвратително място за тях. Децата имаха нужда от заден двор, люлки, чист въздух и...

В момента, в който завъртя ключа в ключалката и отвори вратата на студиото си, Ребека Скейс взе решение — решение, което несъмнено щеше да изпълни с възторг мъжа ѝ Гари. Тя влезе вътре и включи лампата.

И тогава видя странния азиатец.

За миг той просто я гледаше. Ребека стоеше като хипнотизирана. После азиатецът отстъпи настрана, почти зад нея, и заби юмрук в кръста ѝ.

Все едно, че ковашки чук удари бъбрека ѝ.

Тя се свлече на колене. Мъжът я хвана за шията с палец, и показалец. И я стисна. Пред очите ѝ проблеснаха звезди. Той заби

пръстите на свободната си ръка под гръдния ѝ кош. Когато достигна черния ѝ дроб, очите ѝ се изцъклиха. Болката беше невъобразима. Тя се опита да извика, но от гърлото ѝ се изтръгна само задавен стон.

От отсрещния край на стаята се разнесе мъжки глас, който разцепи мъглата в главата ѝ.

— Къде е Елизабет? — попита той.

Висях пред проклетия компютър и обръщах чаша след чаша. Опитах се да вляза в сайта по десетки различни начини. Използвах Експлорър, после Нетскейп. Изчистих временните интернетски файлове, презаредих страниците, изключих се от сървъра и пак се включих.

Нямаше значение. Получавах същото съобщение за грешка.

В десет часа Шона се върна в дневната. Лицето ѝ беше поруменяло от изпития алкохол. Моето също.

— Нищо ли?

— Прибирай се вкъщи — казах аз.

Тя кимна.

— Да, мисля, че така ще е най-добре.

Лимузината пристигна след пет минути. Здравата наквасена с бърбън, Шона се заклатушка към тротоара.

Тя отвори вратата и се обърна към мен.

— Някога изкушавал ли си се да изневериш? Имам предвид, когато беше женен.

— Не.

Шона разочаровано поклати глава.

— Значи нямаш представа как да си объркаш живота.

Целунах я за сбогом и се върнах вътре. Продължих да зяпам екрана, като че ли е нещо свято. Нищо не се промени.

След няколко минути дойде Клоуи и побутна ръката ми с влажния си нос. Очите ни се срещнаха през гъстата ѝ козина. Мога да се закълна, че тя разбираше какво чувствам. Не съм от онези, които приписват човешки способности на кучетата, защото смятам, че това ги унижава, но вярвам, че на фундаментално равнище те са наясно с емоциите на хората. Казват, че кучетата надушвали страха. Толкова ли е трудно да повярваме, че също надушват радостта, гнева или тъгата?

Усмихнах ѝ се и я потупах по главата. Тя успокоително постави лапа върху ръката ми.

— На разходка ли искаш да те изведе, момичето ми? — попитах я аз.

В отговор Клоуи заподскача наоколо като цирково джудже. Както вече казах, важни са малките неща.

Нощният въздух опари дробовете ми. Опитах се да се съсредоточа върху Клоуи — игривата ѝ походка, въртящата се опашка — но бях, хм, паднал духом. Не използвам често този израз. Но ми се струваше подходящ.

Не бях повярвал напълно на прекалено логичната хипотеза на Шона за дигиталната измама. Да, някой можеше да манипулира снимка и да я превърне във видео. Да, някой можеше да знае и за времето за целувки. Да, някой можеше дори да накара устните да промълвят „съжалявам“. Да, моята жажда можеше да ме е накарала да взема илюзията за действителност и да ме е направила уязвим за такава измама.

И най-голямото „да“ — хипотезата на Шона бе далеч по-логична от завръщането от гроба.

Ала имаше две неща, които не можех да не взема предвид. Първо, аз не съм фантазьор. Дори съм ужасно досаден и по-земен от повечето хора. Второ, жаждата можеше да е затъмнила разума ми и дигиталната фотография наистина имаше огромни възможности.

Но не и да имитира онези очи...

Нейните очи. Очите на Елизабет. Нямах начин, мислех си аз, да манипулират стари снимки в дигитално видео. Онези очи бяха на жена ми. Дали рационалният ми разум беше сигурен? Не, разбира се, че не. Аз не съм глупак. Но след онова, което видях, и всички въпроси, които повдигнах, почти бях отхвърлил видео демонстрацията на Шона. Когато се прибрах вкъщи, все още вярвах, че ще получа съобщение от Елизабет.

Сега не знаех какво да мисля. Известна роля в това отношение сигурно играеше и алкохолът.

Клоуи спря и дълго души нещо. Аз чаках под една улична лампа и зяпах издължената си сянка.

„Време за целувки.“

Усетила движение в храстите, Клоуи излая. Уплашена катеричка притича по улицата. Кучето изръмжа и се престори, че я гони. Катеричката се закова на място и се обърна към нас. Клоуи пак излая

— този път искаше да ѝ каже: „Божичко, имаш късмет, че съм на каишка“. Не го мислеше сериозно. Тя беше чиста порода мързелана.

„Време за целувки.“

Наклоних глава, както прави Клоуи, когато чуе странен шум. Отново се замислих за онова, което днес бях видял на компютъра си — за усилията, които някой беше положил да запази всичко в тайна. Анонимният имейл ми казваше да кликна хипервръзката във „времето за целувки“. Вторият имейл ми откриваше нова сметка.

„Те наблюдават...“

Някой правеше всичко възможно да не позволи друг да види тези съобщения.

„Време за целувки...“

Ако някой... добре де, ако Елизабет искаше да ми прати съобщение, защо просто не ми се беше обадила или не ми го бе написала в мейла? Защо ме караше да скачам през всички тези запалени обръчи?

Отговорът беше очевиден — заради тайната. Някой — този път няма да кажа Елизабет — искаше да запази всичко в тайна.

А щом имаш тайна, трябва да я криеш от някого. И този някой може би те следи или се опитва да те открие. Или пък си параноик. Обикновено не съм параноик, но...

„Те наблюдават...“

Какво точно означаваше това? Кой наблюдаваше? Федералните ли? И ако федералните стояха зад имейлите, защо ме предупреждаваха? Федералните искаха да действам.

„Време за целувки...“

Заковах се на място. Клоуи завъртя глава към мен.

О, господи, как можех да съм толкова глупав?

Не си бяха направили труда да използват изолирбанд.

Ребека Скейс лежеше на масата и скимтеше като умиращо куче край пътя. От време на време изричаше думи, дори по две-три наведнъж, но те не образуваха свързана реч. Вече не можеше да вика. Беше престанала да умолява. Очите ѝ все още бяха широко отворени, неразбиращи и невиждащи. Преди петнадесет минути умът ѝ се бе пръснал на парчета.

Удивително — Ерик У не беше оставил никакви следи. Никакви следи, но тя изглеждаше двадесет години по-стара.

Оказа се, че Ребека Скейс не знае нищо. Доктор Бек я посетил заради някаква стара автомобилна злополука, която всъщност не била никаква злополука. Имало и снимки. Бек смятал, че ги е направила Ребека. Не била тя.

Неприятното усещане под лъжичката му, започнало като гъделичкане, когато Лари Гандъл за пръв път бе чул за откритите край езерото трупове, продължаваше да се усилва. Онази нощ нещо се беше объркало. Поне това бе сигурно. Но сега Лари Гандъл се страхуваше, че може би се е объркало всичко.

Беше време да изрови истината.

Човекът, който наблюдаваше Бек, току-що му бе съобщил, че лекарят е извел кучето си на разходка. Сам. В сравнение с уликите, които щеше да му подхвърли кореецът, това щеше да е ужасно алиби. Федералните само щяха да му се изсмеят.

Лари Гандъл се приближи до масата. Ребека Скейс го погледна и издаде нечовешки звук, нещо средно между високо изпъшкване и горчив смях.

Той опря пистолета в челото ѝ. Жената издаде същия звук. Лари стреля два пъти и целият свят потъна в тишина.

Тръгнах обратно към вкъщи, но се замислих за предупреждението.

„Те наблюдават.“

Защо да рискувам? На три преки от там имаше денонощен компютърен клуб. Когато стигнах до вратата, разбрах защо работят и през нощта. Беше полунощ, а заведението бе претъпкано.

Наредих се на опашката между две кадифени въжета и зачаках реда си. Напомняше ми за влизане в банка в дните преди банкоматите. Жената пред мен носеше делови костюм — в полунощ — и под очите ѝ висяха толкова големи торбички, че приличаше на пиколо. Зад мен един мъж с къдрава коса и тъмен анцуг извади мобифона си и започна да натиска бутоните му.

— Господине?

Служител на клуба сочеше Клоуи.

— Вътре е забранено за кучета.

Канех се да възразя, че вече съм влязъл, но се отказах. Жената в деловия костюм не реагира. Къдрокосият с мобифона безразлично сви рамене. Изтичах навън, завързах Клоуи и се върнах вътре. Мъжът с анцуга ме пусна пред себе си. Обноски.

След десет минути бях най-отпред на опашката. Служителят беше млад и енергичен. Той ме заведе при компютърен терминал и прекалено бавно ми обясни клубната система, според която се таксуваше всяка минута.

Кимах, докато траеше кратката му реч, после влязох в Мрежата.

„Време за целувки.“

Това бе ключът. В първия имейл пишеше „време за целувки“, а не 18:15. Защо? Отговорът беше очевиден. Това бе код — в случай, че съобщението попадне в лоши ръце. Подателят разбираше, че съществува такава вероятност. И знаеше, че само аз ще се досетя какво означава „време за целувки“.

Първо, името на сметката, „Улицата на прилепите“. Като тийнейджъри, с Елизабет често минавахме с колела по Морууд стрийт на път за бейзболното игрище. И понякога срещяхме една зловеща старица, която живееше в избеляла жълта къща. Тя беше самотница и се мръщеше на хлапетата. Във всеки град има поне една такава зловеща старица. Която обикновено има прякор. Ние наричахме нашата...

... Госпожата с прилепите.

Влязох в bigfoot.com. И в полето за потребителското име написах „Морууд“.

Младият енергичен служител до мен повтаряше интернет речта си на мъжа с тъмния анцуг. Натиснах табулатора и се прехвърлих в полето за паролата.

С тази дума беше по-лесно. Един петък вечер през първата си година в гимназията бяхме отишли в дома на Джордан Голдмън. Бяхме десетина. Джордан бе намерил къде баща му крие порнокасетите си. Дотогава нито един от нас не беше гледал такъв филм. Всички гледахме, смеехме се неловко, пускахме обичайните мръсни забележки и се чувствахме възхитително непослушни. Когато по-късно трябваше да измислим име на училищния софтоблен отбор, Джордан предложи да използваме глупавото име на филма: „Тийнейджърски секс пудели“.

За парола написах „Секс пудели“. Тежко преглътнах и клигнах иконката за влизане.

Хвърлих поглед през рамо към къдрокосия. Той съсредоточено търсеше нещо. Озърнах се назад към входа. Жената с деловия костюм намръщено слушаше друг служител на клуба.

Зачаках съобщението за грешка. Но този път се отвори друга страница. Най-отгоре пишеше: „Здрасти, Морууд!“.

Отдолу продължаваше: „Имате 1 имейл“.

Сърцето ми се разтуптя така, сякаш в гръдния ми кош се блъскаше затворена птичка.

Кликнах иконката за новата поща и коляното ми пак заигра. Шона я нямаше, за да го спре. През витрината виждах завързаната Клоуи. Тя ме забеляза и се разлая. Вдигнах показалец към устните си и ѝ дадох знак да млъкне.

Съобщението най-после се появи:

„Вашингтон Скуеър парк. Чакай ме на югоизточния ъгъл. Утре в пет следобед. Ще те следят.“

И накрая:

„Каквото и да се случи, обичам те.“

Надеждата, онази заключена в кафез птица, която никога не умира, полетя на свобода. Отпуснах се назад. От очите ми бликнаха сълзи, ала за пръв път от много време насам искрено се усмихнах.

Елизабет. Тя все още беше най-умният човек, когото познавах.

В два часа през нощта се мушнах в леглото и се отпуснах по гръб. Таванът започна алкохолното си надигане и спускане. Вкопчих се в ръбовете на леглото.

Шона ме беше попитала дали някога съм се изкушавал да изневеря след женитбата си. Бе прибавила онова последното за женитбата, защото вече знаеше за другия случай.

Строго погледнато, аз наистина бях изневерил веднъж на Елизабет, макар че думата не е точна. Изневярата означава нанасяне на вреда. Аз не навредих на Елизабет, сигурен съм, но през първата си година в колежа все пак участвах в доста жалък ритуал на посвещаване, известен като „колежанското бдение“. От любопитство, предполагам. Чисто експериментално и стриктно физически. Не ми хареса много. Ще ви спестя старомодните баналности, че сексът без любов не се брои. Но макар да смятам, че е сравнително лесно да правиш секс с някого, когото не познаваш или не харесваш особено, трудното е да издържиш цяла нощ. Привличането бе чисто хормонално. След, хм, освобождаването, аз се отпуснах. Сексът е за всички — последиците са за влюбените.

Удобно обяснение, не смятате ли?

Ако има някакво значение, подозирам, че Елизабет е постъпила по подобен начин. Договорихме се да се опитаме да „опознаем“ — „да опознаем“ бе толкова неясна, всеобхватна дума — други хора, когато отидем в колежа. Ето защо всякаква недискретност можеше да се смята също за изпитание на връзката ни. Винаги, когато се повдигаше този въпрос, Елизабет отричаше, че е имало друг. Но и аз правех същото.

Леглото продължаваше да се вълнува, докато се питах: „Какво да направя сега?“.

Трябваше да изчакам до пет часа следобед. Но дотогава не можех просто да седя със скръстени ръце. Вече достатъчно бях бездействал. Въпреки че не ми се щеше да го призная дори пред себе си, навремето

на езерото се бях поколебал. Защото се страхувах. Измъкнах се от водата и спрях. Това даде на противника ми време да ме удари. И след онзи първи удар аз не му отвърнах. Не му се нахвърлих. Не се вкопчих в него, даже не свих юмруци. Просто паднах. Прикрих се с ръце, предадох се и оставих по-силния мъж да отведе жена ми.

Повече нямаше да го допусна.

Замислих се дали пак да не се обърна към тъст си — не ми бе убегнало от вниманието, че по време на предишното ми гостуване Хойт се беше държал доста дистанцирано — но каква полза имаше? Или ме лъжеше, или... или не знаех какво. Ала съобщението бе ясно. „Не казвай на никого.“ Единственият начин да го накарам да проговори, беше да му разкажа какво съм видял на онази улична камера. Но все още не бях готов да го направя.

Станах от леглото и се настаних пред компютъра. Отново започнах да сърфирам. До сутринта вече имах нещо като план.

Гари Ламонт, съпругът на Ребека Скейс, не изпадна в паника веднага. Жена му често работеше до много късно, понякога дори прекарваше нощта на една стара кушетка в десния ъгъл на студиото. Затова, когато в четири сутринта се претърколи и Ребека още я нямаше, той само се обезпокои.

Поне така си каза.

Гари се обади в студиото, но се включи телефонният секретар. Това също не се случваше рядко. Когато работеше, Ребека мразеше да я прекъсват. Дори нямаше дериват в тъмната стая. Той остави съобщение и пак си легна.

Ала не можеше да заспи. Замисли се дали да не направи нещо друго, но това само щеше да вбеси Ребека. Тя бе свободен дух и единственото напрежение в иначе пълноценната им връзка беше свързано с опитите му да подрязва творческите ѝ криле в съответствие със сравнително „традиционния си начин на живот“. Според думите на жена му.

Затова ѝ даваше простор. За да не ѝ подрязва крилето.

До седем сутринта загрижеността му прерасна в нещо като искрен страх. Обаждането му събуди Артуро Рамирес, мършавия асистент на Ребека, който винаги ходеше в черно.

— Току-що се прибрах — сънено отвърна той.

Гари му обясни положението. Артуро, който беше заспал с дрехите, не си направи труда да се преоблече и се втурна навън. Гари му обеща да го чака в студиото.

Артуро пристигна пръв и завари вратата открената. Той я отвори.

— Ребека?

Никакъв отговор. Отново извика името ѝ. Тишина. Асистентът влезе и се огледа наоколо. Нямаше я. Отвори вратата на тъмната стая. Все още господстваше обичайната остра миризма на киселини за проявяване на филми, но имаше още нещо, нещо едва доловимо, което накара косата му да се изправи.

Нещо определено човешко.

Гари зави зад ъгъла навреме, за да чуе вика.

21

На сутринта си купих една поничка и потеглих на запад по шосе 80. В Ню Джърси шосето е сравнително безинтересна ивица асфалт. Щом минеш Садъл Брук, сградите почти изчезват и от двете страни на пътя се нижат еднакви редици дървета. Единствено пътните знаци нарушават еднообразието.

Когато завих на изхода, водещ към град на име Гардънсвил, аз намалих скоростта и отправих очи над високата трева. Пулсът ми се ускори. Никога преди не бях идвал тук — през последните осем години нарочно избягвах този участък от магистралата — но на по-малко от сто метра от това място бяха открили трупа на Елизабет.

Хвърлих поглед на упътванията, които бях принтирал през нощта. Моргата на окръг Съсекс беше на marquest.com, така че знаех точно как да стигна дотам. Щорите на предните прозорци бяха спуснати и нямаше никакви надписи, гол тухлен правоъгълник без особености, но пък какви особености в една морга? До осем и половина оставах няколко минути. Заобиколих отзад. Още бе заключено. Чудесно.

Жълт кадилак „Съвил“ спря на мястото с надпис „Тимъти Харпър, окръжен патолог“. Преди да слезе, мъжът в колата загаси цигарата си — винаги се удивлявам колко много патоанатоми пушат. Харпър беше колкото мен на ръст, почти метър осемдесет и два, с матова кожа и рядка сива коса. Той ме видя да стоя до вратата и възприе съответното изражение. Хората не ходят рано сутрин в моргата, за да чуят радващи новини.

После бавно се приближи до мен.

— Какво обичате? — попита патологът.

— Доктор Харпър?

— Да, точно така.

— Аз съм доктор Дейвид Бек. — Доктор. Значи бяхме колеги. — Бихте ли ми отделили няколко минути?

Името ми не предизвика никаква реакция. Той отключи вратата.

— Заповядайте в кабинета ми.

— Благодаря.

Последвах го по коридора. Харпър в движение натискаше електрическите ключове и флуоресцентните лампи неохотно засияваха една по една. Подът беше настлан с ожулен линолеум. Сградата изобщо не приличаше на дом на смъртта, но може би тъкмо това се целеше. Стъпките ни отекваха, сякаш в такт с бръмченето на ламите. Докато вървахме, патологът преглеждаше сутрешната си поща.

Кабинетът му също изглеждаше обикновен. Такива метални бюра имаше в началните училища. Столовете бяха дървени, многократно лакирани, строго функционални. На едната стена висяха няколко дипломи. И той беше завършил медицинския факултет в Колумбия, забелязах аз, само че близо двадесет години преди мен. Нямаше семейни снимки, купи от състезания по голф, нищо лично. Посетителите на този кабинет не идваха тук, за да си побъбрят. Последното нещо, което искаха да видят, бяха нечий усмихнати внуци.

Харпър постави ръце на бюрото.

— С какво мога да ви помогна, доктор Бек?

— Преди осем години — започнах аз — са докарали тук жена ми. Тя беше жертва на серийния убиец Келъртън.

Не съм много добър в четенето на човешки лица. Срещите на погледи никога не са били силата ми. Езикът на тялото не ми говори нищо. Ала докато наблюдавах Харпър, нямаше как да не се зачудя какво може да накара един опитен патоанатом, човек, който често посещава света на мъртвите, така да пребледнее.

— Спомням си — тихо отвърна той.

— Вие ли извършихте аутопсията?

— Да. Е, отчасти.

— Моля?

— Участваха и федералните власти. Работехме съвместно по случая, въпреки че във ФБР няма патолози.

— Върнете се малко назад. Разкажете ми какво видяхте, когато докараха трупа.

Харпър неловко се размърда.

— Може ли да попитам защо ми задавате тези въпроси?

— Аз съм опечаленият съпруг.

— Минали са осем години.

— Всеки скърби по свой начин, докторе.

— Да, вярно е, но...

— Но какво?

— Но трябва да знам какво точно искате.

Реших да карам направо.

— Снимате всеки труп, който ви докарат, нали?

Той се поколеба. Виждах го. Харпър разбра, че съм забелязал и се прокашля.

— Да. Вече използваме дигитална техника. С други думи, дигитална камера. Тя ни позволява да пазим снимките и различни образи в компютър. Полезно е и за диагнозата, и за архива.

Кимнах, макар че не ме интересуваше. Опитваше се да отвлече вниманието ми. След като не продължи, аз го попитах:

— Снимахте ли аутопсията на жена ми?

— Да, разбира се. Но... преди колко години казахте, че е било?

— Преди осем.

— Тогава използвахме полароиди.

— И къде са сега тези полароидни снимки, докторе?

— В архива.

Погледнах към високата кантонерка, изправена в ъгъла като страж.

— Не там — бързо прибави той. — Случаят на жена ви е приключен. Убиецът ѝ е заловен и осъден. Освен това са минали повече от пет години.

— Тогава къде е?

— В архива. В Лейтън.

— Искам да видя снимките, ако може.

Харпър си записа нещо и кимна към листа хартия.

— Ще се погрижа.

— Докторе?

Той вдигна глава.

— Казахте, че си спомняте жена ми.

— Ами, да, искам да кажа, донякъде. Тук нямаме много убийства, особено толкова ужасни.

— Спомняте ли си състоянието на трупа?

— Не точно. Искам да кажа, не помня с подробности.

— Спомняте ли си кой я разпозна?

— Не бяхте ли вие?
— Не.
Харпър се почеса по слепоочието.
— Баща й, нали?
— Спомняте ли си колко време му трябваше, за да я разпознае?
— Колко време ли?
— Веднага ли я е разпознал? Или са му трябвали няколко минути? Пет? Десет?
— Наистина не помня.
— Не си ли спомняте дали е било веднага?
— Съжалявам.
— Преди малко казахте, че случаят е бил важен.
— Да.
— Може би най-интересният ви случай?
— Може би.
— И все пак не помните дали баща й се е затруднил да разпознае трупа, така ли?
Това не му хареса.
— Доктор Бек, при цялото ми уважение, не разбирам какво искате.
— Аз съм опечаленият съпруг. И ви задавам съвсем прости въпроси.
— Тонът ви — отвърна той. — Струва ми се враждебен.
— А трябва ли?
— Какво искате да кажете?
— Откъде знаехте, че тя е жертва на Келъртън?
— Не знаех.
— Тогава защо са участвали федералните?
— Имаше особени белези...
— Искате да кажете, че е била жигосана с буквата „К“, нали?
— Да.
Вече бях набрал инерция и се чувствах странно добре.
— Та значи, полицията я е докарала. Започнали сте огледа. Забелязали сте буквата „К“...
— Не, те дойдоха веднага. Федералните, искам да кажа.
— Преди да докарат трупа ли?
Той вдигна поглед. Или си спомняше, или си измисляше.

— Или точно след това. Не помня.

— Как са научили толкова бързо?

— Не знам.

— Нямате ли представа?

Харпър скръсти ръце на гърдите си.

— Предполагам, че някой от полицаите на местопрестъплението е забелязал жигосването и е повикал ФБР. Но ви предупреждавам — това е само предположение.

Пейджърът ми завибрира. Погледнах дисплея. Спешен случай в болницата.

— Съжалявам за жена ви — с опитен глас каза патологът. — Разбирам колко ви е тежко, но днес имам доста работа. Навярно бихме могли да се уговорим за по-късна дата.

— Колко време ще ви отнеме да намерите снимките на жена ми?
— попитах аз.

— Изобщо не съм сигурен, че ще успея. Искам да кажа, трябва да проверя...

— Законът за информацията.

— Моля?

— Сутринта проверих. Случаят на жена ми вече е приключен. Имам право да видя доклада от аутопсията ѝ.

Харпър трябваше да знае — не бях първият, който искаше доклад за аутопсия — и закима прекалено енергично.

— Въпреки това трябва да се мине по определен ред, да се попълнят формуляри...

— Мотаете ли ме?

— Моля?

— Жена ми е жертва на ужасно престъпление.

— Известно ми е.

— И аз имам право да видя доклада от аутопсията ѝ. Ако започнете да ме мотаете, ще се запитам защо. Никога не съм говорил пред медиите за жена ми и нейния убиец. С удоволствие ще го направя сега. И всички ще се зачудим защо местният патоанатом не иска да изпълни едно съвсем просто искане.

— Това ми звучи като заплаха, доктор Бек.

Изправих се.

— Утре сутрин пак ще дойда. Моля ви, пригответе доклада за аутопсията на жена ми.

Предприемах действие. Чувствах се адски добре.

Детективите Роланд Димонте и Кевин Крински от отдел „Убийства“ на Нюйоркското полицейско управление първи пристигнаха на местопрестъплението, още преди униформените полицаи. Водеше Димонте, човек с мазна коса, който си падаше по ужасяващи обувки от змийска кожа и винаги дъвчеше клечка за зъби. Той даваше заповедите. Местопрестъплението незабавно беше оградено. След няколко минути дойдоха служителите от лабораторията и се разпръснаха наоколо.

— Разделете свидетелите — нареди Димонте.

Бяха само двама — съпругът и шантавият в черно. Детективът забеляза, че съпругът изглежда обезумял от скръб, макар че можеше да се преструва. Но всяко нещо по реда си.

Като продължаваше да дъвче клечката за зъби, Димонте отведе настрани шантавия, който носеше подходящото име Артуро.

— Добре ли сте? — попита го детективът. Като че ли го интересуваше.

Артуро кимна.

Димонте го попита дали напоследък около жертвата се е случило нещо необичайно. Да, отвърна асистентът. И какво точно? Предишния ден потърсили Ребека по телефона и това я разстроило. Кой се обаждал? Артуро не бил сигурен, но след един час — може би по-малко, шантавият не знаеше — при Ребека се отбил някакъв мъж. Когато си тръгнал, Ребека била съсипана.

— Спомняте ли си името на мъжа?

— Бек — отвърна Артуро. — Тя го наричаше Бек.

Шона напъха спалното бельо на Марк в сушилнята. Линда се приближи иззад нея.

— Пак се напикава насън — каза тя.

— Господи, много си наблюдателна.

— Не се дръж гадно. — Линда се отдалечи.

Шона отвори уста да се извини, но не се получи нищо. Когато предишния път се бе изнесла — единствения път — Марк беше реагирал зле. Бе започнало с нощно напикаване. Когато двете с Линда пак се събраха, напикаването престана. Досега.

— Той разбира какво става — каза Линда. — Усееща напрежението.

— Какво искаш да направя, Линда?

— Каквото трябва.

— Няма да се изнеса. Обещах.

— Явно не е достатъчно.

Шона сложи омекотител в сушилнята. По лицето ѝ имаше бръчки от умора. Не можеше да си ги позволи. Тя беше скъпоплатен модел. Не можеше да ходи на работа с торбички под очите. А и косата ѝ бе изгубила блясъка си. Не можеше да си позволи тези глупости.

Беше ѝ писнало от всичко. От семейството, което не я задоволяваше. От натиска на доброжелателите. Да преодолеят фанатизма, това бе лесно. Но натискът върху лесбийска двойка с дете, оказван от привидно добронамерени поддръжници — той беше смазващ. Ако връзката им се проваляла, това щяло да означава провал за лесбийството изобщо или някаква подобна идиотщина, като че ли хетеро двойките никога не се разделяха. Шона не бе Дон Кихот. Знаеше го. Егоистка или не, тя нямаше да жертва щастието си на олтара на „голямата кауза“.

Чудеше се дали Линда се чувства по същия начин.

— Обичам те — каза Линда.

— И аз те обичам.

Те се погледнаха. Марк пак се напикаваше. Шона нямаше да се жертва за голямата кауза. Но щеше да го направи заради Марк.

— И какво ще правим? — попита Линда.

— Ще се сдобрим.

— Мислиш ли, че ще можем?

— Обичаш ли ме?

— Знаеш, че те обичам.

— Все още ли ме смяташ за най-вълнуващото и прекрасно създание на зелената Божия земя?

— О, да — потвърди Линда.

а? — И аз — усмихна ѝ се Шона. — Каква съм нарцистична досада,

— О, да.

— Но съм твоята нарцистична досада.

— Адски вярно.

Шона се приближи.

— Не съм създадена за лесни връзки. Непостоянна съм.

— Страшно си секси, когато си непостоянна — каза Линда.

— И още повече, когато не съм.

— Млъкни и ме целуни.

Звънецът на долната врата иззвъня. Линда погледна Шона. Шона сви рамене. Линда натисна домофона и попита:

— Да?

— Там ли е Линда Бек?

— Кой е?

— Аз съм специален агент Кимбърли Грийн от Федералното бюро за разследване. Тук съм с партньора си специален агент Рик Пек. Бихме искали да се качим и да ви зададем няколко въпроса.

Шона се наведе, преди Линда да успее да отговори.

— Адвокатката ни се казва Хестър Кримстийн — извика тя. — Можете да ѝ се обадите.

— Вие не сте заподозрени в извършване на престъпление. Просто искаме да ви зададем няколко въпроса...

— Хестър Кримстийн — прекъсна го Шона. — Сигурна съм, че имате номера ѝ. Желая ви много приятен ден.

После пусна бутона. Линда я погледна.

— Какво беше това, по дяволите?

— Брат ти е загазил.

— Какво?

— Седни — каза Шона. — Трябва да поговорим.

На твърдото почукване отговори Раиса Маркова, медицинската сестра, която се грижеше за дядото на доктор Бек. Агентите Карлсън и Стоун, които сега работеха съвместно с детективите от Нюйоркското полицейско управление Димонте и Крински, ѝ показаха документа.

— Федерална заповед за обиск — заяви Карлсън.

Раиса се отдръпна настрана, без да реагира. Беше израснала в Съветския съюз. Полицейското насилие не я плашеше. В жилището нахлуха осмина и се разгърнаха.

— Искam всичко да се записва на видео — извика Карлсън. — Никакви грешки.

Движеха се бързо с надеждата да изпреварят Хестър Кримстийн. Карлсън знаеше, че подобно на много известни адвокати в епохата след О'Джей Симпсън, Кримстийн отчаяно се е вкопчила в исковете за полицейско насилие. Карлсън, също с достатъчно високо самочувствие, нямаше намерение да позволи такова нещо да се случи тук. Всяка стъпка, всеки дъх щяха да бъдат документирани.

Когато Карлсън и Стоун се бяха втурнали в студиото на Ребека Скейс, Димонте не се зарадва да ги види. Стигна се до обичайния териториален спор между местни ченгета и федерални агенти. Малко неща обединяват ФБР и местната полиция, особено в голям град като Ню Йорк.

Ала едно от тях беше Хестър Кримстийн.

И двете страни знаеха, че Кримстийн е майсторка на измъкването и се стреми към известност. Светът щеше да ги наблюдава. Никой не искаше да се прецака. Това бе движещата сила тук. Затова сключиха съюз с цялото доверие на палестинско-израелско ръкостискане. В крайна сметка и двете страни знаеха, че трябва бързо да съберат уликите — преди Кримстийн да размъти водата.

Заповедта за обиск бяха взели федералните. Просто трябваше да пресекат Федеръл Плаза до южния областен федерален съд. На Димонте щеше да му се наложи да се обърне към окръжния съд в Ню Джърси — прекалено голяма загуба на време, когато по петите ти е Хестър Кримстийн.

— Агент Карлсън!

Викът дойде от уличния ъгъл. Карлсън изтича навън и Стоун се заклатушка след него. Димонте и Крински ги последваха. На тротоара стоеше млад федерален агент, който ровеше в кошче за смет.

— Какво има? — попита Карлсън.

— Може би нищо, но... — Младият агент посочи към нещо, което приличаше на набързо изхвърлен чифт латексови ръкавици.

— Прибери ги в пликче — нареди Карлсън. — Искam веднага да се направи тест за остатъци от барут. — Той погледна Димонте.

Отново време за сътрудничество — този път чрез съперничество. — За колко време ще ги обработят във вашата лаборатория?

— За един ден — отвърна детективът. Той дъвчеше нова клечка за зъби. — Може би два.

— Не става. Ще трябва да пратим пробите със самолет в Куонтико.

— Ще ги пратиш друг път — изсумтя Димонте.

— Уговорихме се да избираме най-бързия начин.

— Най-бързо ще стане тук — заяви полицаят. — Ще се погрижа.

Карлсън кимна. Така и очакваше. Ако искаш местните ченгета да се задействат, заплаши ги да им отнемеш юрисдикцията. Съперничество. В него беше истината.

След половин час чула нов вик, този път от гаража. Пак се втурнаха натам.

Стоун тихо подсвирна с уста. Димонте зяпна. Карлсън се наведе да погледне отблизо.

Под вестниците в коша за отпадъци, подлежащи на рециклиране, имаше деветмилиметров пистолет. Дори само с подушване можеха да кажат, че съвсем наскоро е бил използван.

Стоун се обърна към Карлсън. Внимаваше камерата да не запише усмивката му.

— Пипнахме го — прошепна той.

Партньорът му не отговори. Наблюдаваше как специалистът от лабораторията прибира оръжието в торбичка. После се замисли и се намръщи.

Спешното повикване по пейджъра се отнасяше за Ти Джей. Беше си одраскал ръката на вратата. За повечето деца това означаваше парещо напръскване с бактин, а за Ти Джей — една нощ в болницата. Когато стигнах там, вече му бяха поставили интравенозна система. Хемофилията се лекува с вливане на кръвни продукти като криопреципитат или замразена плазма. Накарах една от сестрите веднага да го включи.

Както вече споменах, за пръв път видях Тайрис преди шест години, когато бе в белезници и крещеше мръсотии. Един час по-рано беше донесъл деветмесечния си син в спешното отделение. И аз бях там, но не се занимавах със спешните случаи. Дежурният лекар бе поел Ти Джей.

Бебето не реагирало и било летаргично. Дишането му било плитко. Тайрис, който според картоната се държал „странно“ (как би трябвало да се държи баща, довел бебето си в спешно отделение?), казал на доктора, че състоянието на момченцето се влошавало през целия ден. Дежурният хвърлил на сестрата многозначителен поглед. Тя кимнала и отишла да се обади по телефона. За всеки случай.

Фундоскопията показала, че бебето има множество билатерални кръвоизливи на ретината — с други думи, че кръвоносните съдове в двете очи били спукани. Когато свързал всички данни, кръвоизливите, тежката летаргия и, хм, бащата, лекарят стигнал до следната диагноза:

Синдром на разтърсеното бебе.

Пристигнала въоръжена охрана. Закопчали Тайрис в белезници и тогава чух виковете. Завих зад ъгъла, за да видя какво става. Появиха се двама униформени полицаи. Дойде една жена от Службата за защита на децата. Тайрис се опита да се оправдае. Всички заклатаха глави: „Накъде върви света?“.

Бях присъствал на десетки такива сцени в болницата. Всъщност бях виждал и по-тежки случаи. Бях лекувал тригодишно момиче с венерически болести. Веднъж приех четиригодишно момче с вътрешен

кръвоизлив от изнасилване. И в двата случая — както и във всички подобни известни ми случаи — извършителят беше или роднина, или последното гадже на майката.

Лошият мъж не дебне малките на площадката. Той живее в собствения ви дом.

Освен това знаех, че над деветдесет и пет процента от сериозните черепни травми при бебетата се дължат на изнасилване. Ето защо имаше огромна вероятност Тайрис да е изнасилил собствения си син.

В това спешно отделение бяхме чували всевъзможни оправдания. Бебето паднало от дивана. Вратичката на фурната се блъснала в главата му. По-големият му брат го замерил с играчка. Ако работиш тук достатъчно време, ставаш по-циничен от повечето ченгета. Всъщност здравите деца понасят нормално такива удари. Много рядко, да речем, едно падане от дивана, може да предизвика кръвоизливи на ретината.

Веднага поставих диагнозата. Поне отначало.

Но нещо в обясненията на Тайрис ми се стори странно. Не че повярвах в невинността му. И аз се нахвърлям на преждевременни заключения на основата на външния вид — или, ако използвам модерния термин, на расово профилиране. Всички го правим. Ако пресечете на отсрещния тротоар, за да избегнете банда чернокожи тийнейджъри, това е расово профилиране. Ако не пресечете, защото ви е страх да не ви обвинят в расизъм, това е расово профилиране. Ако видите бандата и не си помислите абсолютно нищо, вие сте от някоя планета, на която никога не съм бил.

Накара ме да се поколебая самата дихотомия. Бях видял ужасяващо подобен случай по време на неотдавнашния си стаж в богатото предградие Шорт Хилс, Ню Джърси. Бели родители, и двамата безупречно облечени и със страхотен джип, докараха шестмесечната си дъщеричка в спешното отделение. Момиченцето, тяхното трето дете, се намираше в същото състояние като Ти Джей.

Никой не закопча белезници на бащата.

Затова се приближих до Тайрис. Той ме стрелна с погледа на гетото. На улицата щеше да ме уплаши, но тук беше като големият лош вълк, който се опитва да събори тухлената къща.

— Синът ви в тази болница ли е роден? — попитах аз.

Тайрис не отговори.

— Тук ли е роден, да или не?

Той се успокои достатъчно, за да изсумти:

— Да.

— Обрязан ли е?

Тайрис пак ме изглежда страшно.

— Ти да не си некакъв педеруга, бе?

— Точно какъв имате предвид? — контрирах аз. — Тук ли е обрязан, да или не?

— Да — неохотно потвърди той.

Намерих номера на социалната застраховка на Ти Джей и го въведох в компютъра. Отворих картоната му. Проверих обрязването. Нормално. По дяволите. Но после видях друга забележка. Детето не идваше за пръв път в болницата. На двуседмична възраст баща му го беше довел заради кървене на пъпа — от пъпната връв.

Странно.

Тогава направихме някои изследвания, макар че полицията настоя да задържи Тайрис. Той не възрази. Просто искаше да направим тестовите. Опитах се да ускоря процедурите, но няха власт над бюрокрацията. Малцина имат. Въпреки това лабораторията успя да установи, че частичното време на тромбопластина е удължено, но че протромбиновото време и броят на плочкоядрените клетки са нормални. Да, да, обаче ще трябва да изтърпите обясненията ми.

Потвърди се едновременно най-доброто и най-страшното. Момчето не беше изнасилено от баща си. Кръвоизливите на ретината бяха предизвикани от хемофилия. Те го бяха ослепили.

Мъжете от охраната въздъхнаха, свалиха белезниците на Тайрис и си отидоха, без да кажат нито дума. Той разтри китките си. Никой не се извини, нито изрази съчувствието си към този човек, който беше несправедливо обвинен, че е изнасилвил ослепелия си син.

Представете си същата сцена в богатите предградия.

Оттогава Ти Джей бе мой пациент.

И сега, седнал в болничната стая, аз погалих момчето по главичката и се вгледах в немиждащите му очи. Обикновено вдъхвам на малките си пациенти страхопочитание, нещо средно между страх и благоговение. Колегите ми смятат, че децата по-добре разбират какво става с тях. Мисля, че отговорът е по-прост. Децата възприемат своите

родители като безстрашни и всемогъщи — ала ето че родителите им гледат на мен, лекаря, с боязлива надежда, иначе запазена за религиозните унеси.

Можеше ли да има нещо по-ужасяващо за едно малко дете?

След няколко минути Ти Джей затвори очи. И заспа.

— Просто се блъсна във вратата — поясни Тайрис. — Това беше. Той е спял. Случва се, нали?

— Ще трябва да остане тук през нощта — отвърнах аз. — Но ще се оправи.

— Как? — погледна ме Тайрис. — Как ще се оправи, щом кръвта му не спира?

Нямаше какво да му отговоря.

— Трябва да го взема от тук.

Нямаше предвид болницата.

Той бръкна в джоба си и започна да вади банкноти. Не бях в настроение. Вдигнах ръка.

— По-късно пак ще се отбия.

— Благодарско, че дойде, докторе. Задължен съм ти.

Понечих да му напомня, че съм дошъл заради сина му, не заради него, но предпочетох да си премълча.

Внимателно, помисли си Карлсън. Пулсът му се бе ускорил. Трябваше извънредно да внимава.

Четиримата — Карлсън, Стоун, Крински и Димонте — седяха на заседателната маса със заместник областния прокурор Ланс Файн. Лукав, амбициозен човек с толкова променливо лице, че сякаш беше от мек възък, прокурорът носеше ловната си маска.

— Трябва да му скъсаме скапания гъз — заяви Димонте.

— Още веднъж — каза Ланс Файн. — Изложете ми го така, че даже Алан Дершовиц^[1] да иска да го опандизи.

Димонте кимна на своя партньор.

— Давай, Крински. Накарай ме да се подмокрят.

Колегата му извади бележника си и започна да чете.

— Ребека Скейс е застреляна два пъти в главата от упор с деветмилиметров пистолет. След издаването на заповед за обиск от

федерален съд, деветмилиметров пистолет е открит в гаража на доктор Дейвид Бек.

— Отпечатъци по пистолета? — попита Файн.

— Няма. Но балистичната експертиза потвърди, че откритият в гаража на доктор Бек деветмилиметров пистолет е оръжието на престъплението.

Димонте се усмихна и повдигна вежди.

— На още някой да му се втвърдяват зърната?

Файн се намръщи.

— Моля, продължете — каза той.

— По време на същия обиск в коша за боклук пред дома на доктор Дейвид Бек е открит чифт латексови ръкавици. По дясната са регистрирани следи от барут. Доктор Бек си служи с дясната ръка.

Димонте изпъна крака и размърда клечката за зъби в устата си.

— О, да, миличка, давай, давай. Харесва ми.

Файн отново се намръщи. Без да откъсва очи от бележника, Крински облиза показалец и прелисти страницата.

— На същата дясна латексова ръкавица в лабораторията е открит косъм, който по цвят отговаря на Ребека Скейс.

— Господи! О, господи! — имитира оргазъм Димонте. А може и да не се преструваше.

— ДНК-тестът ще отнеме повече време — продължи Крински.

— Отпечатъци от пръсти, принадлежащи на доктор Дейвид Бек, са открити на местопрестъплението, макар и не в тъмната стая, в която беше трупът.

Той затвори бележника. Всички погледи се насочиха към Ланс Файн.

Прокурорът се изправи и потърка брадичка. Въпреки поведението на Димонте всички бяха развълнувани. В помещението прехвърчаха искри на възбуда от предстоящия арест, онзи заразен шемет, който върви с големите следствия. Щеше да има пресконференция, обаждания на политици и снимки във вестниците.

Само Ник Карлсън все още изпитваше известни съмнения. Той нервно разгъваше и огъваше един кламер. Не можеше да престане. Нещо го измъчваше, макар че да не знаеше какво точно. В дома на доктор Бек бяха открили подслушвателни устройства. Някой го бе

следил. Беше подслушвал и телефона му. Никой не знаеше и не се интересувахе защо.

— Ланс? — попита Димонте.

Прокурорът се прокашля.

— Знаете ли къде е в момента доктор Бек? — попита той.

— В болницата си — отвърна Димонте. — Пратил съм двама униформени да го държат под око.

Файн кимна.

— Хайде, Ланс — рече Димонте. — Моля те.

— Нека първо се обадим на госпожа Кримстийн — каза прокурорът. — От учтивост.

Шона разказа на Линда почти всичко. Пропусна това, че Бек е видял Елизабет на компютъра. Не защото му отдаваше значение. Почти категорично беше доказала, че е дигитална измама. Ала Бек бе непреклонен. Не казвай на никого. Не обичаше да пази тайни от Линда, но не искаше да предаде доверието на брат й.

Линда през цялото време не откъсна очи от нейните. Не кимаше, не я прекъсваше, дори не помръдваше.

— Видя ли снимките? — попита тя, когато Шона свърши.

— Не.

— Откъде ги е взела полицията?

— Не знам.

Линда се изправи.

— Дейвид не може да е наранил Елизабет.

— Знам.

Линда обгърна раменете си с ръце и няколко пъти дълбоко си пое дъх. Лицето й беше бяло като платно.

— Добре ли си? — попита Шона.

— Какво криеш от мен?

— Какво те кара да смяташ, че крия нещо?

Линда просто я гледаше.

— Питай брат си.

— Защо?

— Не е моя работа да ти кажа.

Звънецът на долната врата отново иззвъня. Този път отговори Шона.

— Да?

— Тук е Хестър Кримстийн.

Тя натисна бутона и отвори вратата. След две минути адвокатката влезе в стаята.

— Познавате ли фотографка на име Ребека Скейс?

— Естествено — отвърна Шона. — Искam да кажа, отдавна не съм я виждала. Линда?

— От години — съгласи се Линда. — Двете с Елизабет живееха заедно под наем. Защо?

— Снощи е била убита — каза Хестър. — Смятат, че я е убил Бек.

Двете жени се вцепениха, като че ли ги бяха зашлевили. Шона първа се възстанови.

— Но снощи аз бях с него — възрази тя. — В дома му.

— До колко часа?

— До колко ти трябва?

Хестър се намръщи.

— Не си играй с мен, Шона. В колко часа напусна дома му?

— В десет, десет и половина. В колко часа е била убита?

— Още не знам. Но имам вътрешен източник. Той ми каза, че разполагали с много сериозни улики срещу него.

— Глупости.

Иззвъня мобифон. Хестър Кримстийн извади своя и го притисна към ухото си.

— Да?

Тя мълчаливо слуша в продължение на много време. Лицето ѝ безпомощно се отпусна. След минута-две затвори телефона, без да се сбогува.

— Обаждане от учтивост — измърмори адвокатката.

— Какво?

— Арестуват брат ти. Имаме един час да го предадем на властите.

[1] Съвременен американски юрист, професор в Харвард. — Б.пр. ↑

Можех да мисля единствено за Вашингтон Скуеър парк, макар че до срещата оставах цели четири часа. Въпреки спешните случаи този ден бях свободен. Свободен като птичка — която щеше да кацне във Вашингтон Скуеър парк.

Тъкмо излизах от болницата, когато пейджърът ми отново запя жалката си песен. Въздъхнах и проверих номера. Мобифонът на Хестър Кримстийн, с код за спешност.

Едва ли искаше да ми съобщи добра новина.

За миг-два се замислих дали да не ѝ се обадя, но имаше ли някакъв смисъл? Върнах се в кабинета си. Вратата беше затворена и червената лампичка над нея светеше. Това означаваше, че друг лекар използва стаята.

Тръгнах по коридора, завих наляво и намерих свободна стая в акушеро-гинекологичното отделение на болницата. Чувствах се като шпионин във вражески лагер. Саята блестеше от прекалено много метал. Заобиколен от магарета и други устройства с ужасяващо средновековен вид, аз набрах номера.

Хестър Кримстийн не си направи труда да ме поздрави.

— Имаме страхотен проблем, Бек. Къде си?

— В болницата. Какво става?

— Отговори ми на един въпрос — каза адвокатката. — Кога за последен път си виждал Ребека Скейс?

Сърцето ми се сви.

— Вчера. Защо?

— А преди това?

— Преди осем години.

Кримстийн изруга под нос.

— Какво става? — повторих аз.

— Снощи Ребека Скейс е била убита в студиото си. Някой два пъти я е прострелял в главата.

Усещане за потъване, като миг преди да заспите. Коленете ми омекнаха. Стоварих се на едно столче.

— Божичко...

— Изслушай ме, Бек. Внимателно ме изслушай.

Спомних си как бе изглеждала предишния ден Ребека.

— Къде беше снощи?

Отдалечих слушалката от главата си и си поех дъх. Ребека бе мъртва. Странно, пред очите си постоянно виждах прекрасната ѝ лъскава коса. Помислих си за мъжа ѝ. За онова, което щяха да му донесат нощите, докато лежеше сам в леглото и си спомняше как се е пръскала по възглавницата онази коса.

— Бек?

— Вкъщи — отвърнах аз. — Бях си вкъщи с Шона.

— А после?

— Разходих се.

— Къде?

— Наоколо.

— Къде наоколо?

Не отговорих.

— Чуй ме, Бек. Открили са оръжието на убийството в дома ти.

Чух думите, но смисълът им не можеше да стигне до главния ми мозък. Стаята изведнъж ми се стори тясна. Задъхах се.

— Чуваш ли ме?

— Да. — После прибавих: — Не е възможно.

— Виж, сега нямаме много време за това. Ще те арестуват. Разговарях с прокурора, който се занимава с твоя случай. Той е хуй и половина, но се съгласи да ти позволи да се предадеш.

— Ще ме арестуват ли?

— Слушай ме, Бек.

— Не съм извършил нищо.

— Сега това няма значение. Ще те арестуват. Ще ти предявят обвинения. После ще те освободим под гаранция. Идвам в болницата. Да те взема. Стой там и никъде не мърдай. Не казвай нищо на никого, чуваш ли ме? Нито на ченгетата, нито на федералните, нито на новото си приятелче в килията. Разбираш ли?

Погледът ми попадна върху часовника над масата за прегледи. Два и няколко минути. Вашингтон Скуеър. Замислих се за Вашингтон

Скуеър.

— Не мога да позволя да ме арестуват, Хестър.

— Всичко ще се оправи.

— Кога?

— Моля?

— Кога ще ме пуснат под гаранция?

— Не мога да отговоря със сигурност. Смятам, че самата гаранция няма да е проблем. Ти нямаш досие и си почтен член на обществото с традиции и връзки. Сигурно ще трябва да си предадеш паспорта...

— Кога?

— Не те разбирам, Бек.

— Кога ще изляза?

— Виж, ще се опитам да им дам зор. Но даже да се разбързат, а не твърдя, че ще го направят, пак ще трябва да пратят отпечатъците ти в Олбъни^[1]. Такъв е законът. Ако извадим късмет, искам да кажа, ако извадим голям късмет, ще уредим освобождаването ти до полунощ.

Полунощ?

Страхът стегна гърдите ми сякаш в стоманени обръчи. Затворът означаваше да пропусна срещата във Вашингтон Скуеър парк. Връзката ми с Елизабет и без това беше адски несигурна. Ако не бях на Вашингтон Скуеър в пет часа...

— Не става — казах аз.

— Какво?

— Трябва да ги забавиш, Хестър. Да отложиш арестуването ми до утре.

— Майтапиш се, нали? Виж, те сигурно вече са там и те наблюдават.

Надникнах през вратата и се озърнах по коридора. Виждах само част от регистратурата, десния ъгъл, но това ми бе достатъчно. Там имаше две ченгета, може би повече.

— Господи — изпъшках аз и отскочих назад.

— Бек?

— Не мога да вляза в затвора — повторих аз. — Не и днес.

— Недей да изперкваш, Бек. Просто остани там. Не мърдай, не разговаряй, не прави нищо. Стой си в кабинета и чакай. Идвам веднага.

Тя затвори.

Ребека бе мъртва. И смятаха, че съм я убил аз. Смешно, разбира се, но трябваше да има някаква връзка. Предишния ден я бях посетил за пръв път от осем години. И същата нощ я бяха убили.

Какво ставаше тук, по дяволите?

Отворих вратата и подадох глава навън. Полицайте не гледаха към мен. Излязох от стаята и закрачих по коридора. Имаше заден аварийен изход. Можех да се измъкна оттам. Можех да стигна до Вашингтон Скуеър парк.

Наистина ли ми се случваше всичко това? Наистина ли щях да избягам от полицията?

Не знаех. Ала когато стигнах до вратата, рискувах и хвърлих поглед назад. Едно от ченгетата ме забеляза, посочи с ръка и забърза към мен.

Отворих вратата и се затичах.

Не можех да повярвам. Бягах от полицията.

Изходът водеше към тъмна улица точно зад болницата. Може да ви прозвучи странно, обаче не познавах този квартал. Идвах, работех и си отивах. Стоях заключен в сграда без прозорци, измъчван от липсата на слънчева светлина като някой намусен бухал. Само на една пряка от болницата бях на абсолютно чужда територия.

Без конкретна причина завих надясно. Зад себе си чух вратата да се отваря.

— Стой! Полиция!

Наистина извикаха тези думи. Не спрях. Дали щяха да стрелят? Съмнявах се. Не и с всички последствия от стрелба по невъоръжен бягащ човек. Не беше невъзможно, поне не в този квартал, но не бе вероятно.

На улицата нямаше много хора, ала малцината минувачи ме зяпаха с нещо повече от бегло любопитство. Продължавах да тичам. Светът се превърна в мъгла. Минах край опасен наглед мъж с опасен наглед ротвайлер. На ъгъла седяха старци и се жалваха един на друг. Жени мъкнеха прекалено тежки чанти. Деца, които навярно трябваше да са на училище, се размотаваха наоколо, всички облечени като за авангардно ревю.

А аз... аз бягах от полицията.

Умът ми не го побираше. Краката ми вече изтръпваха, но образът на Елизабет, изправена пред онази камера, ме караше да продължавам напред.

Дишах прекалено бързо.

Чували сте за адреналина, знаете, че ви дава неестествени сили, но това си има и лошата страна. Човек изгубва самообладание. Сетивата се вцепеняват до степен на парализа. Трябва да овладееш силата, иначе ще те задуши.

Втурнах се по една пряка, както винаги правят по филмите, но тя се оказа задънена с няколко от най-отвратителните контейнери за смет. Смядта ме накара да се закова на място като кон. По едно време, май че кмет беше Лагуардия, контейнерите бяха зелени. Сега целите бяха в ръжда. Тук-там ръждата бе прояла метала и улесняваше многобройните плъхове, които се изливаха като тиня от тръба.

Потърсих някакъв изход, врата или нещо друго, ала нямаше нищо. Абсолютно нищо. В първия момент си помислих да разбия някой прозорец, но всички на първия етаж бяха с решетки.

Можех само да се върна там, откъдето бях дошъл — и където полицаите несъмнено щяха да ме видят.

Бях в капан.

Погледнах наляво, надясно и после, колкото и да е странно, нагоре.

Противопожарните стълби.

Над мен имаше няколко. Все още използвайки помощта на адреналина, подскочих с всички сили, протегнах двете си ръце нагоре и паднах по задник. Отново опитах. Стълбите бяха прекалено високо.

Ами сега?

Навярно можех да домъкна някой от контейнерите, да се кача отгоре му и да скоча. Но капците им бяха напълно проядени. Дори да успеех да намеря опора върху купищата боклук, пак щеше да е прекалено ниско.

Поех си дъх и се опитах да се съсредоточа. Започвах да усещам смрадта — тя проникна в ноздрите ми и като че ли завинаги се настани там. Запътих се обратно към входа на уличката.

Пращане. Като от полицейска радиостанция.

Светкавично прилепих гръб към стената и се заслушах.

Да се скрия. Трябваше да се скрия.

Пращенето се усилваше. Чух гласове. Ченгетата се приближаваха. Бях на открито.

Сирени разцепиха неподвижния въздух.

Сирени за мен.

Стъпки. Със сигурност се приближаваха. Можех да се скрия само на едно място.

Бързо определих кой контейнер не изглежда чак толкова отвратителен, затворих очи и скочих вътре.

Вкиснато мляко. Много вкиснато. Това беше първата миризма, която ме лъхна. Но не и единствената. Нещо приличаше на повръщано. Даже по-лошо. И аз седях в него. Нещо влажно и гнило. Полепваше по мен. Гърлото ми реши да задейства рефлекс на повдигането. Стомахът ми също реагира.

Чух някой да претичва край входа на уличката. Приведох се.

По крака ми полази плъх.

Едва не изкрещях, но нещо в подсъзнанието ми не ми позволи. Господи, преживяването ми се струваше абсолютно нереално. Затаих дъх. Това продължи прекалено много. Опитах се да дишам през устата, но пак ми се доповръща. Притиснах ризата си към носа и устата си. Това помогна, ала не съвсем.

Пращенето заглъхна. Стъпките също. Бях ли успял да ги заблудя? Дори да беше така, нямаше да е за дълго. Включиха се нови полицейски сирени, които влязоха в тон с другите, истинска рапсодия в синьо. Ченгетата получаваха подкрепление. Някой скоро щеше да се върне насам. Щяха да проверят уличката. И тогава?

Хванах се за ръба на контейнера, за да се надигна. Ръждата поряза дланта ми. Ръката ми полетя към устата ми. Кръв. Педиатърът в мен ме предупреди за опасността от тетанус, останалата част от личността ми отбеляза, че тетанусът е най-малката ми тревога.

Заслушах се.

Не се чуваха стъпки. Нито прашене. Сирените виеха, но какво бях очаквал? Още подкрепления. В нашия честен град вилнееше убиец. Добрите момчета трябваше да мобилизират силите си. Щяха да блокират района и да го претърсят.

На какво разстояние се бях отдалечил?

Не можех да кажа. Но знаех едно. Трябваше да продължа да бягам. Колкото може по-далеч от болницата.

Това означаваше да се махна от тази уличка.

Пак се насочих към началото ѝ. Все още не се чуваха стъпки и прашене. Добър признак. Замислих се. Бягството беше страхотен план, но щеше да е още по-добре, ако имах цел. На изток, реших аз, въпреки че пътят натам минаваше през още по-опасни квартали. Спомних си, че съм виждал въздушна железница.

Метрото.

Така щях да се измъкна оттук. Само трябваше да се кача на метрото, да направя няколко неочаквани прехвърляния и може би щях да успея да изчезна. Но къде бе най-близкият вход?

Опитвах се да начертая мислена карта на метрото, когато в уличката зави полицаи.

Изглеждаше невероятно млад и адски добре подстриган. Сините му ръкави бяха грижливо навити нагоре, прихванати с лентички върху издутите му бицепси. Той ме зяпна — не по-малко сепнат от самия мен.

И двамата се вцепенихме. Но неговото вцепенение продължи стотна от секундата повече.

Ако го бях нападнал като боксьор или каратист, сигурно щяха да ми вадят зъбите от черепа. Но аз не го направих. Паникьосах се. Реагирах от страх.

Нахвърлих му се.

Наведох глава, притиснах брадичка към гърдите си и се прицелих в абсолютния му център като ракета. Елизабет играеше тенис и веднъж ми обясни, че когато противникът ти е до мрежата, често е най-добре да забиеш топката право в корема му, защото нямало да знае накъде да се насочи. Така забавяш реакцията им.

Така се случи и сега. Тялото ми се блъсна в неговото. Вкопчих се в раменете му като маймуна, увиснала на ограда. Полетяхме на земята. Свих колене и ги забих в гърдите му. Главата ми продължаваше да е наведена и темето ми опираше в брадичката на младия полицаи.

Паднахме с ужасно тупване.

Чух изхрущяване. Пареща болка прониза черепа ми. Ченгето тихо изпъшка и въздухът напусна дробовете му. Челюстта му беше счупена. Паниката окончателно овладя действията ми. Отскочих от него, като че ли бе електрошоково устройство.

Бях нападнал полицаи.

Нямах време да мисля за това. Просто исках да избягам. Успях да се изправа на крака и се канех да се обърна и да се затичам, когато усетих ръката му на глезена си. Погледнах надолу и очите ни се срещнаха.

Болеше го. По моя вина.

Запазих равновесие и му нанесох ритник. Улучих го в ребрата. Този път от гърлото му се изтръгна влажно пъшкане. От устата му потече кръв. Не можех да повярвам, че го правя. Пак го ритнах. Точно колкото пръстите му да се отпуснат. Отскубнах се.

И се затичах.

[1] Столицата на щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

Хестър и Шона взеха такси до болницата. Линда отиде при финансовия им консултант в Световния финансов център, за да се погрижи да осигури средства за гаранцията.

Пред болницата на Бек имаше десетина полицейски коли, всички спрели под различен ъгъл като стрелички, хвърлени от пияница. Светлините им хвърляха червено-сини отблясъци. Виеха сирени. Пристигаха още патрулни автомобили.

— Какво става, по дяволите? — попита Шона.

Хестър забеляза заместник областния прокурор Ланс Файн, ала той я бе видял пръв и се втурна към тях. Лицето му беше тъмночервено и вената на челото му пулсираше.

— Копелето избяга — без предисловия заяви той.

Хестър пое удара и контрира:

— Хората ви трябва да са го подплашили.

Появиха се още две полицейски коли. Следваше ги бусът на Канал 7. Файн изпсува под нос.

— Пресата. По дяволите, Хестър. Нали знаеш в какво положение ще ме постави това?

— Виж, Ланс...

— В положението на скапания продажник, който има особено отношение към богатите. Как можа, Хестър? Кметът ще ми скъса гъза. А Тъпкача... — Имаше предвид манхатънския окръжен прокурор. — Господи, даже не можеш да си представиш какво ще направи Тъпкача!

— Господин Файн!

Викаше го един от полицаите. Прокурорът продължи да гледа двете жени, после рязко се завъртя.

Хестър бързо се обърна към Шона.

— Бек да не се е побъркал?

— Уплашил се е.

— Той бяга от полицията — извика адвокатката. — Разбра ли? Наясно ли си какво значи това? — Тя посочи телевизионния бус. —

Медиите са тук, за бога. Ще започнат да дрънкат за бягащ убиец. Това е опасно. Така изглежда виновен. Предварително подготвя съдебните заседатели.

— Успокой се — каза Шона.

— Да се успокоя ли? Съзнаваш ли какво е направил той?

— Избягал е. Нищо повече. Като О'Джей Симпсън, нали така?

Това не настрои съдебните заседатели срещу него.

— Сега не става въпрос за О'Джей, Шона. Става въпрос за един богат бял лекар.

— Бек не е богат.

— Няма значение, по дяволите. Всеки ще иска да го осъдят. Забрави за пускането под гаранция. Забрави за безпристрастния процес. — Тя си пое дъх и скръсти ръце. — И Файн не е единственият, чиято репутация ще пострада.

— Кого имаш предвид?

— Себе си! — извика адвокатката. — Само с един удар Бек съсипа доверието на прокуратурата в мен. Щом съм обещала да им предам някой клиент, трябва да го направя.

— Хестър?

— Какво?

— В момента не ми пука за твоята репутация.

Сепна ги внезапен вой. Обърнаха се и видяха линейка, която се приближаваше по улицата. Някой извика. После друг. Ченгетата заподскачаха наоколо като безброй пуснати едновременно топки.

Линейката спря. Санитарите, един мъж и една жена, изскочиха от кабината. Бързо. Прекалено бързо. Те отвориха задната врата и свалиха носилката.

— Насам! — каза някой.

Сърцето на Шона се сви. Тя се втурна към Ланс Файн. Хестър я последва.

— Какво става? — попита адвокатката. — Какво се е случило?

Прокурорът не ѝ обърна внимание.

— Ланс?

Накрая той се обърна към тях. Мускулите на лицето му трепереха от гняв.

— Твоят клиент.

— Какво му е? Ранен ли е?

— Току-що е нападнал полицай.

Това беше лудост.

Бях пресякъл границата с бягството си, но да нападна онова младо ченге... Вече нямаше връщане назад. Затова тичах. Тичах с всички сили.

— Ранен полицай!

Наистина чух тези думи. Последваха още викове. И прашене на радиостанции, и сирени. Всички се приближаваха към мен. Сърцето ми се качи в гърлото, краката ми натежаха, като че ли мускулите и сухожилията ми се втвърдяваха като камък. Бях изгубил форма. Носът ми потече. Влагата се смеси с мръсотията по горната ми устна и навлезе в устата ми.

Опитвах се често да сменям посоката, сякаш можех да заблудя полицията. Не се обръщах да видя дали ме гонят. Знаех, че са по петите ми. Показвах ми го сирените и радиостанциите.

Нямах шанс.

Тичах през квартал, в който иначе нямаше да се осмеля да вляза дори с кола. Прескочих една ограда и продължих през детска площадка, обрасла с висока трева. Хората приказваха за растящите цени на недвижимите имоти в Манхатън. Но тук, недалеч от Харлем Ривър Драйв, имаше свободна земя, покрита с натрошено стъкло и ръждясали останки от стари люлки, катерушки и може би автомобили.

Пред няколко бедняшки блока се бяха събрали група чернокожи тийнейджъри, всички с вид на гангстерчета, които алчно ме зяпаха. Канеха се да направят нещо — нямах представа какво — когато разбраха, че ме преследва полицията. И започнаха да ми ръкопляскат.

— Давай, бяло момче!

Кимнах, докато профучавах край тях, като маратонец, благодарен за окуражаването на публиката.

— Диало! — извика един от тях.

Продължих да тичам, но разбира се, знаех кой е Амаду Диало. Всички в Ню Йорк бяха чували за него. Ченгетата го бяха простреляли четиридесет и един пъти — и се беше оказал невъоръжен. За миг реших, че ме предупреждава за възможността полицията да стреля срещу мен.

Ала нямаше нищо подобно.

Защитата в процеса на Амаду Диало твърдеше, че когато бръкнал да извади портфейла си, ченгетата помислили, че има пистолет. Оттогава хората протестираха, като бързо вадеха портфейлите си и викаха „Диало!“. Патрулните полицаи съобщаваха, че всеки път щом някой бръкнел в джоба си така, те изпитвали страх.

Същото се случи и сега. Новите ми съюзници, които може би ми помагаша, защото ме смятаха за убиец, измъкнаха портфейлите си. Двете ченгета по петите ми се поколебаха. Това беше достатъчно, за да увеличи преднината ми.

Но какво от това?

Гърлото ми гореше. Дишах прекалено бързо. Високите ми до глезена маратонки сякаш бяха с оловни подметки. Започвах да тичам все по-мудно. Пръстите ми се провлачиха и се препънах. Изгубих равновесие, проснах се на паважа и обелих дланите, лицето и коленете си.

Успях да се изправя, но краката ми трепереха.

Преследвачите ми се приближаваха.

Ризата ми лепнеше от пот. В ушите си чувах онзи типичен шум на морски прибой. Винаги бях мразил да тичам. Новоизлюпените бегачи твърдят, че се пристрастили към удоволствието от тичането, че постигали нирвана. Така де. Винаги твърдо съм вярвал, че също като при самозадушаването, блаженството се дължи повече на липсата на кислород, отколкото на прилива на ендорфин.

Повярвайте ми, това не беше блаженство.

Бях уморен. Прекалено уморен. Не можех вечно да тичам. Озърнах се зад себе си. Нямаше ченгета. Улицата пустееше. Натиснах бравата на една врата. Заключено. Опитах друга. Отново чух прашенето. Затичах се. Към края на пряката забелязах леко открената врата на мазе. Също ръждясала. Тук всичко бе ръждясало.

Наведох се и натиснах металната брава. Вратата с недоволно скърцане се отвори. Втренчих се в мрака.

— Отрежете му пътя от другата страна! — извика някой от преследвачите ми.

Не си направих труда да погледна назад. Бързо се вмъкнах в дупката. Стигнах до първото стъпало. Треперех. Опипах с крак за второто. Нямаше.

За миг останах в тази поза като герой от анимационно филмче, скочил от скала, преди безпомощно да пропадне надолу.

Височината не беше повече от три метра, ала като че ли мина цяла вечност, докато стигна до дъното. Размахах ръце. Не помогна. Тялото ми се приземи на цимента и зъбите ми изтракаха от сблъсъка.

Лежах по гръб и гледах нагоре. Вратата се затвори над мен. Това бе добре, предполагам, но мракът още повече се сгъсти. Направих си бърз преглед. Всичко ме болеше.

Пак чух ченгетата. Сирените продължаваха да вият, а може би звукът им просто продължаваше да кънти в ушите ми. Много гласове. И пращане на радиостанции.

Обръчът около мен се стягаше.

Претърколих се по хълбок. Опрях се на дясната си ръка и въпреки паренето на раните по дланите ми, започнах да се приповдигам. Виеше ми се свят. Когато се изправих на крака, главата ми отчаяно запротестира. Едва не паднах.

Ами сега?

Трябваше ли да остана тук? Не, нямаше да се получи. Накрая щяха да започнат да претърсват къща по къща. Щяха да ме хванат. И дори да не успееш, не бях избягал с намерението да се крия в някакво усойно мазе. Бях избягал, за да се срещнах Елизабет на Вашингтон Скуеър.

Трябваше да продължа.

Но накъде?

Очите ми започнаха да се приспособяват в мрака, поне достатъчно, за да различавам тъмни силуети. Небрежно натрупани сандъци. Купчини парцали, няколко високи столчета, счупено огледало. Зърнах отражението си и едва не отскочих назад. На челото ми имаше порезна рана. Панталоните ми бяха съдрани и на двете колена. Ризата ми висеше на дрипи. Бях измазан с толкова много сажди, че можех да мина за коминочистач.

Къде можех да ида?

Стълбище. Някъде тук трябваше да има стълбище. Заопипвах с ръце пред себе си и използвах левия си крак, като че ли бе бял бастун. Настъпих някакво строшено стъкло. Продължих.

Чух някакво мърморене и на пътя ми се изпречи гигантска камара парцали. Към мен се протегна нещо като ръка от гроба.

Сподавих крясъка си.

— Химлер обича пържоли от риба тон! — извика той.

Мъжът — да, вече ясно виждах, че е мъж — започна да се изправя. Беше висок, чернокож и брадата му бе толкова сива и рунтава, че все едно бе изял овца.

— Чуваш ли ме? — изкрещя той. — Чуваш ли какво ти казвам?

После пристъпи напред. Отдръпнах се.

— Химлер! Обича пържоли от риба тон!

Брадатият очевидно беше недоволен от нещо. Той сви юмрук и го насочи към мен. Без да се замислям, отстъпих настрана. Юмрукът му прелетя край мен с достатъчно инерция — а може да бе от алкохола — за да го накара да изгуби равновесие. Мъжът се просна по очи. Не си направих труда да го чакам. Намерих стълбището и се затичах нагоре.

Вратата беше заключена.

— Химлер!

Вдигаше шум, прекалено много шум. Натиснах вратата. Нищо.

— Чуваш ли ме? Чуваш ли какво ти казвам?

Чух изскърцване. Погледнах зад себе си и видях нещо, което изпълни сърцето ми със страх. Слънчева светлина.

Някой бе отворил същата врата, през която бях влязъл.

— Кой е там долу?

Властен глас. По пода заигра лъч на фенерче. Стигна до брадатия.

— Химлер обича пържоли от риба тон!

— Ти ли викаш, старче?

— Чуваш ли ме?

С всички сили натиснах с рамо вратата. Касата започна да се разцепва. Пред очите ми се появи образът на Елизабет, онзи, който бях видял на компютъра — вдигната ръка, мамещи очи. Удвоих сили.

Вратата поддаде.

Изтърколих се навън, недалеч от входа на блока.

Ами сега?

Наблизо имаше други ченгета — все още чувах прашене на радиостанции — и един от тях продължаваше да разпитва биографа на Химлер. Нямах много време. Нуждаех се от помощ.

Но откъде?

Не можех да се обадя на Шона. Полицията сигурно я подслушваше. Същото се отнасяше за Линда. Хестър щеше да настоя да се предам.

Някой отваряше входната врата.

Затичах се по мръсния линолеум в коридора. Всички врати бяха метални. И затворени. Боята по стените се лющеше. Отворих един противопожарен изход и се заизкачвах по стълбището. На третия етаж отново излязох в коридора.

И пред себе си видях старица.

За моя изненада беше бяла. Предположих, че е чула суматохата и е полюбопитствала какво става. Спрях. Тя стоеше на достатъчно разстояние от отворената си врата, че можех да се шмугна покрай нея...

Щях ли? Щях ли да стигна чак дотам, за да избягам?

Погледнах я. И тя ме гледаше. После извади пистолет.

О, господи...

— Какво искаш? — попита старицата.

С огромно удивление чух собствения си глас:

— Може ли да използвам телефона ви?

Тя не се поколеба.

— Двайсет кинта.

Бръкнах в портфейла си и извадих парите. Жената кимна и ме пусна да вляза. Апартаментът беше малък и добре поддържан. Тапицерията на мебелите и тъмните дървени масички бяха покрити с дантели.

— Ей там — посочи тя.

Телефонът бе с въртящ се диск. Странно. Никога преди не бях набирал този номер, никога не бях искал, ала го знаех наизуст. Психиатрите сигурно стръвно биха се нахвърлили да обясняват причините. Набрах и зачаках.

— Да — обади се на второто извънмяване мъжки глас.

— Тайрис? Тук е доктор Бек. Имам нужда от помощта ти.

Шона поклати глава.

— Бек да нападне някого? Невъзможно.

Вената на заместник областния прокурор Файн пак запулсира. Той пристъпи към нея и доближи лице на сантиметри от нейното.

— Нападнал е полицаи на една задна уличка. Сигурно е счупил долната му челюст и няколко ребра. — Той се наведе още по-близо и слюнките му опръскаха бузите ѝ. — Чувате ли какво ви казвам?

— Чувам ви — отвърна Шона. — А сега се дръпни назад да не ти усещам смрадливия дъх, че иначе ще ти натикам ташаците в гърлото.

Файн предизвикателно остана за миг неподвижен, после се обърна. Хестър Кримстийн последва примера му и се запъти обратно към Бродуей. Шона я настигна.

— Къде отиваш?

— Отказвам се.

— Какво?

— Намери му друг адвокат, Шона.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

— Не можеш просто да го изоставиш.

— Само гледай.

— Така ще му навредиш.

— Дадох им дума, че той ще се предаде — отвърна адвокатката.

— Думата ти няма никакво значение. Най-важен е Бек.

— Може би за теб.

— Поставяш себе си над клиента, така ли?

— Няма да работя с човек, който се държи по този начин.

— Кого заблуждаваш? Ти си защитавала серийни изнасилвачи.

Хестър махна с ръка.

— Остави ме.

— Ти си просто жадна за известност лицемерка.

— Уф, Шона!

— Ще отида при тях.

— Какво?

— Ще отида при медиите.

Кримстийн спря.

— И какво ще им кажеш? Че съм изоставила един коварен убиец ли? Страхотно, давай. Ще затрупам Бек с толкова помия, че в сравнение с него Джефри Дамър^[1] ще изглежда изгодна партия.

— Няма да посмееш — отвърна Шона.

Адвокатката сви рамене.

— Преди нищо не ме е спирало.

Двете жени гневно се спогледаха. Нито една не извръщаше очи.

— Може да смяташ, че моята репутация няма значение — с внезапно омекнал глас каза Хестър. — Но не е така. Ако окръжната прокуратура не разчита на думата ми, клиентите ми няма да имат полза от мен. Затова вече съм безполезна за Бек. Съвсем просто е. Няма да позволя и практиката ми, и клиентите ми да бъдат съсипани, само защото той се е държал като хлапак.

Шона поклати глава.

— Разкарай се.

— Още нещо.

— Какво?

— Невинният човек не бяга, Шона. Сто процента съм сигурна, че твоят Бек е убил Ребека Скейс.

— Ако кажеш дори само една дума против Бек, Хестър, ще трябва да погребват останките ти с черпак. Наясно ли сме?

Адвокатката не отговори и отстъпи крачка назад. В този момент изстрелите разцепиха въздуха.

* * *

Бях полуприклекнал и се спусках по ръждясала противопожарна стълба, когато наблизко отекнаха изстрели. Притиснах се към мрежата.

Още изстрели.

Чух викове. Трябваше да го очаквам, но въпреки това се изненадах. Тайрис ми каза да изляза тук и да го чакам. Бях се чудил как възнамерява да ме измъкне. Сега започвах да се досещам.

Отклоняваше вниманието им.
В далечината чух някой да вика:
— Бялото момче стреля!

После друг глас:

— Бяло момче с патлак! Бяло момче с патлак!

Още изстрели. Но въпреки че налягах слух, нямаше прашене на полицейски радиостанции. Опитвах се да не мисля много. Мозъкът ми изглежда беше дал накъсо. Допреди два дни бях всеотдаен лекар, вървящ като сомнамбул през собствения си живот. Оттогава бях видял призрак, бях получил имейли от мъртвите, бях станал заподозрян не само в едно, а в цели две убийства, бягах от закона, бях нападнал полицаи и бях поискал помощ от известен наркопласьор.

Боже, какви четиридесет и осем часа!

Едва не се засмях.

— Ей, докторе.

Погледнах надолу. Там беше Тайрис. И още един чернокож, двадесетинагодишен, само една идея по-нисък от блока. Едрият се втренчи в мен с ония свои лъскави тъмни очила, които идеално подхождаха на мъртвешкото му лице.

— Хайде, докторе, да се размърдаме.

Бързо се спуснах по стълбата. Тайрис се озърташе наоколо. Едрият стоеше абсолютно неподвижно със скръстени на гърдите ръце и приличаше на бик. Спрях на последната площадка и се помъчих да разбера как да я спусна стълбата така, че да стигне до земята.

— Ей, докторе, лоста отляво.

Открих го, дръпнах го и стълбата се плъзна надолу. Когато най-после слязох, Тайрис сбърчи лице и размаха ръка пред носа си.

— Смърдиш, докторе.

— Нямах възможност да взема душ, съжалявам.

— Насам.

Тайрис бързо закричи през задния двор на блока. Последвах го. Наложих се да подтичвам, за да вървя в крак с него. Едрият мълчаливо вървеше с нас. Той нито веднъж не завъртя глава настрани, но имах впечатлението, че не пропуска нищо.

Чакаше ни черно БМВ с тъмни стъкла, сложна антена и запален двигател. Всички врати бяха затворени, но можех да усетя рапа. Басът вибрираше в гърдите ми като камертон.

— Колата — намръщих се аз. — Не е ли малко подозрителна?

— Ако си ченге и търсиш бял доктор, къде най-малко ще го търсиш?

Имаше право.

Едрият отвори задната врата. Музиката изригна с грохота на концерт на Блек Сабат. Тайрис протегна ръка като портиер. Влязох. Той се настани до мен. Едрият се вмъкна зад волана.

Не разбирах повечето думи, които пееше рапърът, но явно беше бесен на „човека“. Изведнъж загрех.

— Това тук е Брутъс — рече Тайрис.

Имаше предвид едрия шофьор. Опитах се да срещна погледа му в огледалото, но не виждах очите му през тъмните очила.

— Приятно ми е да се запознаем — казах аз.

Брутъс не отговори.

Отново насочих вниманието си към Тайрис.

— Как успя?

— Две мои момчета вдигнаха малко патаклама на Сто четирийсет и седма улица.

— Ченгетата няма ли да ги открият?

Той изсумтя.

— Да бе, как ли не.

— Толкова ли е лесно?

— Оттам, да, лесно е. Имаме едно място, нали чаткаш, в пети блок в Хобарт Хаузис. Бутам на наемателите по десет кинта на месец да си хвърлят боклука пред задните врати. Да ги задръстват, нали чаткаш к'во искам да кажа? Ченгетата не могат да влязат оттам. Страхотно място за бизнес. Та моите момчета гръмнаха няколко пъти от прозорците, нали чаткаш к'во искам да кажа? Докато ченгетата успеят да влязат, те вече отдавна ще са духнали.

— А кой викаше за бялото момче с патлака?

— Други две мои момчета. Просто тичаха по улицата и викаха за някакъв побъркан бял мъж.

— Теоретично, за мен — казах аз.

— Теоретично — усмихнато повтори Тайрис. — Това е страхотно дълга дума, докторе.

Отпуснах глава назад. Умората постепенно ме изпълваше. Брутъс караше на изток. Той пресече онзи син мост до Янки Стейдиъм — така

и не научих името му — което означаваше, че сме в Бронкс. Известно време гледах да се навеждам, в случай че някой надникне в колата, но после се сетих, че прозорците са тъмни и надзърнах навън.

Кварталът бе адски грозен, като онези сцени в апокалиптичните филми за след ядрен взрив. Имаше развалини от блокове в различна степен на разпадане. Сградите бяха разрушени, да, ала сякаш отвътре, сякаш бяха разядени носещите им стени.

Опитах се да осмисля онова, което ставаше, но мозъкът ми постоянно спускаше бариери. Подсъзнателно разбирах, че съм в нещо като шок, обаче съзнанието ми не позволяваше дори да си го помисля. Съсредоточих се върху района, през който минавахме. Навлизахме все по-навътре в разрухата. Макар че навярно не се бяхме отдалечили на повече от седем-осем километра от болницата, нямах представа къде се намираме. Предполагах, че все още сме в Бронкс. Може би в Южен Бронкс.

Пътят беше осеян с разкъсани автомобилни гуми и изтърбушени дюшеци. Из високата трева бяха пръснати големи парчета бетон. Виждаха се скелети от коли и въпреки че не горяха огньове, навярно трябваше.

— Идвал ли си насам, докторе? — подсмихна се Тайрис.

Не си направих труда да му отговоря.

Брутс спря пред една от порутените постройките, оградена с телена мрежа. Прозорците бяха заковани с шперплат. На вратата бе залепен лист хартия, може би предупреждение за разрушаване на сградата. И вратата беше шперплатова. Тя се отвори. Навън с олюляване излезе мъж и вдигна двете си ръце, за да заслони очи от слънцето, залитайки като Дракула под силата на лъчите му.

Зави ми се свят.

— Да вървим — каза Тайрис.

Пръв слезе Брутс и ми отвори вратата. Благодарих му. Той отново не отговори. Имаше абсолютно безизразно лице, което човек не можеше да си представи усмихнато. А навярно нямаше и да пожелае.

Влязохме през един отвор в телената мрежа. Залитащият мъж се приближи до Тайрис. Брутс се напрегна, но Тайрис му даде знак да се успокои. Двамата с непознатия сърдечно се поздравиха и се ръкуваха. После всеки продължи по пътя си.

— Влизай — каза ми Тайрис.

Вмъкнах се вътре. Първо усетих киселата миризма на урина и специфичното зловоние на фекалии. Нещо гореше — мисля, че знаех какво — и стените сякаш излъчваха влажна жълта смрад на пот. Ала там имаше още нещо. Мирис, не на смърт, а на умиране, на нещо като гангрена, нещо разлагащо се, макар и все още дишащо.

Лъхна ме отвратителна жегата като от пещ. По пода се въргаляха хора, може би петдесет, може би сто. Цареше сумрак. Изглежда нямаше електричество, течаща вода и каквито и да е мебели. Прозорците бяха заковани с дъски и единствената светлина идваше от цепнатините. Различавах се само силуети и сенки.

В спешното отделение многократно бях виждал резултатите от наркотиците. Ала никога не се бях интересувал от самите наркотици. Избраната от мен отрова бе алкохолът, струва ми се. И все пак дори аз можех да се досетя, че се намираме в кокаинов бардак.

— Насам — каза Тайрис.

Закрачихме между хората. Водеше Брутърс. Всички му правеха път, като че ли беше Моисей. Аз вървах след Тайрис. Лулите тлееха в мрака. Това ми напомняше на цирка на Барнъм и Бейли от детството ми с ония въртящи се светлини в тъмнината. Така изглеждаше. Виждах мрак. Виждах сенки. Виждах светли точки.

Не свиреше музика. Изглежда почти никой не разговаряше. Чувах тананикане. Чувах влажното всмукване на лулите. От време на време писъци разцепваха въздуха. Не звучаха човешки.

Чувах и пъшкане. Хора правеха секс на открито, без никакъв срам, без никакъв опит за уединение.

Една гледка, подробностите на която ще ви спестя, ме накара ужасено да се закова на място. Тайрис почти развеселено наблюдаваше изражението на лицето ми.

— Свършили са парите и продават това — той посочи с ръка — за дрога. Търговия, докторе. Тя върти света.

Думите напиха в устата ми. Обърнах се към него. Тайрис сви рамене.

Двамата с Брутърс продължиха напред. Аз се помъкнах след тях. Повечето вътрешни стени бяха разрушени. Навсякъде имаше хора, млади, стари, черни, бели, мъже, жени, безгръбначни като часовници на Дали^[2].

— Наркоман ли си, Тайрис? — попитах аз.

— Някога бях. Пристрастих се на шестнайсет.

— Как се отказа?

Той се усмихна.

— Виждаш ли моя човек Брутъс?

— Не е лесно да го пропуснеш.

— Казах му, че ще му давам по хиляда долара седмично, ако не се друсам. Брутъс се нанесе при мен.

Кимнах. Този метод ми се струваше по-ефикасен от една седмица с Бети Форд^[3].

Брутъс отвори една врата. Макар и не точно луксозна, в стаята поне имаше маси и столове, дори осветление и хладилник. В ъгъла забелязах портативен генератор.

С Тайрис влязохме вътре. Брутъс затвори вратата и остана в коридора. Бяхме сами.

— Добре дошъл в офиса ми — каза Тайрис.

— Брутъс още ли ти помага да не се друсаш?

Той поклати глава.

— Не, сега ми е достатъчен Ти Джей. Нали чаткаш к'во искам да кажа.

Чатках.

— А нямаш ли проблем с това, което правиш тук?

— Имам много проблеми, докторе. — Тайрис седна и ме покани. Очите му блестяха. Не ми харесваше онова, което виждах там. — Аз не съм от добрите момчета.

Не знаех какво да му отговоря, затова смених темата.

— До пет часа трябва да съм във Вашингтон Скуеър парк.

Той се отпусна назад.

— Обясни ми к'во става.

— Това е дълга история.

Тайрис извади тъпо острие и започна да си чисти ноктите.

— Когато детето ми е болно, го водя на специалист, нали така?

Кимнах.

— Щом си я загазил със закона, трябва да постъпиш по същия начин.

— Страхотна аналогия.

— С теб става нещо кофти, докторе. — Той разпери ръце. — Значи си дошъл в моя свят. Няма да намериш по-добър екскурзовод.

Разказах му историята си. Почти цялата. Тайрис често кимаше, но едва ли ми повярва, че нямам нищо общо с убийствата. Обаче явно не му пукаше.

— Добре — когато свърших, каза той, — дай да те приготвим. После ще трябва да поговорим за още нещо.

— За какво?

Тайрис не отговори и се приближи до металния сейф в ъгъла. Отключи го, наведе се вътре и извади пистолет.

— Глок, готин, глок — подаде ми го той.

Аз се вцепених. Пред очите ми се мерна образ на мрак и кръв и бързо изчезна. Не се опитах да го задържа. Беше минало много време. Протегнах ръка и хванах оръжието с два пръста, като че ли можеше да е горещо.

— Патлак за шампиони — прибави Тайрис.

Искаше ми се да го откажа, но щеше да е глупаво. Вече ме подозираха в две убийства, нападение на полицаи, съпротива при арест и сигурно в още цял куп неща. Какво значение имаше обвинението в незаконно притежаване на оръжие?

— Зареден е — предупреди ме той.

— Има ли предпазител или нещо подобно?

— Вече не.

— Аха — казах аз. Бавно го завъртях в ръце. Спомнях си последния път, когато бях държал оръжие. Доставяше ми удоволствие. Нещо в тежестта му, предполагам. Харесваше ми допирът, студът на стоманата. Ръкохватката идеално лягаше в дланта ми. Не ми харесваше, че ми харесваше.

— Вземи и това. — Тайрис ми подаде нещо, което приличаше на мобифон.

— Какво е това?

Той се намръщи.

— На какво ти прилича? Мобифон. Но номерът е краден. Не могат да го проследят до теб, чаткаш ли?

Кимнах. Чувствах се абсолютно извън средата си.

— Зад оная врата има баня — посочи надясно Тайрис. — Няма душ, но има мивка. Измий си смрадливия гъз. Аз ще ти донеса чисти дрехи. После с Брутърс ще те закараме до Вашингтон Скуеър.

— Нали каза, че искаш да разговаряме за нещо?

— След като се преоблечеш — отвърна той. — Тогава.

[1] Сериен убиец, некрофил и канибал от близкото минало. — Б.пр. ↑

[2] Дигитални часовници, при които променящата се цифра плавно прелива в новата. — Б.пр. ↑

[3] Основателка на център за лечение на алкохолици и наркомани, носещ нейното име. — Б.пр. ↑

Ерик У гледаше дървото. Лицето му беше ведро, брадичката леко повдигната нагоре.

— Ерик? — Гласът принадлежеше на Лари Гандъл.

Кореецът не се обърна.

— Знаеш ли как се казва това дърво? — попита той.

— Не.

— Брястът на обесения.

— Очарователно. — У се усмихна.

— Според някои историци през осемнайсети век този парк се използвал за публични екзекуции.

— Страхотно, Ерик.

— Да.

Край тях профучаха двама голи до кръста мъже на ролери. Мощен касетофон бичеше Джеферсън Еърплейн. Вашингтон Скуеър парк, който, разбира се, носеше името на Джордж Вашингтон, бе едно от онези места, които се опитваха да се вкопчат в шестдесетте години, макар че пръстите им вече се изхлузваха. Обикновено имаше демонстранти, ала те повече приличаха на актьори от носталгична кавър версия, отколкото на истински революционери. Уличните изпълнители проявяваха прекалено много финес. Бездомниците бяха толкова колоритни, че изглеждаха някак изкуствено.

— Сигурен ли си, че мястото е покрито? — попита Гандъл.

Кореецът кимна, без да откъсва поглед от дървото.

— Шестима души. Плюс двамата в буса.

Гандъл се озърна зад себе си. Бусът беше бял с магнитен надпис „Бояджийски услуги В&Т“, телефон и любопитна емблема с нещо като човечето от играта „Монополи“, което държеше стълба и бояджийска четка. Ако някой ги накараше да опишат буса, свидетелите щяха да си спомнят името на фирмата и може би номера.

Които не съществуваха.

Бусът бе спрял успоредно на друга кола. В Манхатън имаше по-голяма вероятност вниманието да привлече един правилно паркирал фирмен автомобил; отколкото обратното. Ако се приближеше полицаи, щяха да продължат към паркинга на Лафайет стрийт. Там щяха да сменят регистрационните номера и магнитния надпис. И после щяха да се върнат.

— По-добре да се прибереш в буса — каза У.

— Смяташ ли, че Бек ще успее да дойде?

— Съмнявам се.

— Мислех, че арестуването му ще я накара да се появи. Нямах представа, че ще си уговорят среща.

Един от техните хора, кърдросият с анцуга от компютърния клуб, беше видеосъобщението. Но докато го събщи, У вече бе подхвърлил уликите в дома на Бек.

Нямаше значение. Всичко щеше да се уреди.

— Трябва да ги хванем и двамата, но тя е по-важна — рече Гандъл. — В най-лошия случай ще ги убием. Обаче е най-добре да ги заловим живи. За да разберем какво знаят.

У не отговори. Все още гледаше дървото.

— Ерик?

— Обесиха майка ми на такова дърво — каза кореецът.

Гандъл не беше сигурен какво да отвърне, затова се спря на:

— Съжалявам.

— Смятах я за шпионка. Шестима мъже я съблякоха гола и я биха с бич часове наред. Навсякъде. Даже плътта по лицето ѝ беше разкъсана. И през цялото време остана в съзнание. Не преставаше да крещи. Мина много време, докато умре.

— Господи — промълви Гандъл.

— Накрая я обесиха на едно огромно дърво. — Кореецът посочи Бряста на обесения. — Точно такова. За назидание, разбира се. Така че никой друг да не стане шпионин. Но птиците и животните я докопах. След два дни бяха останали само кокали.

У отново постави слушалките на ушите си. Той се извърна от дървото.

— Наистина трябва да се скриеш — каза младежът.

Лари не можеше да откъсне очи от могъщия бряст, ала успя да кимне и да продължи по пътя си.

Обух си черни дънки с талия горе-долу колкото обиколката на гума на камион. Трябваше здраво да ги стегна с колана. Черната риза ми висеше като палто. Костюмът се допълваше от черна бейзболна шапка с емблема, която не познавах, и същите черни очила, каквито носеше Брутъс.

Когато излязох от банята, Тайрис едва не се засмя.

— Гот изглеждаш, докторе. — После лицето му стана сериозно. И той побутна към мен няколко хванати с телбод листа. Взех ги. Най-отгоре пишеше „Завещание“. Въпросително го погледнах.

— За това исках да си поприказваме — каза той.

— За твоето завещание ли?

— Имам още две години в плана.

— Какъв план?

— Ако продължа да правя това още две години, ще събера достатъчно пари, за да измъкна Ти Джей оттук. Според мен имам шейсетина процента вероятност за успех.

— За какъв успех?

Очите му се впериха в моите.

— Ти знаеш.

Наистина знаех. Имаше предвид оцеляването си.

— Къде ще отидеш?

Тайрис ми подаде пощенска картичка. Слънце, синя вода и палми. Беше смачкана от старост.

— Във Флорида — замечтано отвърна той. — Бил съм там. Тихо е. Има басейни и добри училища. Никой няма да се чуди откъде съм взел парите, нали чаткаш к'во искам да кажа?

Върнах му картичката.

— Не разбирам какво общо имам аз.

— Това — Тайрис повдигна снимката — е планът, ако се изпълнят шейсетте процента. — А това — той посочи завещанието, — ако се изпълнят другите четирийсет.

Казах му, че все още не разбирам.

— Преди шест месеца отидох в центъра, нали чаткаш к'во искам да кажа? Взех си стабилен адвокат. Един-два часа с него ми струваха два бона. Казва се Джоуъл Маркър. Ако умра, трябва да отидеш при него. Ти си изпълнителят на завещанието ми. Имам някои документи при адвоката. От тях ще разбереш къде са парите.

— Защо аз?

— Ти обичаш сина ми.

— Ами Латиша?

Той направи презрителна гримаса.

— Тя е женска, докторе. Още щом се гътна, ще започне да се озърта за нов хуй, нали чаткаш к'во искам да кажа? Сигурно пак ще надуе корема. Може да се върне към дрогата. — Тайрис се отпусна назад и скръсти ръце. — Нямам им вяра на женските, докторе. Трябва да го знаеш.

— Тя е майка на Ти Джей.

— Така е.

— И го обича.

— Да, знам. Обаче си е женска, нали чаткаш к'во искам да кажа? Ако й дадеш такива пари, ще ги профука за един ден. Затова съм създал попечителски фондове и такива глупости. И ти си изпълнител. Ако Латиша поиска пари за Ти Джей, ти ще трябва да одобряваш. Ти и оня, Джоуъл Маркър.

Бях готов да възразя, че той е сексист и неандерталец, но моментът едва ли беше подходящ. Завъртях се на стола и го погледнах. Тайрис бе на около двадесет и пет години. Бях виждал мнозина като него. Винаги съм ги приемал като едно цяло, с лица, слети в тъмна маса от зло.

— Тайрис?

Той вдигна очи към мен.

— Замини веднага.

Тайрис се намръщи.

— Използвай парите, които имаш. Намери си работа във Флорида. Аз ще ти дам назаем повече, ако ти трябва. Но вземи семейството си и замини веднага.

Той поклати глава.

— Тайрис?

Той се изправи.

— Хайде, докторе, да вървим.

— Все още го търсим.

Ланс Файн беснееше и восъчното му лице почти се топеше. Димонте дъвчеше клечката си за зъби. Крински си водеше бележки. Стоун си вдигаше панталона.

Карлсън се разсейваше, наведен над факс, който току-що бяха получили в колата.

— Какво за стрелбата? — изсумтя прокурорът.

Униформеният полицаи — агент Карлсън не си бе направил труд да научи името му — сви рамене.

— Никой не знае нищо. Смятат, че най-вероятно не са свързани.

— Не били свързани? — изкрещя Файн. — Що за некадърен идиот си ти, Бени? Те тичаха по улицата и викаха за някакъв бял тип.

— Е, да, ама сега никой не знае нищо.

— Притисни ги — нареди прокурорът. — Здраво ги притисни. Искам да кажа, как може човек като него да избяга, а?

— Ще го пипнем.

Стоун потупа Карлсън по рамото.

— Какво има, Ник?

Карлсън намръщено погледна разпечатката и продължи да мълчи. Той беше подреден човек, почти педант. Прекалено често си миеше ръцете. Преди да излезе от дома си, понякога десетина пъти заключваше и отключваше вратата. И сега напрегнато се взираше във факса, защото нещо просто не се връзваше.

— Ник?

Партньорът му се обърна към него.

— Пистолетът от сейфа на Сара Гуудхарт.

— Онзи, при който ни отведе ключът от трупа ли?

— Да.

— Какво по-точно? — попита Стоун.

Карлсън продължаваше да се мръщи.

— Има много празноти.

— Какви празноти?

— Първо, ние смятаме, че сейфът на Сара Гуудхарт е бил на Елизабет Бек, нали така?

— Да.

— Обаче през последните осем години някой редовно го е плащал. Елизабет Бек е мъртва. Мъртвите жени не плащат сметки.

— Може да е баща ѝ. Според мен той не ни казва всичко.

Карлсън не беше съгласен.

— Ами подслушвателните устройства, които намерихме в дома на Бек?

— Не знам — сви рамене Стоун. — Може да го е подозирал и някой друг от управлението.

— Вече щяхме да чуем. А и докладът за пистолета, който открихме в сейфа. — Той посочи факса. — Видя ли какво ни пращат от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелното оръжие?

— Не.

— Компютърната система не го е засякла, но пък това не е чудно, защото нямат данни отпреди осем години. — Компютърната система на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелното оръжие се използваше за свързване на информация от стари престъпления с новооткрити оръжия. — Затова пък имаме нещо от Националния информационен център. Познай кой е последният регистриран собственик на пистолета.

Той подаде разпечатката на Стоун. Партньорът му плъзна поглед надолу и стигна до съответния ред.

— Стивън Бек?

— Бащата на Дейвид Бек.

— Той е починал, нали?

— Да.

Стоун му я върна обратно.

— Сигурно синът му е наследил оръжието.

— Тогава защо жена му го е пазила в сейф заедно с ония снимки?

Другият агент се замисли за миг.

— Може да се е страхувала, че ще я убие.

Карлсън пак свъси вежди.

— Пропускаме нещо.

— Виж, Ник, хайде да не усложняваме нещата. Заковали сме Бек за убийството на Скейс. Хайде просто да забравим за Елизабет Бек,

става ли?

Партньорът му го погледна.

— Да я забравим ли?

Стоун се прокашля и разпери ръце.

— Хайде да си го признаем. Достатъчно е да заковем Бек за Скейс. Обаче жена му — господи, този случай е отпреди осем години. Имаме някои улики, да, но не стигат, за да му предявим обвинение. Вече е късно. Може би... — той драматично сви рамене, — може би е най-добре да не разлайваме кучетата.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Стоун се приближи към него и му даде знак да се наведе.

— Някои хора в Бюрото предпочитат да не изравяме оная история.

— Кои?

— Няма значение, Ник. Всички сме на една и съща страна, нали така? Ако установим, че Келъртън не е убил Елизабет Бек, това само ще отвори кутията на Пандора, нали? Адвокатът му сигурно ще поиска нов процес...

— Те изобщо не са го съдили за Елизабет Бек.

— Но му я приписахме. Това ще предизвика съмнение, нищо повече. Така ще стане по-чисто.

— Не искам да е по-чисто — отвърна Карлсън. — Искам истината.

— Всички я искаме, Ник. Но още повече искаме справедливост, нали? Бек ще получи доживотна присъда за Ребека Скейс. Келъртън ще остане в затвора. Така и трябва да е.

— Има празноти, Том.

— Постоянно го повтаряш, но аз не виждам такива. Ти пръв откри, че е най-вероятно Бек да е убил жена си.

— Точно така — отвърна Карлсън. — Жена си. Не Ребека Скейс.

— Не те разбирам.

— Убийството на Скейс не се връзва.

— Поднасяш ли ме? Случаят става още по-солиден. Скейс е знаела нещо. Ние започнахме да стягаме обръча. Бек е трябвало да й запуши устата.

Карлсън отново се намръщи.

— Какво? — продължи Стоун. — Да не смяташ, че вчера Бек случайно е отишъл в студиото ѝ, точно след като го притиснахме?

— Не.

— Тогава какво, Ник? Не разбираш ли? Убийството на Скейс е съвсем логично.

— Малко прекалено логично.

— А, не започвай с тия глупости.

— Ще ти задам един въпрос, Том. Мислиш ли, че убийството на Елизабет Бек е планирано и извършено професионално?

— Категорично.

— Точно така. Доктор Бек е убил всички свидетели. Избавил се е от трупите. Ако не бяха дъждовете и оная мечка, ние нямаше да научим нищо. И нека си го признаем. Въпреки това не разполагаме с достатъчно доказателства, за да повдигнем обвинение, а още по-малко да го осъдим.

— И?

— Тогава защо Бек изведнъж изглупява? Той знае, че сме по петите му. Знае, че асистентът на Скейс ще потвърди, че в деня преди убийството го е видял в студиото. Тогава защо проявява глупостта да остави пистолета в гаража си? Защо проявява глупостта да изхвърли ръкавиците в собственото си кошче за боклук?

— По-спокойно — каза Стоун. — Този път е бързал. Предишния път е имал много време за подготовка.

— Прочете ли доклада за наблюдението? — Карлсън му подаде документа. — Сутринта Бек е ходил при патолога. Защо?

— Не знам. Може да е искал да разбере дали в доклада за аутопсията има нещо уличаващо.

Карлсън свъси вежди. Ръцете го сърбяха. Искаше му се да се измие.

— Пропускаме нещо, Том.

— Не виждам какво, но хей, така или иначе, трябва да го арестуваме. Тогава ще видим кое как, нали?

Стоун се запъти към Файн. Карлсън се замисли за посещението на Бек при патоанатома. Той извади мобифона си, избърса го с носната си кърпичка и набра номера.

— Свържете ме с патоанатома на окръг Съсекс.

Едно време — поне преди десет години — нейни приятели бяха живели в хотел „Челси“ на Западна Двадесет и трета улица. В хотела имаше и туристи, и постоянни обитатели, всички до един ексцентрици. Художници, писатели, студенти, наркомани. Черни нокти, боядисани в бяло лица, кървавочервено червило, коса без следа от къдрене — преди всичко това да стане модерно.

Почти нищо не се беше променило. Място, на което човек спокойно можеше да остане анонимен.

След като си бе взела парче пица от отсрещната страна на улицата, тя се беше регистрирала и оттогава не бе излизала навън. Ню Йорк. Някога беше смятала този град за роден, ала през последните осем години идваше тук едва за втори път.

Липсваше ѝ.

С опитна ръка тя напъха косата си под перуката. Днес носеше руса с тъмни корени. Сложи си очила с телени рамки и намести имплантите в устата си. Те променяха формата на лицето ѝ.

Ръцете ѝ трепереха.

На кухненската маса лежаха два самолетни билета. Тази вечер щяха да пътуват с полет 174 на Бритиш Еървейс от международно летище „Кенеди“ за лондонското „Хийтроу“, където щеше да ги посрещне неин човек с нови самоличности. Оттам щяха да вземат влака за Гатуик и да вземат следобедния самолет за Найроби, Кения. В подножието на Маунт Меру в Танзания щеше да ги чака джип за тридневно пътуване.

Щом стигнеха там, на едно от малкото места на планетата без радио, телевизия и електричество, щяха да са свободни.

Имената на билетите бяха Лайза Шърман и Дейвид Бек.

Тя за последен път дооправи перуката и погледна отражението си. Очите ѝ се замъглиха и за миг се върна отново на езерото. В гърдите ѝ пламна надежда и за пръв път не направи нищо, за да я угаси. Успя да се усмихне и се обърна.

Спусна се с асансьора във фоайето и зави надясно по Двадесет и трета улица.

Вашингтон Скуеър парк беше съвсем наблизо.

Тайрис и Брутс ме оставиха на ъгъла на Западна Четвърта улица и Лафайет стрийт, на около четири преки източно от парка. Сравнително добре познавах квартала. Елизабет и Ребека бяха живели на Вашингтон Скуеър, чувствайки се възхитително авангардни в квартирата си в Западен Гринидж Вилидж — фотографката и адвокатката социална работничка, устремили се към бохемата заедно с другите, израснали в предградията мечтатели и издържачи се с ренти революционери. Честно казано, няхах им много вяра, но от мен да мине.

По онова време следвах в медицинския факултет на Колумбийския университет и живеях на Хейвън Авеню, близо до болницата, която днес носи името „Ню Йорк Пресвитериън“. Но естествено, прекарвах много време при Елизабет.

Хубави години.

До срещата оставаше половин час.

Запътих се по Западна Четвърта улица и навлязох в квартал, доминиран от Нюйоркския университет. Навсякъде висяха ярколилави знаменца с емблемата на университета. Това ярколилаво беше адски грозно и изпъкваше на тухления фон на Гринидж Вилидж. Прекалено агресивно, помислих си аз, за такава либерална общност. Ала какво да се прави?

Сърцето ми се блъскаше в гръдния ми кош, като че ли искаше да се освободи.

Дали тя вече бе там?

Не тичах. Опитвах се да пазя хладнокръвие и да не мисля за онова, което щеше да ми донесе следващият един час. Раните от неотдавнашното ми премеждие бяха в онова средно състояние между парене и сърбеж. Зърнах отражението си в един прозорец и не можех да не забележа, че изглеждам невероятно смешно с взетите назаем дрехи. Жив гангстер, брато.

Панталонът ми постоянно се смъкваше. Вдигах го с една ръка и се опитвах да не забавям крачка.

Елизабет можеше да е в парка.

Вече виждах площада. Югоизточният му ъгъл бе само на една пряка от там. Във въздуха се усещаше някакво напрежение, може би започваше буря, ала по-скоро въображението ми превключваше на висока предавка. Държах главата си наведена надолу. Дали вече бяха показали снимката ми по телевизията? Дали водещите на новините бяха прочели съобщение за издирване? Съмнявах се. Но не вдигах очи от земята.

Ускорих ход. Вашингтон Скуеър винаги ми се е струвал прекалено напрегнат през летните месеци. Прекалено много неща се случваха прекалено отчаяно. Това му придаваше малко изкуствен вид. Любимото ми място беше при циментовите игрални маси. Понякога играех там шах. Бях доста добър, ала в този парк шахът изравняваше всички, богати и бедни, бели и черни, бездомни или собственици на мезонети, всички се побратимяваха над древните черни и бели фигури. Най-добрият шахматист, когото бях виждал там, бе един чернокож, който преди мандата на Джулиани^[1] прекарваше повечето си следобеди, като крънкаше стотинки от шофьорите с гумената си чистачка за прозорци.

Елизабет още я нямаше.

Седнах на една пейка.

Още петнадесет минути.

Гърдите ми продължаваха да се свиват. През целия си живот не се бях страхувал толкова. Спомних си за техническата демонстрация на Шона. Измама? Пак се зачудих. Ами ако всичко това беше измама? Ами ако Елизабет наистина бе мъртва? Какво щях да правя тогава?

Безполезни мисли, казах си. Разхищение на енергия.

Тя трябваше да е жива. Нямаше друг избор.

Отпуснах се назад и зачаках.

— Той е тук — каза по мобифона си Ерик У.

Лари Гандъл погледна през тъмния прозорец на буса. Дейвид Бек наистина беше там, където го очакваха, облечен като гангстер. Лицето му бе покрито с драскотини и синини.

Гандъл поклати глава.

— Как е успял, по дяволите?

— Ами, винаги можем да го попитаме — с онзи свой напевен глас отвърна кореецът.

— Всичко трябва да мине гладко, Ерик.

— Разбира се.

— Всички по местата си ли са?

— Да.

Гандъл си погледна часовника.

— Тя трябва да се появи всеки момент.

Най-характерната постройка на Вашингтон Скуеър беше небостъргач, облицован с пастелнокафяви тухли, който се издигаше от южната страна на парка между улиците „Съливан“ и „Томпсън“. Повечето хора смятаха, че все още принадлежи на черквата „Джъдсън Мемориал“. Не бе така. От две десетилетия в сградата се помещаваха студентски общежития и офиси. Всеки, който изглеждаше така, като че ли знае къде отива, спокойно можеше да се качи на покрива ѝ.

Оттам се виждаше целият парк. И когато го видя, тя заплака.

Бек беше дошъл. Носеше адски странна дегизировка, ала имейлът го бе предупредил, че може да го следят. Той седеше на пейката сам, чакаше я и дясното му коляно играеше. Винаги играеше, когато беше нервен.

— О, Бек...

Гласът ѝ излъчваше болка, горчива скръб. Не можеше да откъсне очи от него.

Какво бе сторила? Такава глупост.

Насили се да се извърне. Краката ѝ се подгънаха и гърбът ѝ се плъзна по стената, докато седна на пода. Бек беше дошъл за нея.

Те също.

Забеляза най-малко трима. Може да бяха повече. Видя и бус на „Бояджийски услуги В&Т“. Набра написания на колата номер, но такъв нямаше. Провери в телефонни услуги. „Бояджийски услуги В&Т“ не съществуваше.

Бяха ги разкрили. Въпреки всичките ѝ предпазни мерки, те бяха тук.

Тя затвори очи. Глупаво. Адски глупаво. Да си помисли, че може да успее. Как го бе допуснала? Копнежът беше помрачил ума ѝ. Вече

разбираше. Кой знае как бе повярвала, че може да превърне една опустошителна катастрофа — двата трупа, открити край езерото — в нещо като божествен късмет.

Глупаво.

Приповдигна се и отново погледна към Бек. Сърцето ѝ мъчително се сви. Изглеждаше невероятно самотен, невероятно млад, безсилен и безпомощен. Дали беше преодолял смъртта ѝ? Навярно. Дали се бе съпротивлявал, дали си беше изградил нов живот? Може би. Дали се бе възстановил от удара само за да го връхлети нова трагедия заради нейната глупост?

Определено.

Очите ѝ отново се навлажниха.

Извади двата самолетни билета. Подготовка. Това винаги беше ключът към нейното оцеляване. Подготовка за всякакви случайности. Ето защо бе планирала срещата тук, в обществен парк, който отлично познаваше, и можеше да се възползва от това преимущество. Не го беше признавала пред себе си, но знаеше, че съществува такава вероятност.

Това бе краят.

Беше време да върви. Сама. И този път завинаги.

Чудеше се как ще реагира Бек, след като тя не се появи. Дали щеше безкрайно да търси в компютъра си имейли, които нямаше да пристигнат? Дали щеше да се вглежда в лицата на непознатите и да си представя, че е видял нейното? Дали просто щеше да забрави и да продължи напред — и когато се вслушаше в истинските си чувства, дали тя наистина искаше да стане така?

Нямаше значение. На първо място стоеше оцеляването. Поне неговото. Нямаше избор. Трябваше да върви.

С огромно усилие откъсна поглед от него и бързо се спусна по стълбището. Задният изход водеше към Западна Трета улица, така че изобщо не се налагаше да влезе в парка. Тя натисна тежката метална врата и излезе навън. Хвана такси на ъгъла на „Съливан“ и „Блиъкър“.

Отпусна се назад и затвори очи.

— Накъде? — попита шофьорът.

— На летище „Кенеди“ — отвърна тя.

[1] Кмет на Ню Йорк, известен със строгите си мерки срещу уличните художници и просяците. — Б.пр. [↑](#)

Мина прекалено много време.

Седях на пейката и чаках. В далечината виждах прочутата мраморна арка на парка. Твърдеше се, че я е „проектирал“ Станфорд Уайт, известният архитект от края на деветнадесети и началото на двадесети век. Не разбирах. Как може да „проектираш“ чужда творба? Не беше тайна, че Вашингтонската арка е пълно копие на Триумфалната арка в Париж. Нюйоркчани се възхищаваха на нещо, което всъщност бе имитация. Нямах представа защо.

Вече не можеше да се доближиш до арката. Беше заградена с телена мрежа, същата като онази, която бях видял в Южен Бронкс, за да обезкуражи „художниците на графити“. Паркът изобилстваше с огради. Почти всички тревни площи бяха изолирани — на места с двойна ограда.

Къде бе тя?

Наоколо се разхождаха гълъби с онова собственическо чувство, което обикновено се свързва с политиците. Към мен се насочи цяло ято. Те закълваха маратонките ми и после вдигнаха глави, сякаш разочаровани, че не е нещо за ядене.

— Тук обикновено седи Тай.

Каза го един бездомник с шапка с формата на пумпал. Той седна срещу мен.

— Аха — отвърнах аз.

— Тай ги храни. Те обичат Тай.

— Аха.

— Затова те връхлетяха така. Не че не те харесват. Мислят те за Тай. Или за приятел на Тай.

— Аха.

Погледнах си часовника. Седях тук почти два часа. Тя не идваше. Бе се случило нещо. Отново се зачудих дали всичко не е измама, но бързо отхвърлих тази мисъл. По-добре да продължавам да вярвам, че

съобщенията са от Елизабет. Ако беше измама, е, все някога щях да разбера.

„Каквото и да се случи, обичам те...“

Така пишеше в имейла. Каквото и да се случи. Като че ли нещо можеше да се обърка. Като че ли можеше да се случи нещо. Като че ли трябваше просто да забравя и да продължа напред.

По дяволите.

Чувствах се странно. Да, бях смазан. Полицията ме преследваше. Бях изтощен, пребит и още малко оставаше да си изгубя разсъдък. И все пак от години не се бях чувствал толкова странно. Нямах представа защо. Ала не възнамерявах да се откажа. Единствено Елизабет знаеше всички онези неща — времето за целувки, Госпожата с прилепите, „Тийнейджърските секс пудели“. Следователно имейлите бяха пратени от нея. Или поне някой я беше накарал да ги прати. И в двата случая тя бе жива. Нямах друга възможност. Е, ами сега?

Извадих новия си мобилен телефон. Потърках брадичка, после ми хрумна нещо. Набрах номера. Мъжът, който от много отдавна седеше срещу мен и четеше вестник, крадешком ми хвърли поглед. Това не ми хареса. По-добре да си предпазлив, за да не съжаляваш. Станах и се отдалечих така, че да не може да ме чува.

Шона отговори.

— Ало?

— Телефонът на стареца Теди — казах аз.

— Бек? Какво става...

— След три минути.

Затворих. Предполагах, че телефонът на Шона и Линда се подслушва. Полицията щеше да чуе всяка наша дума. Ала на долния етаж живееше един стар вдовец на име Тиъдор Малоун. Шона и Линда от време на време се грижеха за него. Имаха ключ за апартамента му. Щях да се обадя там. Федералните, ченгетата или който и да е друг нямаше да подслушват неговия телефон. Поне не веднага.

Набрах номера.

— Ало? — задъхано рече Шона.

— Нуждая се от помощта ти.

— Имаш ли представа какво става?

— Предполагам, че масово ме издирват. — Все още се чувствах странно спокоен.

— Трябва да се предадеш, Бек.
— Не съм убил никого.
— Знам, но ако не се...
— Искаш ли да ми помогнеш, или не? — прекъснах я аз.
— Казвай.
— Установили ли са часа на убийството?
— Около полунощ. Смятат, че си излязъл веднага след като съм си тръгнала.

— Добре. Искам да направиш нещо.
— Какво?
— Първо трябва да вземеш Клоуи.
— Кучето ти ли?
— Да.
— Защо?
— Защото има нужда от разходка.

— Той разговаря по телефона, но моят човек не може да се приближи достатъчно — съобщи по мобифона си Ерик У.

— Забелязал ли е твоя човек?
— Сигурно.
— Може би тогава отменя срещата.

Кореецът не отговори. Той наблюдаваше доктор Бек, който прибра мобифона в джоба си и започна да се отдалечава.

— Имаме проблем — каза У.
— Какъв?

— Изглежда, че той напуска парка.

От отсрещния край последва мълчание. Младежът зачака.

— Преди го изпуснахме — рече Гандъл.

Кореецът не отговори.

— Не можем да рискуваме, Ерик. Хвани го. Хвани го още сега, разбери какво знае и да свършваме с това.

Ерик кимна по посока на буса и закрачи към Бек.

— Дадено.

Заобиколих статуята на изтеглящия сабята си Гарибалди. Странно, вече имах ясна цел. За момента трябваше да отложат посещението при Келъртън. Но онзи „ПФ“ от дневника на Елизабет, също известен като Питър Фланъри, юридически преследвач на линейки, бе друг въпрос. Все още можех да стигна до кабинета му и да си побъбря с него. Нямах представа какво ще науча. Ала щях да правя нещо. За начало и това беше нещо.

Отдясно имаше детска площадка, но на нея играеха по-малко от десетина деца. Отляво бе паркът за разходка на кучета, претъпкан с животни и техните собственици. На сцената на Вашингтон Скуеър парк жонглираха двама мъже. Подминах група облечени в пончо студенти, които седяха в полукръг. От дясната ми страна се появи изрусен азиатец с телосложение на Нещото от „Фантастичната четворка“. Озърнах се назад. Мъжът с вестника го нямаше.

Това ме накара да се зачудя.

Той бе стоял в парка почти толкова дълго, колкото и аз. И сега, след няколко часа бе решил да си тръгне едновременно с мен. Съвпадение ли? Може би.

„Ще те следят...“

Така пишеше в имейла. Не пишеше „може би“. Сега ми се струваше съвсем категорично. Продължих да вървя и да мисля за това. Невъзможно. И най-добрата опашка на света не можеше да върви по петите ми след всичко, което бях преживял този ден.

Мъжът с вестника не можеше да ме е следил. Поне не бях в състояние да си го представя.

Имаше ли вероятност да са се добрали до имейла?

Не виждах как. Бях го изтрил. А и не го бях получил на собствения си компютър.

Пресякох Западен Вашингтон Скуеър. Когато стигнах до тротоара, усетих ръка на рамото си. Отначало леко. Като стар приятел, който се е прокраднал зад мен. Обърнах се и имах достатъчно време да видя, че е изрусеният азиатец.

После стисна рамото ми.

Пръстите му се забиха в ставата ми като върхове на стрели.

Болка, вцепеняваща болка прониза лявата ми страна. Краката ми се подкосиха. Опитвах се да извикам или да избягам, ала не можах да помръдна. До нас се появи бял бус. Страничната врата се отвори. Азиатецът премести ръката си на тила ми, натисна точките от двете ми страни и аз започнах да избелвам очи. С другата си длан той си поигра с гръбнака ми и ме накара да се наведе напред. Усетих, че се прегъвам надве.

Изрусеният ме блъсна към буса. Отвътре се протегнаха ръце и ме задърпаха. Паднах на студения метален под. Нямаше седалки. Вратата се затвори. Бусът се вля обратно в трафика.

Целият епизод, от ръката, докоснала рамото ми, до потеглянето на колата, продължи около пет секунди.

Глокът, спомних си аз.

Опитвах се да се пресегна към него, но някой ми се нахвърли изотзад. Ръцете ми бяха приковани към пода. Чух изщракване и дясната ми китка бе закопчана с белезници за решетката на пода. Накараха ме да се обърна, като едва не ми изкълчиха рамото. Двама. Вече ги виждах. Бели мъже, около тридесетинагодишни. Виждах ги ясно. Прекалено ясно. Можех да ги разпозная. Трябва да го знаеха.

Това не беше на добре.

Закопчаха и лявата ми китка и сега лежах с разперени ръце на пода. Те седнаха върху краката ми. Бях напълно безпомощен.

— Какво искате? — попитах аз.

Никой не ми отговори. Бусът скоро спря зад ъгъла. Едрият азиатец се вмъкна отзад и отново потеглихме. Той се наведе и ме погледна с изражение, което приличаше на любопитство.

— Защо беше в парка? — попита ме той.

Гласът му ме порази. Бях очаквал да е сумтящ или заплашителен, ала той звучеше напевно и зловещо детински.

— Кой сте вие? — контрирах аз.

Изрусеният заби юмрук в корема ми. Удари ме толкова силно, че кокалчетата на пръстите му за малко да стигнат до пода на буса. Опитах се да се свия на кълбо, но безелниците и мъжете, които седяха върху краката ми, не ми позволиха. Въздух. Исках единствено въздух. Стори ми се, че ще повърна.

„Ще те следят...“

Сега разбирах защо са били всички предпазни мерки — анонимните мейли, тайните думи, предупрежденията. Елизабет се страхуваше. Още не знаех отговорите на всички въпроси, по дяволите, не знаех отговора на почти никой, ала най-после ми ставаше ясно, че загадъчните й послания са резултат от страх. Страх да не я открият.

Да не я открият тези хора.

Задущавах се. Всяка клетка в тялото ми копнееше за кислород. Накрая азиатецът кимна на другите двама и те се отдръпнаха от краката ми. Свих колене към гърдите си. Мъчех се да си поема дъх, мятайки се като епилептик. След малко дишането ми се успокои. Изрусеният бавно приклекна до мен. Не откъсвах очи от неговите. Или поне се опитвах. Не бе като да гледаш очите на друг човек или дори на животно. Това бяха очи на нещо неодушевено. Все едно да се вглеждаш в очите на кантонерка.

Но аз не мигнах.

И беше млад, този мой похитител — на не повече от двадесет, най-много двадесет и пет. Той постави длан от вътрешната страна на ръката ми, точно над лакътя.

— Защо беше в парка? — напевно повтори азиатецът.

— Обичам да ходя там.

Той силно натисна. Само с два пръста. Ахнах. Пръстите му се впиха в плътта ми и улучиха нервен възел. Очите ми се изцъклиха. Никога не бях изпитвал такава болка. Замятах се като риба на кукичка. Опитах се да ритам, но краката ми бяха като гумени ленти. Не можех да дишам.

Изрусеният не ме пускаше.

Все очаквах да се отдръпне. Той не помръдваше. От гърлото ми се изтръгна хленч. Но отегченото му изражение не се промени.

Бусът продължаваше да се движи. Мъчех се да изтърпя болката, да я разделя на интервали или нещо подобно. Ала не успях. Имах нужда от отдиш. Само за миг. Трябваше да го накарам да престане. Но

той бе непоклатим. И ме гледаше с онези пусти очи. Натискът се трупаше в главата ми. Бях онемял — нямаше да мога да отговоря на въпроса му, дори да исках. И азиатецът го знаеше.

Избягай от болката. Не можех да мисля за друго. Как да избягам от болката? Цялото ми същество сякаш се съсредоточи в този нервен възел в ръката ми. Тялото ми гореше, натискът в черепа ми се усилваше.

Само миг преди главата ми да избухне, той ненадейно ме пусна. Отново ахнах, този път от облекчение. Ала то не продължи много. Дланта му се плъзна към долната част на корема ми и спря.

— Защо беше в парка?

Опитах се да измисля сваятна лъжа. Ала изрусеният не ми даде време. Дълбоко заби пръсти и болката се върна, дори още по-силна от преди. Показалецът му прониза черния ми дроб като щик. Пак се замятах. Отворих уста в безмълвен вик.

Главата ми се клатеше насам-натам. И в този момент зърнах тила на шофьора. Бусът беше спрял, навярно на светофар. Шофьорът гледаше право напред — към пътя, предполагам. После събитията започнаха да се развиват с бясна скорост.

Видях, че шофьорът завърта глава към левия прозорец, като че ли бе чул шум. Ала закъсна. Нещо го удари по слепоочието. Той падна като патица на стрелбище. Предните врати на колата се отвориха.

— Горе ръцете!

Появиха се две дула. Насочени към купето. Азиатецът отдръпна ръка от мен. Отпуснах се по гръб, неспособен да помръдна.

Зад оръжията видях две познати лица и едва не извиках от радост.

Тайрис и Брутс.

Един от белите направи движение. Тайрис небрежно натисна спусъка. Гърдите на мъжа експлодираха. Той се просна назад с отворени очи. Мъртъв. Несъмнено. Шофьорът изпъшка. Започваше да идва на себе си. Брутс силно заби лакът в лицето му. Мъжът отново утихна.

Вторият бял стоеше с вдигнати ръце. Изражението на моя азиатски мъчител изобщо не се бе пременило. Сякаш наблюдаваше от разстояние и не помръдваше. Брутс зае мястото на шофьора и превключи на скорост. Тайрис продължаваше да се цели в изрусения.

— Откопчайте го — заповяда той.

Белият погледна азиатца, който кимна. Белият отключи белезниците ми. Опитах се да седна. Като че ли нещо в мен се беше пръснало и парченцата се забиваха в плътта ми.

— Добре ли си? — попита ме Тайрис.

Успях да кимна.

— Искаш ли да ги очистя?

Обърнах се към все още дишания бял.

— Кой те нае?

Той пак се озърна към младия азиатец. Последвах примера му.

— Кой те нае?

Мъчителят ми най-после се усмихна, но очите му не се промениха. И отново всичко стана прекалено бързо.

Изобщо не видях ръката му да се движи, ала в следващия миг ме бе стиснал за тила. С лекота ме блъсна към Тайрис. За момент полетях във въздуха, подритвайки с крака като че ли това щеше да ме забави. Тайрис нямаше време да се отдръпне. Приземих се отгоре му. Опитах се бързо да се претърколя настрани, но докато се изправим, азиатецът вече се беше измъкнал през страничната врата.

И изчезна.

— Скапан Брус Ли на стероиди — изруга Тайрис.

Кимнах.

Шофьорът пак се размърда. Брутърс се приготви да го удари с юмрук, но Тайрис го спря.

— Тия двамата не знаят нищо — каза ми той.

— Така смятам и аз.

— Можем да ги убием или да ги пуснем. — Като че ли не бе нищо сериозно.

— Пусни ги.

Брутърс намери тиха пряка, може би някъде в Бронкс, не бях сигурен. Все още дишаният бял сам скочи от колата. Брутърс изхвърли шофьора и мъртвия, като че ли бяха вчерашен боклук. Отново потеглихме. В продължение на няколко минути мълчахме.

Тайрис сплете пръсти на тила си и се отпусна назад.

— Добре че бяхме наблизко, а, докторе?

Кимнах. Това беше омаловажаването на хилядолетието.

Старите доклади за аутопсии се съхраняваха в Лейтън, Ню Джърси, недалеч от границата с Пенсилвания. Специален агент Ник Карлсън отиде там сам. Не обичаше много складовете. От тях го побиваха тръпки. Денонощно отворени, без охрана, със символична видеокамера на входа... Бог знаеше какво лежеше заключено в тези бетонни сгради. Карлсън беше наясно, че много от тях са претърпкани с дрога, пари и всевъзможна контрабанда. Това не го безпокоеше особено. Ала си спомняше случая отпреди няколко години, когато бяха отвлели един шеф от нефтената промишленост и го бяха оставили в такъв склад, затворен в сандък. Човекът се бе задушил. Карлсън присъстваше, когато го откриха. Оттогава си представяше и живи хора, необяснимо изчезнали, само на няколко метра от него, оковани в мрака и със запушена уста.

Хората често отбелязваха, че светът е ужасен. Нямаха си и представа колко са прави.

Окръжният патолог Тимъти Харпър излезе от напомняща на гараж постройка с голям светлокафяв плик в ръка. Той подаде на Карлсън доклада за аутопсия, на който беше написано името на Елизабет Бек.

— Трябва да се разпишете — каза Харпър.

Агентът се подписа.

— Бек не ви ли каза защо иска да го види? — попита той.

— Все повтаряше, че бил опечален съпруг, но иначе... — Патологът сви рамене.

— Разпитва ли нещо друго за случая?

— Нищо особено.

— Сигурен ли сте?

Харпър се замисли за миг.

— Пита дали си спомням кой е разпознал трупа.

— А вие спомняхте ли си?

— Отначало не.

— Кой го разпозна?

— Баща ѝ. После ме попита колко време му е отнело.

— Кое?

— Разпознаването.

— Не разбирам.

— Честно казано, и аз не разбрах. Питаше дали баща ѝ веднага е разпознал трупа, или са му трябвали няколко минути.

— Защо е искал да знае такова нещо?

— Нямам представа.

Карлсън се опита да проумее смисъла на последната информация, ала не му хрумна нищо.

— Как му отговорихте?

— Казах му истината. Че не си спомням. Предполагам, че е разпознал дъщеря си веднага, иначе щеше да ми направи впечатление.

— Нещо друго?

— Всъщност не — отвърна патологът. — Вижте, ако сме свършили, чакат ме двама хлапаци, смачкали един „Сивик“ в телефонен стълб.

Карлсън стисна папката в ръка.

— Да, свършихме — каза той. — Но ако се наложи да ви потърся?

— Ще бъда в службата.

„Питър Фланъри, адвокат“, пишеше с избелели златни букви на вратата от матово стъкло, в която имаше дупка, колкото юмрук. Някой я беше залепил със сив изолирбанд, който изглеждаше стар.

Бях нахлупил шапката колкото може по-надолу. Вътрешностите ми ме боляха от премеждието с едрия азиатец. Бяхме чули името ми по радиото — вече официално бях издирван беглец.

Умът ми не го побираше. Здравата бях загазил, и все пак всичко ми се струваше странно далечно, като че ли се случваше с някой друг, когото смътно познавах. И не ме интересуваше особено много. Имах една цел: да открия Елизабет. Останалото нямаше значение.

Тайрис беше с мен. В чакалнята имаше пет-шест души. Двама бяха с шинирани шии. Един носеше кафез с птица. Нямах представа защо. Никой не ни обърна внимание, като че ли бяха преценили

евентуалната полза от усилието да насочат очи към нас и бяха решили, че не си струва.

Секретарката имаше отвратителна перука и ни изгледа така, като че ли току-що сме изскочили от кучи гъз.

Поисках да се срещна с Питър Фланъри.

— Той е с клиент.

Тайрис се намеси. Като ловък илюзионист, той измъкна пачка пари, по-дебела от китката ми.

— Кажу ми, че ще му платим. — После ухилено прибави: — И за теб ще има, веднага щом се уреди да влезем при него.

След две минути бяхме въведени в кабинета на Фланъри. Миришеше на дим от пури и лимонов освежител. Разнородните мебели имитираха дъб и махагон с ласвегаско тупе^[1]. На стената не висяха университетски дипломи, само ония фалшиви глупости, които хората закачат, за да впечатляват впечатлителните. Една от тях твърдеше, че Фланъри бил член на „Международната асоциация на дегустаторите на вино“. Друга витиевата посочваше, че участвал в юридическата конференция на Лонг Айленд през 1996 г. Леле-мале. Забелязах избелели от слънцето снимки на по-младия Фланъри с различни хора, навярно известни личности или местни политици, които обаче не познавах. На най-видното място зад бюрото висеше фотография на четирима души в екипи за голф.

— Заповядайте — широко махна с ръка адвокатът. — Седнете, господа.

Седнах. Тайрис остана прав, скръсти ръце и се облегна на задната стена.

— Е — разтягайки думата като дъвка, каза Фланъри, — с какво мога да ви помогна?

Питър Фланъри имаше вид на пенсиониран спортист. Някога златистите му къдрици бяха оредели. Лицето му постоянно менеше изражението си. Носеше костюм с жилетка и дори имаше малко джобче, от което висеше фалшив златен ланец.

— Искам да ви попитам за един стар случай — отвърнах аз.

Очите му все още запазваха ледената синева на младостта и той ги насочи към мен. На бюрото забелязах негова снимка с пълна жена и момиченце на около четиринадесет години, което определено

страдаше от тежък пубертет. И тримата се усмихваха, ала сякаш се бяха приготвили за удар.

— Какъв стар случай? — попита адвокатът.

— Преди осем години жена ми е дошла при вас. Трябва да знам каква е била причината на посещението ѝ.

Погледът на Фланъри се насочи към Тайрис, който все още стоеше със скръстени ръце. Зад черните му очила не се виждаше нищо.

— Не разбирам. За развод ли се е отнасяло?

— Не.

— Тогава?... — Той постави ръце пред себе си и сви рамене, сякаш искаше да каже, че не може да ми помогне. — Поверителност между адвокат и клиент. Не виждам с какво мога да съм ви полезен.

— Мисля, че тя не ви е била клиентка.

— Обърквате ме, господин... — Фланъри зачака да запълня празнотата.

— Бек — осведомих го аз. — И съм доктор, не господин.

Когато чу името ми, двойната му брадичка увисна. Зачудих се дали не е слушал новините. Но реших, че проблемът не е в това.

— Жена ми се казва Елизабет.

Той не отговори.

— Спомняте си я, нали?

Отново погледна към Тайрис.

— Тя беше ли ви клиентка, господин Фланъри?

Адвокатът се прокашля.

— Не — отвърна той. — Не, не ми беше клиентка.

— Но си спомняте, че сте се срещали с нея, нали?

Фланъри неспокойно се размърда на стола си.

— Да.

— За какво разговаряхте?

— Това беше много отдавна, доктор Бек.

— Искате да кажете, че не си спомняте ли?

Той не ми отговори директно.

— Жена ви беше убита, нали? Помня, че гледах по новините.

Опитах се да се върна на темата.

— Защо е идвала тук, господни Фланъри?

— Аз съм адвокат — каза той и едва не изпъчи гърди.

— Но не неин.

— Въпреки това — в опит да открие някаква опора, заяви Фланъри, — моите услуги се заплащат. — Той се изкашля в шепа.

Погледнах през рамо, ала Тайрис вече действаше. Пачката бе навън и той броеше банкноти. Хвърли три стотачки на бюрото, строго изглежда адвокатата през слънчевите си очила и отстъпи назад на мястото си.

Фланъри погледна парите, ала не ги докосна. Той започна да почуква върховете на пръстите си едни в други, после притисна длани.

— Да речем, че не се съглася да ви кажа.

— Не виждам защо — отвърнах аз. — Отношенията ви с нея не са защитени от закона, нали?

— Не става дума за това. — Адвокатът ме стрелна с поглед и се поколеба. — Обичахте ли жена си, доктор Бек?

— Много.

— Женен ли сте повторно?

— Не — казах аз. — Какво общо има това?

Той се отпусна назад.

— Вървете си. Вземете си парите и просто си вървете.

— Важно е, господин Фланъри.

— Едва ли. Тя е мъртва от осем години. Скоро ще екзекутират убиеца ѝ.

— Страх ли ви е да ми кажете?

Той не отговори веднага. Тайрис пак се отлепи от стената и се приближи до бюрото. Адвокатът го наблюдаваше и ме изненада с уморена въздишка.

— Направете ми една услуга — обърна се към Тайрис той. — Престанете да чупите стойки. Защищавал съм психари, в сравнение с които вие сте Мери Попинс.

Тайрис сякаш щеше да реагира, но това нямаше да помогне. Повиках го по име. Той ме погледна. Поклатих глава. Тайрис отстъпи назад. Фланъри подръпваше долната си устна. Оставих го. Можех да чакам.

— По-добре да не научавате — накрая каза той. — Това няма да върне жена ви.

— Може и да я върне — възразих аз.

Това привлече вниманието му. Той се намръщи, ала нещо на лицето му омекна.

— Моля ви — настоях аз.

Адвокатът завъртя стола си настрани и се наклони назад, за да погледне към щорите на прозорците, пожълтели още по времето на сенатските изслушвания около Уотъргейт. Той скръсти ръце и ги отпусна на шкембето си. Докато дишаше, те се повдигаха и спускаха.

— Тогава бях обществен защитник — започна Фланъри. — Нали знаете какво значи това?

— Защищавали сте бедни подсъдими.

— Нещо такова. Законът ви гарантира право на правен съветник, ако не можете да си позволите да наемете.

Кимнах, но той продължаваше да гледа към щорите.

— Както и да е, назначиха ме за защитник в един от най-нашумелите процеси за убийство в щата.

Нещо студено пропълзя в стомаха ми.

— Чие убийство? — попитах аз.

— На Брандън Скоуп. Синът на милиардера. Спомняте ли си случая?

Вцепених се от ужас. Едва дишах. Нищо чудно, че името на Фланъри ми се беше струвало познато. Брандън Скоуп. Едва не поклатих глава, не защото не си спомнях случая, а защото ми се искаше адвокатът да каже всичко друго, освен това име.

За яснота ще ви разкажа накратко историята според вестниците. Брандън Скоуп, тридесет и три годишен, бе ограбен и убит преди осем години. Да, преди осем години. Може би два месеца преди убийството на Елизабет. Бил прострелян два пъти и изхвърлен край строящ се жилищен комплекс в Харлем. Парите му ги нямало. Медиите вдигнаха вой до небето. Подчертаваха благотворителната дейност на Брандън Скоуп. Приказваха за това, че помагал на бездомни деца, че предпочитал да работи с бедните, отколкото да управлява многонационалния конгломерат на татенцето, такива неща. Това бе едно от онези убийства, които „смайват нацията“ и водят до много сочене с пръст и кълчене на ръце. На името на младия Скоуп беше създадена благотворителна фондация. Ръководи я сестра ми Линда. Няма да повярвате каква полза има от нея.

— Спомням си го — тихо потвърдих аз.

— Помните ли, че беше арестуван заподозрян?

— Бездомен хлапак. Един от онези, на които помагаше Скоуп, нали така?

— Да. Арестуваха Хелио Гонзалес, тогава двайсет и две годишен. Жител на Баркър Хаус в Харлем. Имаше дебело досие за сериозни престъпления. Въръжен грабеж, подпалвачество, нападение, истинско слънчице беше нашият господин Гонзалес.

Устата ми пресъхна.

— Обвинението не беше ли оттеглено? — попитах аз.

— Да. Всъщност нямаха много улики. На местопрестъплението бяха открити отпечатъците му, но също и на много други хора. В жилището на Гонзалес бяха намерени косми на Скоуп, даже засъхнала капка кръв, която отговаряше на неговата. Но той беше ходил в тази сграда. Спокойно можехме да заявим, че тези неща са попаднали там по-рано. Въпреки това имаха достатъчно основания за арест и ченгетата бяха убедени, че ще изскочи още нещо. Аз не съм Джони Кокрън^[2].

— И какво стана?

Фланъри продължаваше да не гледа към мен. Това не ми харесваше. Той беше от онези хора, които живеят в театралния свят на лъснати обувки и гледане в очите. Познавах неговия тип. Не исках да си имам нищо общо с тях, но ги познавах.

— Полицията точно беше установила часа на смъртта — продължи адвокатът. — Патологът разполагаше с информация за температурата на черния дроб. Скоуп беше убит в единайсет. Можеш да прибавиш или извадиш половин час, обаче беше някъде там.

— Не разбирам — казах аз. — Какво общо има това с жена ми?

Той пак започна да почуква върховете на пръстите си.

— Жена ви също беше работила с бедните. Всъщност заедно с жертвата.

Не знаех накъде отива това, но бях убеден, че няма да ми хареса. За миг се зачудих дали Фланъри е прав и наистина е най-добре да не научавам нищо, дали просто да не се надигна от стола и да забравя за цялата тази история. Но не го направих.

— И?

— Това е благородно — кимна адвокатът. — Да помагаш на угнетените.

— Радвам се, че смятате така — отвърнах аз.

— Затова изобщо се насочих към правото. За да помагам на бедните.

Преглътнах жлъчната си забележка и се поизправих.

— Можете ли най-после да ми обясните какво общо има жена ми с това?

— Тя го освободи.

— Кого?

— Моят клиент. Хелио Гонзалес. Жена ви го освободи.

Намръщих се.

— Как?

— Осигури му алиби.

Сърцето ми спря. Дробовете ми също. Едва не се наложи да се ударя по гърдите, за да приведа вътрешните си чаркове отново в движение.

— Как? — повторих аз.

— Как му е осигурила алиби ли?

Вцепенено кимнах, но той все още не ме гледаше. Да.

— Съвсем просто. Оказа се, че по въпросното време двамата с Хелио са били заедно.

Мислите ми плуваха в океана, без наоколо да се вижда спасителен пояс.

— Във вестниците не се споменаваеше такова нещо — казах аз.

— Запазиха го в тайна.

— Защо?

— По молба на жена ви. А и окръжната прокуратура не искаше да привлича вниманието върху арестуването на невинен. Затова всичко стана по възможно най-тихия начин. Освен това имаше, хм, проблеми със свидетелските показания на жена ви.

— Какви проблеми?

— Отначало тя излъга.

Пак потънах под повърхността. Изплувах. Потънах.

— Какво искате да кажете?

— Жена ви заяви, че по време на убийството е давала професионални съвети на Гонзалес в офиса на благотворителната фондация. Никой не й повярва.

— Защо?

Той скептично вдигна вежди.

— Професионални съвети в единайсет вечерта?

Вцепенено кимнах.

— Затова като адвокат на господин Гонзалес, напомних на жена ви, че полицията ще разследва алибито ѝ. Че на входовете има камери и може да се провери кой кога е дошъл и си е отишъл. Тогава тя си призна.

Фланъри замълча.

— Продължавайте — казах аз.

— Не е ли очевидно?

— Въпреки това.

Той сви рамене.

— Жена ви искаше да си спести срама. А и на вас, предполагам. Затова настоя да го запазим в тайна. Тя е била в квартирата на Гонзалес, доктор Бек. Двамата били любовници от два месеца.

Не реагирах. И тримата мълчахме. В далечината изграчи птица. Може би онази в чакалнята. Изправих се. Тайрис отстъпи назад.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си — с най-спокойния глас, който сте чували, казах аз.

Фланъри кимна към щорите.

— Не е вярно — прибавих.

Той не отговори. Но пък не бях и очаквал.

[1] Тупе (фр.). — Дръзко безочие, нахалство, безсрамие. — Б.пр.

↑

[2] Адвокатът, защитавал О'Джей Симпсън. — Б.пр. ↑

Карлсън седеше в колата. Вратовръзката му все още беше педантично завързана. Сакото му висеше на дървена закачалка на задната врата. Климатикът усилено работеше. Той прочете надписа на плика: „Елизабет Бек, доклад 94-87002“. Започна да развързва канапчето на капака. Пликът се отвори. Агентът извади съдържанието и пръсна листовите на дясната седалка.

Какво бе искал да види доктор Бек?

Стоун вече му беше дал очевидния отговор: дали нещо не го уличава. Това се вписваше в първите им предположения, а в крайна сметка именно Карлсън бе започнал да се съмнява във възприетата версия за смъртта на Елизабет Бек. Той пръв беше повярвал, че убийството не е такова, каквото изглежда — че всъщност доктор Дейвид Бек, съпругът, е подготвил убийството на жена си.

Тогава защо вече не вярваше?

Внимателно бе обмислил противоречията в теорията, ала Стоун също толкова убедително беше закърпил дупките. Всеки случай има празноти. Знаеше го. Всеки случай има противоречия.

Тогава защо продължаваше да се съмнява във виновността на Бек?

Навярно имаше нещо общо с това, че случаят ставаше прекалено логичен, че всички улики ненадейно се бяха строили в редица и потвърждаваха тяхната теория. А може би съмненията му се основаваха на нещо несигурно, наречено „интуиция“, макар че Карлсън никога не бе обичал точно този аспект на следователската работа. Интуицията често представляваше начин за пресичане напъряко, страхотно средство за замяна на твърдите доказателства и факти с нещо далеч по-ефимерно и своенравно.

Той взе първата страница. Обща информация. Елизабет Паркър Бек. Адрес, дата на раждане (двадесет и пет годишна по време на убийството), бяла жена, висока метър и седемдесет, тегло четиридесет и четири килограма. Слаба. Външният оглед показваше, че трупът вече

не е вкочанен. По кожата имало мехури и от отворите течала течност. Това означаваше, че смъртта е настъпила преди повече от три дни. Причината за смъртта била рана от нож на гърдите, довела до загуба на кръв и пробива дясната аорта. Имало също още порезни рани по дланите и пръстите, вероятно защото се е опитвала да се защити от ножа.

Карлсън извади бележника си и скъпа писалка. Записа „рани от самозащита?!?!“, после няколко пъти го подчерта. Рани от самозащита. Това не беше в стила на Келъртън, който измъчваше жертвите си. Завързваше ги с въже, вършеше си работата и накрая ги убиваше.

Защо по дланите ѝ бе имало порезни рани от самозащита?

Продължи да чете. Прескочи цвета на косата и очите, после по средата на втората страница отново откри нещо странно.

Елизабет Бек беше жигосана след настъпването на смъртта.

Препрочете този момент. Извади бележника си и записа „след настъпването на смъртта“. Не се връзваше. Келъртън винаги бе жигосвал жертвите си приживе. На процеса надълго и широко бяха обяснявали, че обичал миризмата на цвърчаща плът, че се наслаждавал на писъците на жертвите си, докато ги горял.

Първо раните от самозащита. Сега и това. Нещо не се връзваше.

Карлсън си свали очилата и затвори очи. Пълна каша, помисли си той. Бъркотията го разстройваше. Логическите празноти се очакваха, да, ала тези тук се превръщаха в зейнали рани. От една страна, аутопсията подкрепяше първоначалната хипотеза, според която убийството на Елизабет Бек беше извършено така, че да го припишат на Келъртън. Но ако това тук бе вярно, теорията се разпадаше от другата страна.

Опита се да мисли стъпка по стъпка. Първо, защо Бек толкова много беше искал да види доклада? На пръв поглед отговорът бе очевиден. Всеки, който подложеше тези резултати на внимателен анализ, щеше да разбере, че има огромна вероятност Келъртън да не е убил Елизабет Бек. Това обаче не беше задължително. Въпреки всичко, което може би сте чели, серийните убийци не са хора на навика. Келъртън можеше да е променил начина си на действие или да е потърсил разнообразие. И все пак в този доклад имаше достатъчно неща, които да накарат човек да се замисли.

Ала всичко това бледнееше в сравнение с основния въпрос: защо до този момент никой не бе забелязал тези очевидни противоречия?

Карлсън прехвърли възможностите. Келъртън не беше съден за убийството на Елизабет Бек. Сега причините се изясняваха. Може би следователите бяха подозирали истината. Може би бяха разбрали, че Елизабет Бек не се връзва, но разгласяването на този факт само е щял да помогне на защитата. Проблемът с осъждането на сериен убиец е, че хвърляте ужасно голяма мрежа и няма как нещо да не ви се изплъзне. Защитата само трябва да вземе един от случаите, да открие противоречията в едно от убийствата и бам, другите случаи са компрометирани по аналогия. Затова без признание рядко го съдите едновременно за всички убийства. Правите го стъпка по стъпка. Разбирайки това, следователите може би просто бяха искали убийството на Елизабет Бек да остане на заден план.

Но и в тази версия имаше големи проблеми.

Бащата и чичото на Елизабет Бек, и двамата от правоохранителните органи, бяха видели трупа. По всяка вероятност бяха прочели и този доклад. Нима не се бяха зачудили за противоречията? Нима бяха оставили убиеца да остане на свобода само за да гарантират осъждането на Келъртън? Карлсън се съмняваше.

И докъде го довеждаше всичко това?

Той продължи да чете доклада и се натъкна на още един странен факт. Климатикът в колата вече го вледеняваше чак до костите. Агентът отвори прозореца и извади ключа. На листа пишеше: „Токсикологичен доклад“. Според тестовете в кръвта на Елизабет Бек бяха открили кокаин и хероин. Нещо повече, следи бяха регистрирани в космите и тъканите ѝ, което показваше, че употребата им не е била случайна.

Това съответстваше ли?

В този момент мобифонът му иззвъня. Той отговори.

— Карлсън.

— Имаме нещо — каза Стоун.

— Какво?

— Бек. Запазил си е място за самолет до Лондон на „Денели“.

След два часа.

— Идвам.

Тайрис в движение постави ръка на рамото ми.

— Курви — за кой ли път каза той. — Не можеш да им имаш доверие.

Не си направих труда да отговоря.

Отначало се изненадах, че толкова бързо успя да открие Хелио Гонзалес, но уличната мрежа беше отлично развита. Попитай някой пласъор от единия край на града за негов колега в другия и той ще го открие за минути. Ако трябва да препоръчам на свой пациент, който и да е друг лекар в щата, ще ми е нужен само един телефонен разговор. Защо уличните престъпници да са по-различни?

Хелио току-що излизаше след четиригодишна присъда за въоръжен грабеж. Личеше му. Слънчеви очила, бяла тениска и дебела риза, на която бе закопчано само най-горното копче, така че приличаше на пелерина или криле на прилеп. Ръкавите бяха навити нагоре, разкривайки груби затворнически татуировки върху затворнически мускули. Затворническите мускули са изключително специфични, гладки като мрамор, за разлика от по-изкуствените им аналози, направени във фитнес клуб.

Седнахме на една веранда някъде в Куинс. Не знаех точно къде. Латино ритми отекваха в гърдите ми. Наоколо се мотаеха тъмнокоси жени по потници с тънки презрамки. Тайрис ми кимна. Обърнах се към Хелио. На лицето му се изписа самодоволна усмивка. В главата ми се появи една дума. Измет. Безчувствена измет. Трябваше само да го погледнеш, за да разбереш, че ще продължава да оставя след себе си опустошения. Въпросът бе още колко време. Съзнавах, че тези възгледи не са съвместими с принципите на благотворителните организации. Съзнавах и че на пръв поглед същото може да се каже за Тайрис. Нямаше значение. Елизабет може и да беше вярвала, че тези закалени от улицата и морално анестезирани същества подлежат на спасение. Аз все още работех по въпроса.

— Преди няколко години са те арестували за убийството на Брандън Скоуп — започнах аз. — Знам, че са те освободили и не искам да ти причинявам неприятности. Но трябва да ми кажеш истината.

Хелио си свали очилата и хвърли поглед към Тайрис.

— Ченге ли си ми довел?

— Не съм ченге. Аз съм съпругът на Елизабет Бек.
Исках реакция. Не получих такава.

— Тя е жената, която ти е осигурила алиби.

— Знам коя е.

— С теб ли беше онази нощ?

Хелио не отговори веднага.

— Да — бавно потвърди той и ми се усмихна с жълтите си зъби.

— Беше с мен през цялата нощ.

— Лъжеш.

Хелио пак погледна Тайрис.

— К'во е това, бе пич?

— Трябва да ми кажеш истината — настоях аз.

— Мислиш, че съм убил оня Скоуп ли?

— Знам, че не си.

Това го изненада.

— Какво става тук, по дяволите? — попита той.

— Трябва да потвърдиш нещо.

Хелио зачака.

— Беше ли с жена ми онази нощ, да или не?

— Какво искаш да ти кажа, бе пич?

— Истината.

— Ами ако истината е, че цялата нощ сме били заедно?

— Това не е истината.

— Защо си толкова сигурен?

— Кажи на човека каквото те пита — намеси се Тайрис.

— Тя сама го каза. Оправих я, това е. Съжалявам, пич, обаче си беше така. Ебахме се цяла нощ.

Погледнах Тайрис.

— Остави ни за малко сами.

Той кимна. Стана и се запъти към колата си. Облегна се на вратата до Брутс и скръсти ръце. Отново се обърнах към Хелио.

— Къде се запозна с жена ми?

— Във фондацията.

— Тя се е опитала да ти помогне, така ли?

Той сви рамене, но без да ме гледа.

— Познаваше ли Брандън Скоуп?

На лицето му трепна страх.

— Тръгвам си, пич.

— Тук сме само двамата, Хелио. Можеш да ме претърсиш за подслушвателно устройство.

— Да не искаш да се откажа от алибито си?

— Да.

— Защо?

— Защото някой очиства всички, свързани със случилото се с Брандън Скоуп. Снощи са убили една приятелка на жена ми в студиото ѝ. Днес хванаха и мен, обаче Тайрис се намеси. Искат да убият и жена ми.

— Мислех, че вече е мъртва.

— Това е дълга история, Хелио. Но ако не разбере какво се е случило навремето, ще избият всички ни.

Не знаех дали казвам истината, или преувеличавам. А и не ме интересувахе.

— Къде беше онази нощ? — попитах аз.

— С нея.

— Мога да докажа, че не сте били заедно.

— Какво?

— Жена ми беше в Атлантик Сити. Пазя стария ѝ бележник. Мога да го докажа. Мога да направя алибито ти на пух и прах, Хелио. И няма да се поколебая. Знам, че не си убил Брандън Скоуп. Но ако не ми кажеш истината, ще ги оставя да те екзекутират.

Блъф. Огромен блъф. Ала виждах, че е захапал въдицата.

— Каж ми истината и ще останеш свободен — продължих аз.

— Не съм убил оня пич, кълна се.

— Знам.

Той се замисли.

— Не знам защо го е направила жена ти, чаткаш ли?

Кимнах в опит да го накарам да продължи да говори.

— Оная нощ обрах една къща във Форт Лий. Затова нямах алиби. Мислех, че съм изгубен. Тя ми спаси кожата.

— Попита ли я защо?

Хелио поклати глава.

— Просто потвърдих лъжата. Моят адвокат ми предаде какво е казала. И ме пуснаха.

— Оттогава виждал ли си жена ми?

— Не. — Той ме погледна. — Защо беше толкова сигурен, че жена ти не се е чукала с мен?

— Познавам жена си.

Той се усмихна.

— Мислиш, че никога не ти е изневерявала ли?

Не отговорих.

Хелио се изправи.

— Кажи на Тайрис, че ми е длъжник.

Той се подсмихна, обърна се и се отдалечи.

Никакъв багаж. Билет, взет от автомат, а не от служител на гишето. Чакаше на един съседен терминал и наблюдаваше „Заминаващи“. Седеше на пластмасов стол и гледаше навън към пистата. По телевизора вървеше Си Ен Ен. Спорт. Тя изпразни ума си. Преди пет години известно време беше живяла в селце край Гоа, Индия. Макар и истински ад, селото имаше известна слава, тъй като в него живееше стогодишен йога. Той се опитваше да я учи на методи за медитиране, дишане пранаяма, пречистване на ума. Ала не успя. Имаше моменти, в които тя можеше да потъне в мрак. По-често обаче в мрака я очакваше Бек.

Зачуди се за следващия си ход. Всъщност нямаше избор. От това зависеше оцеляването ѝ. Оцеляването ѝ изискваше да бяга. Беше забъркала каша и сега отново бягаше, оставяйки други да почистват след нея. Ала имаше ли друга възможност? Преследваха я. Бе внимавала, но те бяха нащрек дори след осем години.

Едно едва проходило дете зацапука към прозореца. Баща му го настигна и весело го грабна на ръце. Тя гледаше и мислите ѝ закръжиха около очевидното „ами ако“. От дясната ѝ страна седяха възрастен мъж и жена и спокойно си приказваха. Като тийнейджъри двамата с Бек бяха наблюдавали как господин и госпожа Стайнбърг всяка вечер се разхождат по Даунинг Плейс ръка за ръка дълго след като децата им бяха пораснали и излетели от гнездото. Такъв ще е и техният живот, обещаваеше Бек. Госпожа Стайнбърг почина на осемдесет и две. Господин Стайнбърг, който бе в удивително добро здраве, я последва четири месеца по-късно. Казваха, че често се случвало така с възрастните, че — в парафраза на Спрингстийн — двете сърца ставали едно. Когато единият умре, другият ще го последва. Така ли се беше случило с нея и Дейвид? Те не бяха прекарвали заедно шестдесет и една години като семейство Стайнбърг, ала като се имаше предвид, че спомените ѝ започваха приблизително от петгодишна възраст и че двамата с Бек бяха неразделни от

седемгодишни, че почти нямаха спомени, които да не бяха общи, и че времето се възприемаше не като години, а като процент от живота, те бяха живели заедно дори по-дълго от семейство Стайнбърг.

Тя се обърна и погледна екрана. Бяха обявили полет 174 на Бритиш Еървейс.

Карлсън и Стоун, наред с местните им приятелчета Димонте и Крински, стояха при управителката на отдел „Резервации“ на Бритиш Еървейс.

— Няма го — каза им управителката, жена в синьо-бяла униформа с шалче, приятен акцент и табелка с надпис „Емили“.

Димонте изруга. Крински сви рамене. Очакваха го. Бек цял ден успяваше да им избяга. Едва ли щеше да е толкова тъп, че да се опита да се качи на самолет с истинското си име.

— Задънена улица — каза Димонте.

— Кой ваш служител най-много разбира от компютри? — попита Карлсън, който все още притискаше към хълбок папката с доклада за аутопсията.

— Може би аз — уверено се усмихна тя.

— Моля ви, отворете списъка с резервациите.

Емили се подчини.

— Можете ли да ми кажете кога е запазил мястото?

— Преди три дни.

— Възнамерявал е да избяга — възкликна Димонте. — Копеле.

Карлсън поклати глава.

— Не.

— Откъде знаеш?

— Смятахме, че е убил Ребека Скейс, за да й запуши устата — поясни агентът. — Но ако се е канел да напусне страната, защо да си прави труда? Защо да рискува и да чака три дни, само за да извърши още едно убийство?

— Прекалено много въпроси задаваш, Ник — възрази Стоун.

— Пропускаме нещо — не се предаваше Карлсън. — Защо съвсем ненадейно е решил да избяга?

— Защото ние го преследвахме.

— Не и преди три дни.

— Може да е знаел, че е въпрос на време.

Карлсън продължаваше да се мръщи. Димонте се обърна към Крински.

— Това е загуба на време. Да се махаме оттук. — Той погледна Карлсън. — За всеки случай ще оставим двама униформени.

Емили натисна няколко клавиша.

— Резервацията е за сам човек.

— Как е направена? Лично ли? Или по телефона? А може би чрез туристическа агенция?

Тя отново затрака на клавиатурата.

— Не е чрез туристическа агенция. Поне това мога да ви кажа, защото поставяме отметка, за да им платим комисиона. Резервацията е направена направо в Бритиш Еървейс.

Това с нищо не им помагаше.

— Как е платил?

— С кредитна карта.

— Може ли да видя номера?

Тя му го даде. Той го предаде на Стоун. Стоун поклати глава.

— Не е от неговите кредитни карти. Поне не от онези, които са ни известни.

— Провери — каза Карлсън.

Партньорът му вече набираще номера по мобифона си.

Карлсън потърка брадичката си.

— Казахте, че е запазил мястото преди три дни.

— Точно така.

— Знаете ли по кое време?

— Всъщност да. Компютърът автоматично го въвежда. Осемнайсет и четиринайсет.

Агентът кимна.

— Добре, чудесно. Можете ли да ми кажете дали някой друг е направил резервация горе-долу по това време?

Емили се замисли.

— Никога не съм опитвала този номер. Почакайте малко да видя дали ще се получи нещо. — Тя натисна няколко клавиша и зачака. После натисна още няколко. И пак зачака. — Компютърът не иска да подреди пътниците по датата на резервация.

— Но информацията съществува, нали?

— Да. Чакайте. — Пръстите ѝ отново заиграха по клавиатурата. — Мога да прехвърля информацията на една страница и да я прегледаме на групи от по петдесет резервации. Ще стане по-бързо.

В първата група имаше една семейна двойка, направила резервацията същия ден, но няколко часа по-рано. Безполезно. Във втората група нямаше съвпадения. В третата обаче улучиха десетката.

— Лайза Шърман — съобщи Емили. — Резервацията ѝ е направена осем минути по-късно.

Само по себе си това не означаваше нищо, разбира се, ала Карлсън усети, че космите на тила му настръхват.

— А, това вече е интересно — прибави служителката.

— Кое?

— Мястото ѝ.

— Да?

— Тя е точно до Дейвид Бек. Шестнайсети ред, места Е и Ж.

Сякаш го удари мълния.

— Регистрирала ли се е вече?

Емили провери в компютъра.

— Всъщност да. В момента навярно се качва на борда.

Тя намести дръжката на чантичката си и се изправи. Закрачи енергично, с високо вдигната глава. Носеше очилата, перуката и имплантите. Както и Лайза Шърман на снимката в паспорта ѝ.

Оставаха ѝ четири портала, когато чу откъс от репортаж на Си Ен Ен. Това я накара да се закове на място. В нея се блъсна мъж, който буташе количка с огромен куфар. Той направи груб жест с ръка, като че ли го беше засякла на магистрала. Тя не му обърна внимание. Не откъсваше очи от екрана.

Говореше водещата. В десния ъгъл показваха снимки на старата ѝ приятелка Ребека Скейс и... Бек.

Тя се приближи. Под образите с кървавочервени букви бяха написани думите: „Смърт в тъмната стаичка“.

— ... Дейвид Бек, заподозрян в убийство. Но това ли е единственото му престъпление? Чуйте репортажа на Джак Търнър от Си Ен Ен.

Водещата изчезна. На нейно място се появиха двама мъже с якета на Нюйоркското полицейско управление, които изнасяха черен чувал на носилка. Тя незабавно позна сградата и едва не ахна. Осем години. Бяха минали осем години, ала студиото на Ребека все още беше там.

Разнесе се мъжки глас, навярно на споменатия Джак Търнър.

— Това е странна история, това убийство на една от най-нашумелите модни фотографки в Ню Йорк. Ребека Скейс е открита в тъмната ѝ стая, простреляна от упор в главата с два куршума. — Показаха снимка на весело усмихнатата Ребека. — Заподозрян е нейният стар приятел, доктор Дейвид Бек, педиатър в нюйоркска болница. — На екрана се появи сериозното лице на Бек.

Тя едва не падна.

— По-рано днес доктор Бек нападна полицаи, който се опита да го арестува. Все още е на свобода и се смята за въоръжен и опасен. Ако имате информация за местонахождението му... — Изписаха телефонен номер в жълто. Джак Търнър го прочете и продължи: — Информацията, която изтича от Федералното бюро за разследване прави тази история още по-странна. Предполага се, че доктор Бек е свързан с убийството на двама мъже, чиито трупове неотдавна бяха открити в Пенсилвания недалеч от езеро, собственост на семейството му. И най-голямата изненада: доктор Дейвид Бек също е заподозрян в убийството на жена си Елизабет преди осем години.

Показаха снимка на жена, която тя едва успя да познае. Внезапно се почувства гола, приклепана в ъгъла. Образът ѝ изчезна.

— Джак, не се ли смяташе, че Елизабет Бек е жертва на серийния убиец Елрой Келъртън? — попита водещата.

— Точно така, Терез. В момента властите не са много разговорливи и отричат сведенията. Но нашата информация е от сигурни източници.

— Полицията има ли мотив, Джак?

— Още не знаем. Предполага се, че е намесен любовен триъгълник. Госпожа Скейс е била омъжена за Гари Ламонт, който не пожела да даде изявление. Но засега нищо не е сигурно.

Тя усети, че от очите ѝ бликват сълзи.

— И доктор Бек още е на свобода, така ли?

— Да, Терез. Полицията моли обществеността за съдействие, но никой не бива сам да се приближава до него.

Преминаха към следващата новина.

Тя се извърна. Ребека. О, господи, не Ребека. И се бе омъжила. Как? Как Ребека се беше забъркала във всичко това? Тя не знаеше нищо.

Защо я бяха убили?

„Какво направих?“

Беше се върнала. И те бяха започнали да я търсят. Като наблюдават най-близките ѝ хора. Глупаво. Връщането ѝ бе изложило на опасност всички, които обичаше. Беше объркала всичко. И сега приятелката ѝ бе мъртва.

— Полет сто седемдесет и четири на Бритиш Еъруейс за Лондон. Могат да се качват всички редове.

Нямаше време да се самобичува. Мисли. Какво трябваше да направи? Близките ѝ бяха в опасност. Бек — внезапно си спомни глупавата му дегизировка — бягаше. Беше се изправил срещу могъщи хора. Ако се опитваха да му припишат убийството, а това изглеждаше съвсем очевидно, той нямаше никакъв шанс.

Не можеше да замине. Все още. Не и докато не се увереше, че Бек е в безопасност.

Тя се обърна и се запъти към изхода.

Когато най-после видя по новините репортажа за преследването на Дейвид Бек, Питър Фланъри вдигна слушалката и набра номера на един свой приятел в прокуратурата.

— Кой се занимава с Бек? — попита той.

— Файн.

Гадняр, помисли си адвокатът.

— Днес видях вашия човек.

— Дейвид Бек ли?

— Да. Дойде в кабинета ми.

— Защо?

— Може би е по-добре да ме свържеш с Файн.

Когато се свечери, Тайрис ми намери стая в апартамента на някакъв братовчед на Латиша. Не вярвахме полицията да се добере до връзката ми с Тайрис, но защо да рискуваме?

Той имаше лаптоп. Включихме го в Мрежата. Проверих си пощата с надеждата, че ме очаква съобщение. На служебния ми адрес нямаше нищо. На домашния — също. Опитах онзи на bigfoot.com. Нищо.

Откакто напуснахме кабинета на Фланъри, Тайрис ме гледаше странно.

— Искам да те питам нещо, докторе.

— Казвай.

— Когато адвокатът говореше за оня убития...

— Брандън Скоуп.

— Да, за него. Все едно, че те удари с електрошокова палка.

Наистина се бях почувствал така.

— И се питаш защо, така ли?

Тайрис сви рамене.

— Познавах Брандън Скоуп. Двамата с жена ми работеха заедно в една благотворителна фондация. А и баща ми е израснал с неговия баща. И работеше при него. Всъщност баща ми учеше Брандън да ръководи семейните имоти.

— Аха. И какво още?

— Това не ти ли стига?

Той зачака. Обърнах се и го погледнах. Тайрис не отмести очи и за миг ми се стори, че прониква чак до най-тъмните кътчета на душата ми. Слава богу, моментът отмина.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

— Ще се обадя на някои хора. Сигурен ли си, че тук съм в безопасност?

— Предполагам. Обаче знаеш ли какво, ще го направим с прехвърляне през друг мобифон. Така ще е по-трудно да те проследят.

Кимнах. Тайрис уреди въпроса. Трябваше да се обадя на един номер и да кажа на някакъв непознат кои цифри да набере. Тайрис се запъти към вратата.

— Отивам да видя Ти Джей. Ще се върна след час.

— Тайрис?

Той погледна назад. Искях да му благодаря, ала нещо ме спираше. Тайрис разбра.

— Трябва да останеш жив, докторе. Заради детето ми, нали чаткаш?

Кимнах. Той излезе. Погледнах си часовника, преди да се свържа с мобифона на Шона. Тя отговори веднага.

— Ало?

— Как е Клоуи? — попитах аз.

— Чудесно.

— Колко километра навъртя?

— Най-малко пет. По-скоро седем-осем. — Изпълни ме облекчение. — И какъв е следващият ни...

Усмяхнах се и прекъснах връзката. Набрах номера на непознатото приятелче и му казах други цифри. Той измърмори нещо, че не бил телефонистка, обаче ме свърза.

Хестър Кримстийн отговори така, като че ли искаше да отхапе парче от слушалката.

— Какво?

— Тук е Бек — бързо я информирах аз. — Могат ли да ни подслушват или имаме някаква закрила като адвокат и клиент?

Последва странно колебание.

— Безопасно е — накрая отвърна тя.

— Имах причина да избягам.

— Например това, че си виновен ли?

— Моля?

Пак колебание.

— Съжалявам, Бек. Прецаках се. Когато избяга, направо изкуфях. Наговорих разни глупости на Шона и се отказах повече да те защитавам.

— Нямах представа. Имам нужда от теб, Хестър.

— Няма да ти помагам да бягаш.

— Вече не искам да бягам. Искам да се предам. Но при определени от мен условия.

— Не си в положение да диктуваш условия, Бек. Ще те заключат с девет катинара. Направо забрави за пускане под гаранция.

— Ами ако мога да представя доказателство, че не съм убил Ребека Скейс?

Отново колебание.

— Наистина ли можеш?

— Да.

— Какво?

— Твърдо алиби.

— От кого?

— Хм, точно тук става най-интересно.

Специален агент Карлсън вдигна мобифона си.

— Да?

— Открехме още нещо — съобщи партньорът му Стоун.

— Какво?

— Преди няколко часа Бек е бил при един евтин адвокат на име Фланъри. С него е бил някакъв чернокож гангстер.

Карлсън се намръщи.

— Мислех, че Хестър Кримстийн му е адвокатка.

— Той не е търсил защитник. Разпитвал е за един стар случай.

— Какъв случай?

— Преди осем години някакъв бандюга на име Гонзалес бил арестуван за убийството на Брандън Скоуп. Елизабет Бек му осигурила страхотно алиби. Бек искал да знае всичко за това.

На Карлсън му се зави свят. Какво ставаше, по дяволите?

— Нещо друго?

— Това е всичко — отвърна Стоун. — Между другото, къде си?

— По-късно ще ти се обадя, Том. — Карлсън затвори и отново набра.

— Национален информационен център.

— Работиш до късно, а, Дона?

— И се опитвам най-после да си тръгна, Ник. Какво искаш?

— Една адски голяма услуга.

— Не — отсече тя. После въздъхна. — Казвай.
— Онзи пистолет трийсет и осми калибър още ли е при теб?
Онзи, дето го намерихме в сейфа на името на Сара Гуудхарт?
— Е?
Той ѝ обясни какво иска.
— Майтапиш се, нали? — попита Дона.
— Познаваш ме. Нямам чувство за хумор.
— Вярно е. — Тя отново въздъхна. — Ще пратя запитване, обаче няма как да стане тази вечер.
— Благодаря, Дона. Страхотна си.

Когато Шона влезе във фоайето, някой я повика.
— Извинете ме, госпожица Шона?
Тя погледна мъжа с намазана с гел коса и скъп костюм.
— А вие сте?
— Специален агент Ник Карлсън.
— Лека нощ, господин агент.
— Знаем, че ви се е обадил.
Тя постави длан пред устата си и се престори, че се прозява.
— И сигурно сте много горди от това.
— Чували ли сте каква е присъдата за съучастие в убийство?
— Стига сте ме плашили — с насилено монотонен глас каза тя,
— че може да се попикая на тоя евтин килим.
— Да не мислите, че блъфирам?
Шона протегна ръце с долепени една до друга китки.
— Арестувай ме, готин. — Тя хвърли поглед зад гърба му. — Вие не движите ли обикновено по двама?
— Сега съм сам.
— И аз така забелязах. Вече може ли да се качвам?
Карлсън внимателно намести очилата си.
— Според мен доктор Бек не е убил никого.
Това я спря.
— Не ме разбирайте грешно. Има много улики, че го е извършил. Всичките ми колеги са убедени, че е виновен. Преследването му продължава.

— Аха — с нещо повече от намек за подозрителност рече тя. — Но кой знае как вие сте проумели, че нещата не стоят така.

— Просто мисля, че тук става нещо друго.

— Какво например?

— Надявах се вие да ми кажете.

— Ами ако подозирам, че се опитвате да ме преметнете?

Агентът сви рамене.

— Нищо не мога да направя.

Шона се замисли.

— Няма значение — накрая отвърна тя. — Не знам нищо.

— Знаете къде се крие той.

— Не знам.

— А ако знаехте?

— Нямаше да ви кажа. Но това вече ви е ясно.

— Да. Предполагам, че няма да ми кажете и какви бяха всички ония приказки за разходката на кучето му.

Тя поклати глава.

— Но съвсем скоро ще разберете.

— Той ще пострада, нали знаете? Приятелят ви нападна полицай. Това открива ловния сезон за него.

Шона издържа на погледа му.

— Нищо не мога да направя.

— Не, предполагам, че не.

— Може ли да ви питам нещо?

— Казвайте.

— Защо смятате, че не е виновен?

— Не съм сигурен. Поради много неща, струва ми се. — Карлсън наклони глава. — Знаете ли, че Бек е имал резервация за полет до Лондон?

Шона остави погледа си да блуждае из фоайето в опит да спечели някоя и друга секунда. Влезе непознат мъж и оценяващо ѝ се усмихна. Не му обърна внимание.

— Глупости — накрая каза тя.

— Току-що идвам от летището — продължи агентът. — Резервацията е отпреди три дни. Не се качи на самолета, разбира се. Но най-странно беше, че кредитната карта, с която е купен билетът, е на името на Лора Милс. Това име говори ли ви нещо?

— Трябва ли?

— Сигурно не. Все още работим по него, но явно е псевдоним.

— На кого?

Карлсън сви рамене.

— Познавате ли Лайза Шърман?

— Не. Каква е нейната роля?

— Тя е направила резервация за същия полет до Лондон. Всъщност е трябвало да седи до нашия човек.

— И тя ли не се е появила?

— Не точно. Регистрирала се е. Но когато обявиха полета, не се качи на борда. Странно, не мислите ли?

— Не знам какво да мисля.

— За съжаление никой не може да ни каже нищо за нея. Не е заявила багаж, регистрирала се е на автомат. Затова се позаровихме по-надълбоко. И знаете ли какво открихме?

Шона поклати глава.

— Нищо. Изглежда, че и това име е псевдоним. Известно ли ви е името Брандън Скоуп?

Тя се вцепени.

— Какво е това, по дяволите?

— Днес доктор Бек е посетил адвокат на име Питър Фланъри. Заедно с някакъв чернокож мъж. Фланъри е защитавал заподозрян в убийството на Брандън Скоуп. Доктор Бек го е разпитал за случая и за участието на Елизабет в освобождаването на клиента му. Имате ли представа защо?

Шона започна да рови в чантата си.

— Търсите ли нещо?

— Цигара. Имате ли?

— Съжалявам, не.

— По дяволите. — Тя спря и го погледна. — Защо ми разказвате всичко това?

— Имам четири трупа. Искam да знам какво става.

— Четири ли?

— Ребека Скейс, Мелвин Бартола, Робърт Улф — това са двамата, които открихме край езерото. И Елизабет Бек.

— Келъртън е убил Елизабет.

Карлсън поклати глава.

— Какво ви прави толкова сигурен?

Той вдигна светлокафявия плик.

— Това, например.

— Какво е това?

— Докладът за аутопсията ѝ.

Шона преглътна. Страхът загъделичка пръстите ѝ. Окончателното доказателство, по един или друг начин. Тя положи всички усилия да овладее гласа си.

— Може ли да хвърля един поглед?

— Защо?

Шона не отговори.

— И по-важното е защо Бек толкова е искал да види доклада?

— Не разбирам какво искате да кажете — отвърна тя, ала думите отекнаха кухо дори в собствените ѝ уши.

— Елизабет Бек наркоманка ли беше?

Въпросът я смая.

— Елизабет ли? Не.

— Убедена ли сте?

— Разбира се. Тя работеше с наркомани. Такава ѝ беше професията.

— Познавам много ченгета, които си позволяват по няколко часа с проститутка.

— Тя не беше такава. Елизабет не беше моралистка, но чак пък да е била наркоманка? В никакъв случай.

Той отново повдигна светлокафявия плик.

— Според токсикологичния доклад в системата ѝ са регистрирани кокаин и хероин.

— Значи Келъртън я е принудил да ги вземе.

— Не.

— Защо сте толкова сигурен?

— Има други тестове, Шона. На тъкани и косми. Те показват, че наркотиците са били използвани най-малко от няколко месеца.

Коленете на Шона омекнаха. Тя се опря на стената.

— Виж, Карлсън, стига си ме разигравал. Дай да видя доклада.

Агентът като че ли се замисли.

— Какво ще кажеш за следното предложение? — попита той. — Ще ти позволя да видиш само един лист. По твой избор.

— Какво означава това, Карлсън?

— Лека нощ, Шона.

— Леле-мале, чакай малко. — Тя облиза устни. Замисли се за странните имейли. За бягството на Бек от полицията. За убийството на Ребека Скейс и невероятния токсикологичен доклад. И внезапно убедителната ѝ демонстрация на дигитална манипулация на изображения вече не ѝ се струваше толкова убедителна. — Снимка — каза Шона. — Дай да видя снимка на жертвата.

Карлсън се усмихна.

— Виж, това е извънредно интересно.

— Защо?

— Защото няма нито една снимка.

— Но нали...

— И аз не разбирам — не ѝ даде да довърши агентът. — Обадох се на доктор Харпър. Патологът, който е извършил аутопсията. Помолих го да види кой друг е чел доклада. В момента проверява.

— Да не искаш да кажеш, че някой е откраднал снимките?

Карлсън сви рамене.

— Хайде, Шона. Обясни ми какво става.

Тя едва не го направи. Едва не му разказа за имейлите и уличната камера. Ала Бек бе категоричен. Въпреки всичките му красиви приказки, този човек можеше да е враг.

— Може ли все пак да видя доклада?

Той бавно се приближи до нея. По дяволите самообладанието, помисли си Шона. Тя пристъпи напред и грабна плика от ръката му. Отвори го и извади първия лист. Плъзна поглед по редовете. В стомаха ѝ се втвърдяваше леден блок. Видя ръста и теглото на тялото и сподави вика си.

— Какво има? — попита Карлсън.

Шона не отговори.

Извъня мобифон. Агентът извади своя от джоба си.

— Карлсън.

— Тук е Тим Харпър.

— Открихте ли старите дневници?

— Да.

— Някой искал ли е доклада за аутопсията на Елизабет Бек?

— Преди три години — отвърна патологът. — Точно след преместването му в архива. Един човек.

— Кой?

— Бащата на покойната. Той също е полицай. Казва се Хойт Паркър.

Лари Гандъл седеше срещу Грифин Скоуп. Бяха на задната веранда. Отдавна беше нощ и мракът обгръщаше грижливо поддържаното имение. Щурците свиреха почти приятна мелодия, като че ли свръхбогатите можеха да манипулират дори насекомите. През плъзгащата се стъклена врата се донасяха звуци на пиано. Лампите във вътрешността на къщата осигуряваха достатъчно светлина и хвърляха мътночервени и жълти сенки.

И двамата бяха по панталони с цвят каки. Лари носеше синьо поло, Грифин — копринена риза, ушита от личния му шивач в Хонконг. Гандъл чакаше с чаша бира в ръка. Силуетът на по-възрастния мъж се очертаваше като изсечен на монета. Той гледаше към огромния си заден двор с леко вирнат нос и кръстосани крака. Дясната му ръка висеше от страничната облегалка на стола и кехлибарената течност в чашата му хвърляше отблясъци.

— Имаш ли представи къде е? — попита Грифин.

— Не.

— Ами ония двама чернокожи, които са го спасили?

— Нямам представа каква е тяхната роля. У работи по въпроса.

Грифин отпи. Времето бавно се нижеше, горещо и лепкаво.

— Наистина ли смяташ, че е жива?

Лари понечи да се впусне в подробни обяснения, да изложи аргументите за и против, да анализира всички мнения и възможности. Ала когато отвори уста, просто отвърна:

— Да.

Грифин затвори очи.

— Спомняш ли си раждането на първото си дете?

— Да.

— Присъства ли на самото раждане?

— Да.

— Навремето не са го правили — каза Грифин. — Бащите ни нервно са се разхождали в чакалнята със стари списания в ръце.

Спомням си, че сестрата излезе да ме вземе. Поведо ме по коридора и все още помня как завих зад ъгъла и видях Алисън да държи Брандън. Беше адски странно усещане, Лари. В мен бликна нещо толкова силно, че като че ли щях да се пръсна. Чувството беше почти непоносимо силно, почти непоносимо непреодолимо. Предполагам, че всички бащи преживяват нещо подобно.

Той замълча. Лари го погледна. По лицето на стареца се стичаха сълзи и искряха на слабата светлина. Гандъл не го прекъсна.

— Може би най-очевидните чувства в този ден са радостта и страхът — страхът в смисъл, че сега си отговорен за този малък човек. Но има още нещо. Не мога точно да го обясня. Поне навремето не можех. До първия учебен ден на Брандън.

Нещо стегна гърлото му. Той се закашля и Лари отново видя, че плаче. Пианото зазвуча по-меко. Щурците се смълчаха, сякаш и те слушаха.

— Заедно чакахме училищния автобус. Държах го за ръка. Брандън беше на пет години. Гледаше нагоре към мен, както правят децата на тази възраст. Носеше кафяви панталони, които вече имаха петно от трева на коляното. Спомням си жълтия автобус, помня звука на отварящата се врата. После Брандън пусна ръката ми и се качи по стъпалата. Искаше ми се да се пресегна, да го грабна обратно и да го заведе вкъщи, но стоях като вцепенен. Той влезе навътре в автобуса, пак чух оня звук и вратата се затвори. Брандън седна до прозореца. Виждах лицето му. Той ми махна с ръка. Махнах му в отговор и докато автобусът потегляше, си казах: „Целият ми свят си отива.“ Оня жълт автобус отнасяше онова, което беше всичко за мен. И в онзи момент осъзнах какво съм изпитал в деня на раждането му. Ужас. Не просто страх. Студ, пълен ужас. Може да те е страх от болест, от старостта и смъртта. Но нищо не може да се сравни с онова камъче от ужас, което се появи в корема ми, докато гледах след отдалечаващия се автобус. Разбираш ли ме?

Лари кимна.

— Мисля, че да.

— Тогава, в онзи момент разбрах, че въпреки всичките ми усилия, с него може да се случи нещо лошо. Нямах винаги да съм до него, за да поема удара. Постоянно мислех за това. С всички ни е така, предполагам. Но когато се случи, когато... — Той замълча и най-после

погледна Лари Гандъл. — Все още се опитвам да го върна — каза Грифин. — Опитвам се да се спазаря с Господ, да му предложи всичко, само някак да съживи Брандън. Това не е възможно, разбира се. Ясно ми е. Но сега ти идваш тук и ми казваш, че докато синът ми, целият ми свят гние в земята... тя е жива. — Той заклати глава. — Не мога да го понеса, Лари. Разбираш ли?

— Да.

— Веднъж не успях да го защитя. Втори път няма да допусна провал.

Грифин Скоуп отново се обърна към градината и отпи от чашата си. Лари Гандъл разбра. Той се изправи и потъна в нощта.

В десет часа Карлсън застана пред вратата на Гуудхарт Роуд 28. Не го притесняваше късният час. На долния етаж светеше и премигваха отблясъци от телевизор, ала дори цялата къща да тънеше в мрак, той си имаше по-важни тревоги от нечий спокоен сън.

Тъкмо се канеше да натисне звънеца, когато вратата се отвори. На прага застана Хойт Паркър. За миг двамата се спогледаха като боксьори в центъра на ринга, докато реферът повтаря безсмислени предупреждения за ниски удари и бой по време на почивката.

Карлсън не чака гонга.

— Дъщеря ви взимаше ли наркотици?

Хойт Паркър прие удара, без да мигне.

— Защо питате?

— Може ли да вляза?

— Жена ми спи — отвърна той, излезе навън и затвори вратата след себе си. — Имате ли нещо против да поговорим тук?

— Както желаете.

Хойт скръсти ръце и леко запружинира на пръсти. Беше едър мъж с дънки и тениска, която плътно бе обхващала тялото му, преди да свали пет-шест килограма. Карлсън знаеше, че е ветеран в полицията. Хитрите клопки и фините маневри нямаше да подействат.

— Ще отговорите ли на въпроса ми?

— Ще ми кажете ли защо питате? — контрира Хойт.

Карлсън реши да промени тактиката.

— Защо сте взели снимките от доклада за аутопсията на дъщеря си?

— Какво ви кара да смятате, че съм ги взел? — Нямаше гняв, нямаше фалшиво отричане.

— Днес прегледах доклада.

— Защо?

— Моля?

— Дъщеря ми е мъртва от осем години. Убиецът ѝ е в затвора. И все пак днес решавате да прегледате доклада за аутопсията ѝ. Искам да знам защо.

Така нямаше да стигнат доникъде. Карлсън реши да свали леко гарда си, да остави съперника си да атакува и да види какво ще се случи.

— Вчера зет ви е бил в окръжната морга. Поискал да види доклада за аутопсията на жена си. Надявах се да открия причината.

— Видял ли е доклада?

— Не — отвърна Карлсън. — Знаете ли защо толкова много е искал да го види?

— Нямам представа.

— Но изглеждате обезпокоен.

— Също като вас намирам поведението му за подозрително.

— Нещо повече. Искяхте да знаете дали наистина го е получил. Защо?

Хойт сви рамене.

— Ще ми кажете ли какво сте направили със снимките?

— Не знам за какво говорите — спокойно отвърна Хойт.

— Освен вас никой друг не е взимал доклада.

— И какво доказва това?

— Имаше ли снимки, когато взехте доклада?

Очите на Хойт проблеснаха, но отговорът му се забави малко.

— Да — накрая каза той. — Имаше.

Карлсън не успя да скрие усмивката си.

— Правилен отговор. — Това бе капан и Хойт го беше избегнал. — Защото ако бяхте отговорили отрицателно, щях да се запитам защо не сте съобщили за отсъствието им, нали?

— Вие сте подозрителен човек, агент Карлсън.

— Аха. Някакви предположения къде може да са тези снимки?

— Сигурно по погрешка са преместени в друг доклад.

— Да бе, естествено. Това изглежда не ви разстройва особено.

— Дъщеря ми е мъртва. Случаят е приключен. От какво да се разстройвам?

Губеше си времето. А може би не. Карлсън не получаваше много информация, но поведението на Хойт беше изключително показателно.

— Значи все още смятате, че Келъртън е убил дъщеря ви, така ли?

— Несъмнено.

Агентът повдигна плика.

— Въпреки че сте чели доклада за аутопсията ли?

— Да.

— Фактът, че повечето рани са нанесени след настъпване на смъртта, не ви ли безпокои?

— Успокоява ме — отвърна Паркър. — Дъщеря ми е страдала по-малко.

— Нямах това предвид. Става дума за уликите срещу Келъртън.

— Не виждам нищо в доклада, което да го оневинява.

— Това убийство не се връзва с другите.

— Не съм съгласен — възрази Хойт. — Не се връзва силата на дъщеря ми.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Знам, че Келъртън се е наслаждавал, като е измъчвал жертвите си. Знам също, че обикновено ги е жигосвал приживе. Но според нас Елизабет се е опитала да избяга или поне се е съпротивлявала. И го е принудила да я убие. Това обяснява раните по дланите ѝ. Това обяснява посмъртното жигосване.

— Ясно. — Карлсън се изненада. Отговорът бе логичен — адски логичен. Дори най-слабите жертви могат да причинят много неприятности. Тази версия напълно обясняваше всички очевидни противоречия. Но имаше още неизяснени въпроси. — Тогава как ще обясните токсикологичния доклад?

— Няма значение. Все едно да питате жертва на изнасилване за сексуалните ѝ предпочитания. Няма значение дали дъщеря ми е била пълна въздържателка или наркоманка.

— И все пак?

— Няма значение — повтори Паркър.

— В разследването на убийство е важно всичко. Знаете го.

Хойт пристъпи към него.

— Внимавайте — каза той.

— Заплашвате ли ме?

— Ни най-малко. Просто ви предупреждавам да не бързате за втори път да превърнете дъщеря ми в жертва.

Двамата стояха един срещу друг. Беше прозвучал финалният гонг. Сега чакаха решението, което нямаше да задоволи нито единия, нито другия.

— Ако сме свършили... — каза Хойт.

Карлсън кимна и отстъпи назад. Паркър протегна ръка към бравата.

— Хойт?

Той се обърна.

— За да няма недоразумения — каза агентът. — Не вярвам на нито една ваша дума. Наясно ли сме?

— Напълно.

Когато пристигна в апартамента, Шона се просна на любимото си място на дивана. Линда седна до нея и потупа скута си. Шона легна и затвори очи, докато Линда я галеше.

— Марк добре ли е?

— Да — отвърна Линда. — Ще ми кажеш ли къде беше?

— Дълга история.

— Цял ден вися тук и чакам да науча нещо за брат ми.

— Той ми се обади.

— Какво?

— В безопасност е.

— Слава богу.

— И не е убил Ребека.

— Знам.

Шона завъртя глава и я погледна. Линда мигаше с клепачи.

— Всичко ще се оправи.

Линда кимна и се извърна.

— Какво има?

— Аз направих онези снимки — каза Линда.

Шона се надигна.

— Елизабет дойде в службата. Цялата беше в синини. Искях да я заведа в болница, но тя отказа. Просто искаше да има някакво доказателство.

— Значи не е било автомобилна злополука, така ли?

Линда поклати глава.

— Кой я е пребил?

— Накара ме да обещавам да не казвам на никого.

— Преди осем години — отбеляза Шона. — Казвай.

— Не е толкова просто.

— А стига бе. — Шона се поколеба. — И защо е дошла при теб? Как мислеше да я защитиш... — Тя млъкна и остро погледна Линда.

Линда не трепна, но Шона си спомни думите на Карлсън. — Брандън Скоуп — промълви тя.

Линда не отговори.

— Той я е пребил. О, господи, нищо чудно, че е дошла при теб. Искала е да го запази в тайна. Аз или Ребека щяхме да я накараме да иде в полицията. Но не и ти.

— Накара ме да обещава.

— И ти просто се съгласи, така ли?

— А какво трябваше да направя?

— Да я замъкнеш в участъка.

— Е, не може всички да сме смели и силни като теб, Шона.

— Не ми излизай с тия глупости.

— Тя не искаше да отиде — настоя Линда. — Каза, че имала нужда от време. Че още нямала достатъчно доказателства.

— За какво?

— Че я е пребил, предполагам. Не знам. Не искаше да ме чуе. Не можех просто да я принудя.

— Добре де — най-вероятно е било така.

— Какво искаш да кажеш?

— Тогава се занимавахме с благотворителност, финансирана от неговото семейство и ръководена от него — поясни Шона. — Какво щеше да се случи, ако се разчуеше, че е пребил жена?

— Елизабет ме накара да обещава.

— И ти с радост си се подчинила, нали? Искала си да защитиш собствената си благотворителност.

— Не е честно...

— Поставила си интересите си над нея.

— Знаеш ли на колко хора помагаме? — извика Линда.

— С кръвта на Елизабет Бек — заяви Шона.

Линда я зашлеви през лицето. Задъхани, двете се спогледаха.

— Исах да кажа, но тя не ми даде — промълви Линда. — Може наистина да съм била слаба, не знам. Но не смей да говориш такива неща.

— А когато отвлякоха Елизабет на езерото — какво си помисли?

— Че може да има връзка. Отидох при бащата на Елизабет. Разказах му каквото знаех.

— И?

— Той ми благодари и каза, че знаел. И също ме посъветва да не казвам на никого, защото ситуацията била деликатна. И когато стана ясно, че убиецът е Келъртън...

— Ти реши да го запазиш в тайна.

— Брандън Скоуп беше мъртъв. Имаше ли някаква полза да калям името му?

Телефонът иззвъня. Линда отговори. После подаде слушалката на Шона.

— За теб е.

Тя пое слушалката, без да погледне Линда.

— Чакам те в офиса — каза Хестър Кримстийн.

— Защо, по дяволите?

— Не си падам по извиненията. Затова нека приемем, че съм една дебела идиотка и да свършим с това. Вземи такси и ела. Имаме да спасяваме невинен човек.

Заместник областният прокурор Ланс Файн влетя в заседателната зала на Кримстийн като умиращ за сън пор на амфетамини. Двамата детективи от отдел „Убийства“ Димонте и Крински го следваха по петите. Лицата на тримата бяха опънати като струни.

Хестър и Шона седяха от отсрещната страна на масата.

— Заповядайте, господа — посочи с ръка адвокатката.

Файн я стрелна с поглед, после презрително измери с очи Шона.

— Не съм тук да ме подмяташ като парцал.

— Не, сигурна съм, че достатъчно те подмятат в службата — отвърна Хестър. — Сядай.

— Ако знаеш къде е...

— Сядай, Ланс. Заболя ме главата от теб.

Всички седнаха. Димонте вдигна обувките си от змийска кожа на масата. Без да престава да се усмихва, Хестър ги блъсна с две ръце.

— Господа, тук сме с една цел: да спасим вашите кариери. Затова да се захващаме на работа, съгласни ли сте?

— Искам да знам...

— Шшт, Ланс. Тук говоря аз. Твоята работа е да слушаш, да кимаш и да казваш неща като „Да, госпожо“ и „Благодаря, госпожо“.

Иначе ще ти изстине мястото.

Той я изгледа.

— Ти помагаш на беглец да избегне правосъдието, Хестър.

— Много си секси, когато се цупиш, Ланс. Всъщност не си. А сега хубаво ме слушай, понеже не искам да повтарям. Ще ти направя услуга, Ланс. Няма да те изкарам пълен идиот. Идиот, да, нищо не мога да направя, но ако слушаш внимателно, няма да излезеш пълен идиот. Схващаш ли? Добре. Първо, разбрах, че вече сте установили часа на смъртта на Ребека Скейс. Полунощ, плюс-минус половин час. Нали така?

— И?

Хестър погледна Шона.

— Ти ли ще му кажеш?

— Не, продължавай.

— Обаче ти свърши черната работа.

— Стига с тия глупости, Кримстийн — прекъсна я Файн.

Вратата зад тях се отвори. Секретарката на Хестър донесе на шефката си купчина листове и малка касетка.

— Благодаря, Черил.

— За нищо.

— Вече можеш да си тръгваш. Утре ела по-късничко.

— Благодаря.

Черил излезе. Хестър извади половинките си очила за четене. Тя си ги сложи и започна да чете листовете.

— Вече започва да ми писва, Хестър.

— Обичаш ли кучета, Ланс?

— Какво?

— Кучета. Самата аз не си падам много по тях. Но това тук... Шона, къде е оная снимка?

— Ето я. — Шона показа на всички голяма фотография на Клоуи. — Това е британско коли.

— Готина е, нали, Ланс?

Ланс Файн се изправи. Крински също. Димонте не помръдна.

— Наслушах се.

— Ако сега си тръгнеш — рече Хестър, — това куче ще ти опикае кариерата така, че все едно е улично дърво.

— Какво искаш да кажеш?

Тя му подаде два от листовете.

— Това куче доказва невинността на Бек. Снощи е бил в един компютърен център. Влязъл с кучето. Доколкото разбрах, вдигнал голям шум. Това тук са показанията на четирима безпристрастни свидетели. Те категорично разпознават Бек. Според счетоводните данни на компютърния център той е използвал компютър от дванайсет и четири до дванайсет двайсет и три. — Хестър широко се усмихна. — Ето, момчета. Има копия за всички ви.

— Да не очакваш да приема всичко това безусловно?

— В никакъв случай. Моля, убедете се сами. — Тя подхвърли по едно копие на Крински и Димонте. Крински вдигна своето и попита дали може да използва телефона.

— Естествено — отвърна Кримстийн. — Но ако разговорът ви е извънградски, моля, бъдете така любезни да го пишете за сметка на полицейското управление. — Адвокатката му прати отвратително мила усмивка. — Много ви благодаря.

Файн прочете листа и лицето му придоби пепелявосив цвят.

— Мислиш да разшириш границите на времето на смъртта, а? — попита Хестър. — Спокойно можеш да го направиш, обаче трябва да те предупредя, че онази нощ мостът е бил затворен за ремонт. Алибито му е желязно.

Харпър се разтрепери и изпсува под нос.

— Хайде, хайде, Ланс — изцъка с език Хестър Кримстийн. — Би трябвало да ми благодариш.

— Какво?

— Само си помисли как можех да те прецакам. Представи си всички ония камери, репортерите, готови да отразят страхотното арестуване на този ужасен убиец. Слагаш си най-хубавата връзка, изнасяш оная дълга реч за безопасните нюйоркски улици, за груповите усилия, положени за залавянето на този звяр, макар че всъщност ти би трябвало да обереш всички лаври. Избухват светкавици. Ти се усмихваш, обръщаш се към репортерите на малко име и през цялото време си мислиш за огромното си дъбово бюро в губернаторското имение — и после, бам, аз изнасям пред медиите това непоклатимо алиби. Представи си, Ланс. Че ти си ми длъжник, бе, не схващаш ли?

Файн я прониза с поглед.

— Той все пак е нападнал полицаи.

— Не, Ланс, не е. Помисли, приятелю. Ти, заместник областният прокурор Ланс Файн, си се нахвърлил на грешно заключение. Преследвал си невинен човек със своите щурмоваци — и не просто невинен човек, а лекар, който е предпочел да работи за скромно възнаграждение с бедните, вместо в доходния частен сектор. — Адвокатката усмихнато се отпусна назад. — О, това ми харесва, чакай да видя. Та докато в града е бъкано от ченгета, които обикалят с извадени пушкала и гонят този невинен човек, един полицаи, млад ентусиазиран здравеняк, го сгащва в една уличка и започва да го млати. Наоколо няма никой друг и младокът се нагърбва със задачата да накара този уплашен човек да си плати. Бедният преследван доктор Дейвид Бек, вдовец, бих могла да прибавя, не е направил нищо друго, освен да се защити.

— Това няма да мине.

— Разбира се, че ще мине, Ланс. Не че съм нескромна, обаче има ли по-добър в извъртането от моя милост? Само почакай, не си ме чул да философствам за приликата със случая Ричард Джуъл^[1], за прекалено усърдната прокуратура или за това, че са бързали да припишат вината на доктор Дейвид Бек, герой за угнетените, и затова са подхвърлили улики в дома му.

— Кой е подхвърлил улики? — Файн едва не припадна. — Да не си се побъркала?

— Стига, Ланс, знаем, че доктор Дейвид Бек не може да го е извършил. Имаме алиби, потвърдено от показанията на четирима — о, по дяволите, скоро ще изровим и още — безпристрастни свидетели. Тогава как са се озовали там всички ония улики? Вие сте ги подхвърлили, господин Файн, вие и вашите щурмоваци. Когато свърша с теб, Марк Фърман^[2] ще прилича на Махатма Ганди.

Файн стисна юмруци. Той няколко пъти дълбоко си пое дъх и се насили да се отпусне назад.

— Добре — бавно каза прокурорът. — Ако допуснем, че това алиби се потвърди...

— О, ще се потвърди.

— Ако допуснем, че се потвърди, какво искаш?

— Виж, този въпрос вече ми харесва. В безизходно положение си, Ланс. Ако го арестуващ, ще излезеш идиот. Ако отмениш ареста, пак същото. Не съм сигурна, че виждам решение. — Хестър

Кримстийн се изправи и започна да се разхожда назад-напред. — Отвсякъде съм обмислила ситуацията. И смятам, че знам как да сведем щетите до минимум. Интересува ли те?

Файн продължаваше да гледа гневно, но отвърна:

— Слушам те.

— В цялата тая история ти все пак направи нещо умно. Само едно, но може да се окаже достатъчно. Не се изтърпани пред медиите. Сигурно просто малко си се срамувал, че докторът е успял да избяга от хората ти. Но така или иначе си постъпил добре. Всички информации могат да се припишат на анонимни източници. Та ето какво ще направиш, Ланс. Ще свикаш пресконференция. Ще им кажеш, че досегашната информация не е вярна, че си издирвал доктор Бек като свидетел и нищо повече. Че не го подозираш в това престъпление — всъщност, че си убеден в невинността му — но си научил, че е един от последните хора, видели жертвата жива, и затова си искал да разговаряш с него.

— Това никога няма да мине.

— О, ще мине. Може да не е правдоподобно и вярно, но ще мине. Аз ще ти помогна. Длъжница съм ти заради бягството на моя човек. Аз, враг номер едно на окръжната прокуратура, ще те подкрепя. Ще кажа на медиите, че си ни съдействал, че си се грижил да не бъдат нарушени правата на моя клиент, че с доктор Бек с нетърпение очакваме да работим с теб.

Файн мълчеше.

— Както казах преди малко, Ланс, мога да го извъртя за или срещу теб.

— А в замяна?

— Ще свалите всички тия глупави обвинения в нападение на полицай и оказване на съпротива при арест.

— Невъзможно.

Хестър му посочи вратата.

— Следващия път ще те видя във вестниците.

Файн едва забележимо се прегърби. После тихо попита:

— Ако се съгласим, твоят човек ще ни окаже ли съдействие? Ще отговори ли на всичките ми въпроси?

— Моля те, Ланс, не се преструвай, че си в положение за пазарлъци. Изложих ти сделката. Или я приеми, или рискувай с

пресата. Ти избираш. Часовникът тиктака. — Тя разклати показалец насам-натам и затиктака с уста.

Прокурорът погледна Димонте. Димонте продължаваше да дъвче клечката си за зъби. Крински затвори телефонната слушалка и кимна на Файн. Файн на свой ред кимна на Хестър.

— Е, как ще процедираме сега?

[1] Служител от охраната на олимпийския стадион в Атланта по време на XXVI летни олимпийски игри през 1996 г. открил взривно устройство, впоследствие несправедливо обвинен за поставянето му от ФБР. — Б.пр. ↑

[2] Един от детективите в злополучно известния случай О'Джей Симпсън. — Б.пр. ↑

Събудих се, надигнах глава и едва не нададох вик. Мускулите ми бяха схванати и ме боляха, наред с части на тялото, за чието съществуване дори не подозирах. Опитах се да смъкна крака от леглото. Много лоша идея. Бавно. Тази сутрин това бе рефренът.

Най-много ме боляха краката, което ми напомняше, че въпреки maratona от предишния ден, съм в отчайващо кофти форма. Опитах да се претърколя настрани. Меките точки, към които се беше насочил азиатецът, все едно бяха разкъсани шевове. Тялото ми копнееше за два перкодана, ала знаех, че те ще ми замотаят главата, а точно в момента не можех да си го позволя.

Погледнах си часовника. Шест сутринта. Трябваше да се обадя на Хестър. Тя вдигна на първото извъняване.

— Успяхме — каза адвокатката. — Свободен си.

Не изпитах особено голямо облекчение.

— Какво ще правим? — попита тя.

Ужасен въпрос.

— Не съм сигурен.

— Чакай малко. — В далечината чух друг глас. — Шона иска да говори с теб.

Последва шумолене, докато си предавах слушалката.

— Трябва да поговорим — каза Шона.

Въпреки че никога не си бе падала по излишните любезности и тънкости, гласът ѝ звучеше необичайно напрегнат и може би дори уплашен, колкото и да ми беше трудно да си го представя. Сърцето ми се разтуптя.

— Какво има?

— Не е за телефон.

— Мога да дойда у вас след час.

— Не съм казала на Линда за... хм, нали знаеш.

— Може би е време — отвърнах аз.

— Да, добре. — После с изненадваща нежност прибави: — Обичам те, Бек.

— И аз те обичам.

Добрах се до душа полупълзешком, като се опирах на мебелите. Изхабих цялата топла вода. Това пооблекчи болките, но не много.

Тайрис ми намери лилав анцуг от колекцията на Ал Шарптън. Едва не го помолих за голям златен медальон.

— Къде отиваш? — попита той.

— Първо у сестра ми.

— А после?

— В болницата, предполагам.

Тайрис поклати глава.

— Какво?

— Имаш си работа с кофти типове, докторе.

— Да, вече се досетих.

— Брус Ли няма да те остави така.

Замислих се. Имаше право. Дори да исках, не можех просто да се прибера вкъщи и да чакам Елизабет отново да се свърже с мен. На първо място, достатъчно бях бездействал — пасивната реакция вече отпаднаше от дневния ред на Бек. Но хората в буса нямаше да забравят случая и да ме оставят на мира.

— Аз ще ти пазя гърба, докторе. Заедно с Брутъс. Докато всичко свърши.

Канех се да отвърна нещо смело от рода на „не мога да го искам от теб“ или „ти си имаш свой живот“, ала когато се замислих, ми се стори, че така ще е по-добре, отколкото да продават дрога. Тайрис искаше да ми помогне, може би дори изпитваше потребност да ми помогне, и нека си го призная, аз се нуждаех от него. Можех да го предупредя за опасността, но той по-добре от мен разбираше тези неща. Затова накрая просто кимнах.

Дона му се обади по-рано, отколкото очакваше.

— Успяхме да го проверим — каза тя.

— Как?

— Чувал ли си за ИБИС?

— Да. — Знаеше, че съкращението означава Интегрирана балистична идентификационна система, нова компютърна програма на

Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелното оръжие за съхраняване на информация за куршуми и гилзи. Част от новия проект на Бюрото „Примирие“. — Дори вече нямаме нужда от истинския куршум — продължи Дона. — Просто трябва да ни пратят сканирано изображение. Ние го дигитализираме и го сравняваме директно на екрана.

— И?

— Ти беше прав, Ник. Засякохме го.

Карлсън прекъсна връзката и набра друг номер. Когато мъжът от отсрещния край вдигна, той попита:

— Къде е доктор Бек?

Брутъс се присъедини към нас на тротоара.

— Добро утро — казах аз.

Той не отговори. Все още не бях чул гласа му. Вмъкнах се на задната седалка. Тайрис седна до мен и се ухили. Предишната вечер беше убил човек. Вярно, бе го направил защитавайки живота ми, но ако се съдеше по небрежното му поведение, едва ли си спомняше, че е натиснал спусъка. Повече от всички други трябваше да разбирам какво преживява, ала не разбихах. Не си падам по морални абсолюти. Виждам сивата зона. Елизабет имаше по-ясно виждане за моралния си компас. Щеше да се ужаси от загубата на човешки живот. За нея нямаше да има значение, че той се е опитвал да ме отвлече, да ме измъчва и навярно да ме убие. А може би щеше. Вече не знаех. Горчивата истина бе, че не знаех всичко за нея. И тя определено не знаеше всичко за мен.

Моето медицинско образование ме задължаваше никога да не правя такива морални оценки. Тук важеше едно просто правило: първо се обръща внимание на най-тежко пострадалите. Не беше важно какви са и какво са извършили. Първо лекуваш най-тежко ранените. Това е чудесна теория и ми бе ясна необходимостта от подобно мислене. Но ако едновременно докараха, да речем, племенника ми Марк с прободна рана и педофила, който го е намушкарал — с куршум в мозъка, е, стига де. Правиш оценката и в душата си знаеш, че изборът е лесен.

Може да възразите, че навлизам в деликатна материя. Съгласен съм с вас, но бих могъл да ви отговоря, че животът общо взето си е такъв. Проблемът е, че когато живеете в сивата зона — не само в теоретичната сива зона, която опетнява душата ви, а и в действителната, от тухли и хоросан — вие оставяте след себе си непредвидими опустошения. Питам се какво е щяло да се случи, ако веднага бях казал истината. И това безумно ме плашеше.

— Нещо се умълча, докторе.

— Да.

Брутъс ме остави пред блока на Линда и Шона на Ривърсайд Драйв.

— Ще те чакаме зад ъгъла — каза Тайрис. — Ако ти трябва нещо, знаеш ми номера.

— Ясно.

— Носиш ли глока?

— Да.

Той постави ръка на рамото ми.

— Или те, или ти, докторе. Просто натискай спусъка.

Тук нямаше сива зона.

Слязох от колата. Край мен минаваха майки и бавачки, бутайки модерни бебешки колички, които се сгъваха, въртяха, люлееха, пееха песни, накланяха се назад и напред и бяха заредени с памперси, влажни кърпи, закуски, кутии със сок, чисти дрешки, бутилки, дори аптечки. Знаех всичко това от собствен опит (фактът, че здравното осигуряване на пациентите ми се поемаше от Медикейд не им пречеше да си позволяват възможно най-скъпите колички) и на фона на неотдавнашното ми премеждие тази проява на нормално ежедневие ми поддейства успокоително.

Обърнах се към блока. Линда и Шона вече тичаха към мен. Линда стигна първа и ме прегърна. Притиснах я към себе си. Почувствах се добре.

— Как си? — попита тя.

— Бива.

Уверението ми не ѝ попречи да повтори въпроса още няколко пъти по няколко различни начина. Шона спря на две-три крачки от нас. Срегнах погледа ѝ над рамото на сестра ми. Шона избърса сълзите от очите си. Усмигнах ѝ се.

Продължихме с прегръдките и целувките в асансьора. Шона беше по-сдържана от обикновено. На всеки външен човек може би щеше да му се стори нормално, че оставя брата и сестрата да изразят чувствата си. Външните хора не познаваха Шона. Тя бе възхитително последователна — остроумна, взискателна, забавна, великодушна и невъобразимо вярна. Никога не носеше маска и не се преструваше. Ако в синонимния ви речник имаше раздел за антоними и потърсехте израза „срамежлива теменужка“, щяхте да откриете нейния пищен

образ. Шона живееше живота пред очите ви. Нямахте да отстъпи назад, ако я удареха през устата с оловна тръба.

Нещо в мен изтръпна.

Когато стигнахме в апартамента, двете се спогледаха. Линда се отдръпна от мен.

— Шона иска първо да поговорите насаме — каза тя. — Ще ви чакам в кухнята. Искаш ли сандвич?

— Благодаря.

Сестра ми ме целуна и още веднъж ме прегърна, като че ли проверяваше дали все още съм материален. После припряно ни остави. Погледнах Шона. Тя продължаваше да стои на разстояние. Въпросително разперих ръце.

— Защо избяга? — попита тя.

— Получих нов имейл.

— На адреса в bigfoot.com ли?

— Да.

— Защо толкова се забави?

— Тя използваше шифър — отвърнах аз. — Просто ми трябваше време да го разгада.

— Какъв шифър?

Обясних ѝ за Госпожата с прилепите и „Тийнейджърските секс пудели“.

— Затова ли отиде в компютърния център? — когато свърших, попита тя. — Досетил си се, докато си разхождал Клоуи.

— Да.

— Точно какво пишеше в имейла?

Нямах представа защо Шона ми задава всички тези въпроси. Освен онова, което вече казах, подробностите не бяха нейната сила. Само я объркваха.

— Тя искаше вчера в пет да се срещнем във Вашингтон Скуеър парк. Предупреждаваше ме, че ще ме следят. И после ми казваше, че ме обича, каквото и да се случи.

— Затова ли избяга? За да не пропуснеш срещата?

Кимнах.

— Според Хестър щели да ме пуснат под гаранция най-рано в полунощ.

— Навреме ли стигна в парка?

— Да.

— И? — Шона пристъпи към мен.

— Тя изобщо не се появи.

— И все пак си убеден, че Елизабет ти е пратила този мейл, така ли?

— Няма друго обяснение.

Тези думи я накараха да се усмихне.

— Какво? — попитах аз.

— Спомняш ли си моята приятелка Уенди Петино?

— И тя беше модел, нали? Шантава като гръцки сладкиш.

Шона се усмихна на определението ми.

— Веднъж ме заведе на вечеря с нейния — тя сложи кавички с пръсти — „духовен гуру“. Твърдеше, че можел да чете мисли, да предсказва бъдещето и така нататък. Помагал ѝ да общува с покойната ѝ майка. Майка ѝ се самоубила, когато Уенди била на шест.

Оставих я да говори, без да я прекъсвам с очевидното „карай по същество“. Шона не бързаше, ала знаех, че ще стигне до главния въпрос.

— Свършихме с вечерята. Келнерът ни сервира кафе. Гуруто на Уенди, името му беше нещо като Омай, ме гледаше с ония свои ясни, любопитни очи, нали знаеш какво имам предвид, и започна да ми разправя, че усещал, така го каза, усещал, че съм скептична и трябвало да разтворя ума си. Ти ме познаваш. Отговорих му, че е въздух под налягане и че ми е писнало да краде парите на приятелката ми. Омай не се ядоса, разбира се, което вече наистина ме вбеси. Даде ми една картичка и ми каза да напиша нещо на нея — нещо важно за живота ми, дата, инициалите на любимия ми, каквото искам. Погледнах картичката. Изглеждаше съвсем обикновена, но въпреки това попитах дали може да използвам свой лист. Той не възрази. Извадих една визитка и я обърнах наопаки. Омай ми подаде химикалка, обаче аз пак реших да взема своята — в случай, че има някакъв номер с химикалка, нали се сещаш? Написах твоето име. Само Бек. Той взе визитката. Наблюдавах ръката му, но той само я подаде на Уенди. Каза ѝ да я подържи. Хвана дланта ми. Затвори очи и започна да се клати така, като че ли беше получил пристъп. Кълна се, че усетих нещо да пробягва в мен. После Омай погледна и попита: „Кой е Бек?“.

Тя седна на дивана. Последвах примера ѝ.

— Виж, знам, че има хора с ловка ръка и прочее, но аз бях там. Наблюдавах го отблизо. И почти му повярвах. Омай притежаваше изключителни способности. Както каза ти, нямаше друго обяснение. Уенди седеше с доволна усмивка на лице. Не можех да го проумея.

— Проучил те е — предположих аз. — Знаел е за нашето приятелство.

— Не се обиждай, но не е ли по-логично да напиша името на сина си или на Линда? Как е можел да се досети, че ще избира теб?

Имаше право.

— Значи вече вярваш, така ли?

— Почти, Бек. Казах, че почти съм му повярвала. Старият Омай беше прав. Отнасях се към него скептично. Може би всичко това показваше, че е медиум, обаче аз знаех, че не е. Защото медиуми няма — също както няма призраци. — Тя замълча. Не бе от най-фините, моята скъпа Шона. — Затова и аз направих някои проучвания. Хубавото на това да си известен модел е, че всички са готови да ти помогнат. Обадих се на един илюзионист, когото две години преди това бях гледала на Бродуей. Той изслуша историята и се засмя. Попитах го какво му е толкова смешно. Той ми зададе един въпрос: дали този гуру го е направил след вечерята. Изненадах се. Какво общо имаше това? Но потвърдих и го попитах как е разбрал. Той попита дали сме пили кафе. Пак потвърдих. Дали неговото било без мляко? Да. — Шона се усмихваше. — Знаеш ли как го е направил, Бек?

Поклатих глава.

— Нямам представа.

— Когато е подал визитката на Уенди, тя е минала над кафето му. Черно кафе, Бек. То отразява като огледало. Ето как е видял какво съм написала. Тъп салонен фокус. Просто, нали? Подаваш картичката над черното си кафе и тя все едно минава над огледало. А аз едва не му повярвах. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Естествено — отвърнах аз. — Мислиш, че съм лековерен като шантавата Уенди.

— И да, и не. Виждаш ли, фокусът на Омай отчасти се състои в желанието. Уенди се поддава, защото иска да вярва във всички тия небивалици.

— А аз искам да вярвам, че Елизабет е жива, така ли?

— Повече, отколкото умиращият в пустиня копнее да намери оазис. Но всъщност нямам предвид точно това.

— Тогава какво?

— Фактът, че не виждаш друго обяснение, не означава непременно, че такова не съществува. Означава само, че ти не го виждаш.

Отпуснах се назад и кръстосах крака. Погледнах я. Тя извърна очи, нещо, което никога не прави.

— Какво става тук, Шона?

Тя не искаше да срещне погледа ми.

— Не те разбирам — казах аз.

— Мисля, че бях пределно ясна...

— Знаеш за какво говоря. Това не е в твоя стил. По телефона ми каза, че трябвало да поговорим. Насаме. И за какво? За да ми кажеш, че мъртвата ми жена в крайна сметка пак си е мъртва ли? — Поклатих глава. — Не ти вярвам.

Шона не отговори.

— Обясни ми — настоях аз.

Тя отново се обърна към мен.

— Страх ме е — каза Шона с глас, който накара космите на тила ми да настръхнат.

— От какво?

Отговорът ѝ се забави. Чувах как Линда се суети в кухнята. Тракаха чинии и чаши, хладилникът се отваряше със съскащо всмукване на въздух.

— Това мое дълго предупреждение — накрая продължи тя. — То беше колкото за теб, толкова и за мен.

— Не разбирам.

— Видях нещо. — Гласът ѝ секна. Шона дълбоко си пое дъх и отново опита. — Видях нещо, което рационалният ми разум не можа незабавно да обясни. Също като в моя разказ за Омай. Знам, че трябва да има друго обяснение, но не мога да го открия. — Дланите ѝ се размърдаха, пръстите ѝ се заиграха с копчетата на костюма ѝ, подръпваха въображаеми нишки. — Започвам да ти вярвам, Бек. Мисля, че Елизабет е жива.

Сърцето ми се качи в гърлото.

Тя рязко се изправи.

— Отивам да си направя мимоза^[1]. Ще ми правиш ли компания?
Поклатих глава.

Шона се изненада.

— Сигурен ли си, че не искаш...

— Каж ми какво си видяла, Шона.

— Докладът за аутопсията ѝ.

Едва не паднах. Трябваше ми малко време, за да възвърна дар
слово.

— Как?

— Познаваш ли Ник Карлсън от ФБР?

— Той ме разпитва.

— Карлсън смята, че си невинен.

— Не ми изглеждаше така.

— Променил е мнението си. Когато всички улики започнали да
сочат към теб, решил, че нещо не се връзва.

— Той ли ти го каза?

— Да.

— И ти му повярва?

— Знам, че звучи наивно, но да, повярвах му.

Можех да се доверя на преценката ѝ. Щом казваше, че Карлсън е
искрен, той или бе гениален лъжец, или наистина беше разкрил
инсценировката.

— Все пак не разбирам. Какво общо има аутопсията?

— Карлсън дойде при мен. Искаше да знае какво си намислил.
Не му казах. Но той следял действията ти. Знаел, че си поискал да
видиш доклада за аутопсията на Елизабет. Чудел се защо. Затова се
обадил в патологията и го взел. Донесе го със себе си. За да види дали
мога да му помогна.

— Показа ли ти го?

Тя кимна.

Гърлото ми пресъхна.

— Видя ли снимките?

— Нямах нито една снимка, Бек.

— Какво?

— Карлсън смята, че някой ги е откраднал.

— Кой?

Шона сви рамене.

— Единственият, който е взимал доклада, е бащата на Елизабет. Хойт. Всичко се връщаше при него.

Погледнах я.

— Видя ли някаква част от доклада?

Този път кимването ѝ беше по-колебливо.

— И?

— Пише, че Елизабет е имала проблем с наркотиците, Бек. Не само, че в кръвта ѝ е имало наркотици. Пише, че според тестовите отдавна е била наркоманка.

— Невъзможно.

— Може би да, може би не. Само това не е достатъчно, за да ме убеди. Хората могат да крият зависимостта си от наркотиците. Не е много вероятно, но същото се отнася за това, че е жива. Възможно е тестовите да грешат. Има обяснения, нали така?

Облизах устни.

— Тогава какво те смущава? — попитах аз.

— Ръстът и теглото. Пишеше, че Елизабет била висока метър и седемдесет и тежала под четирийсет и пет килограма.

Поредният шок. Жена ми бе метър шестдесет и два и тежеше над петдесет килограма.

— Нищо общо с действителността — отбелязах аз. — Абсолютно.

— Елизабет е жива.

— Може би — призна Шона и хвърли поглед към кухнята. — Но има още нещо.

Тя се обърна и извика името на Линда. Сестра ми се появи на прага и остана там. Внезапно ми се стори съвсем дребничка с престилката си. Тя избърса ръце.

— Какво става? — озадачих се аз.

Линда започна да говори. Разказа ми за снимките, как Елизабет дошла при нея да ги вземе, как с готовност запазила тайната за Брандън Скоуп. Не подслаждаше разказа си, не обясняваше нищо, но пък може би не се и налагаше. Застана на вратата, изложи всичко и зачака неизбежния удар. Слушах със сведена глава. Не можех да я погледна, но лесно ѝ простих. Всички имаме слаби места.

Искаше ми се да я прегърна и да ѝ прошепна, че разбирам, ала нямах сили. Когато свърши, само кимнах.

— Благодаря, че ми каза.

Думите ми трябваше да ѝ дадат знак да ни остави. Линда се върна обратно в кухнята. Двамата с Шона почти цяла минута седяхме в мълчание.

— Бек?

— Бащата на Елизабет ме е лъгал.

Тя кимна.

— Трябва да поговоря с него.

— Преди не ти е казал нищо.

Така беше.

— Смяташ ли, че този път нещо ще се промени?

Разсеяно потупах глока на пояса ми.

— Може би.

Карлсън ме посрещна в коридора.

— Доктор Бек?

По същото време в другия край на града в прокуратурата се провеждаше пресконференция. Естествено, репортерите бяха скептични към сложните обяснения на Файн и имаше много въпроси и сочене с пръст, такива неща. Но всичко това като че ли само още повече объркваше нещата. Объркването помага. Объркването води до безкрайно възстановяване, изясняване, излагане и така нататък. Пресата и нейната публика предпочитат по-простите разкази.

Господин Файн може би щеше да се изпоти малко повече, но по съвпадение прокуратурата използваше същата пресконференция, за да повдигне публично обвинения срещу неколцина високопоставени членове на кметската управа и да загатне, че „пипалата на корупцията“ може би стигали дори до самия кмет. Медиите, съществва с възможен диапазон на внимание като на двегодишни деца, незабавно се насочиха към лъскавата нова играчка и сритаха старата под леглото.

Карлсън се приближи към мен.

— Искам да ви задам няколко въпроса — каза той.

— Не сега — отвърнах аз.

— Баща ви е имал пистолет.

Думите му ме приковаха за пода.

— Какво?

— Стивън Бек, баща ви, е притежавал „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър. Регистрацията показва, че го е купил няколко месеца преди смъртта си.

— Какво общо има това?

— Предполагам, че сте наследили оръжието. Прав ли съм?

— Не разговарям с вас. — Натиснах бутона на асансьора.

— При нас е — каза той. Смаяно се обърнах. — Беше в сейфа на Сара Гуудхарт. Заедно със снимките.

Не вярвах на ушите си.

— Защо веднага не ми казахте?

Карлсън криво ми се усмихна.

— Уф, добре де, тогава бях от лошите — изпысках аз. После прибавих. — Не виждам какво значение има това.

— Разбира се, че виждате.

Пак натиснах бутона.

— Ходили сте при Питър Фланъри — продължи агентът. — Разпитвали сте го за убийството на Брандън Скоуп. Искам да знам защо.

Натиснах бутона и го задържах.

— Да не сте направили нещо с асансьорите?

— Да. Защо сте ходили при Питър Фланъри?

Направих няколко бързи умозаклучения. Хрумна ми нещо — нещо опасно в най-добрия случай. Шона имаше доверие на този човек. Навярно можех да му се доверя и аз. Поне малко. Достатъчно.

— Защото с вас имаме еднакви подозрения — отвърнах аз.

— Какви?

— Чудим се дали Келъртън е убил жена ми.

Карлсън скръсти ръце.

— И какво общо има с това Питър Фланъри?

— Вие сте следили действията ми, нали?

— Да.

— Аз пък реших да направя същото с Елизабет. Да проследя действията ѝ преди осем години. Открих инициалите и телефонния номер на Фланъри в бележника ѝ.

— Ясно. И какво научихте от господин Фланъри?

— Нищо — излъгах аз. — Задънена улица.

— О, едва ли — възрази агентът.

— Защо смятате така?

— Запознат ли сте с принципа на балистичните тестове?

— Гледал съм предавания по телевизията.

— Казано просто, всяко оръжие оставя уникален отпечатък върху куршума, който изстрелва. Драскотини, жлебове — уникални за оръжието. Като отпечатъци от пръсти.

— Всичко това ми е известно.

— След посещението ви в кабинета на Фланъри накарах нашите хора да проверят трийсет и осем калибровия пистолет, който намерихме в сейфа на Сара Гуудхарт. И знаете ли какво установих?

Поклатих глава, ала знаех.

Карлсън помълча, после каза:

— С пистолета на баща ви, който сте наследили вие, е убит Брандън Скоуп.

Една от вратите се отвори и в коридора излязоха майка и син. Момчето мънкаше нещо с пубертетска предизвикателност. Устните на майка му бяха свити, брадичката ѝ беше вирната в поза, показваща, че не желае да го слуша. Насочиха се към асансьора. Карлсън вдигна уоки-токите си към устните. Двамата се отдръпнахме, за да им направим път.

— Смятате ли ме за убиец, агент Карлсън?

— Истината ли искате? — попита той. — Вече не съм сигурен.

Отговорът му ми се стори странен.

— Вие, разбира се, знаете, че не съм длъжен да говоря с вас. Всъщност още сега мога да се обадя на Хестър Кримстийн и да ѝ съобща какво се опитвате да направите.

Той се наежи, но не го отрече.

— Какво искате?

— Дайте ми два часа.

— За какво?

— Два часа — повторих аз.

Карлсън се замисли.

— При едно условие.

— Какво?

— Да ми кажете коя е Лайза Шърман.

Това искрено ме изненада.

— Името не ми говори нищо.

— Снощи двамата трябваше заедно да напуснете страната.
Елизабет.

— Нямам представа за какво говорите. — Асансьорът дойде.
Вратата се отвори. Нацупеното майче и недоволният пубер се качиха.
Тя погледна назад към нас. Дадох ѝ знак да задържи вратата. — Два
часа.

Карлсън неохотно кимна.
Скочих в асансьора.

[1] Коктейл от портокалов сок и шампанско. — Б.пр. ↑

— Закъсняваш! — извика на Шона фотографът, дребен мъж с фалшив френски акцент. — И приличаш на... comment dit-on^[1]?... На нещо, пуснато в тоалетната.

— Вече съм твоя, Фредерик — изсумтя тя, без да знае или да я интересува дали това е истинското му име. — Между другото, откъде си, от Бруклин ли?

Той разпери ръце.

— Не мога да работя така!

Арета Фелдман, агентката на Шона, припряно се приближи.

— Не се безпокой, Франсоа. Нашият гримьор ще направи с нея възшебства. Когато пристига, тя винаги изглежда така. Веднага се връщаме. — Арета здраво стисна Шона за лакътя, но не престана да се усмихва. После тихо попита: — Какво ти става, по дяволите?

— Нямам нужда от тия глупости.

— Не ми се прави на примадона.

— Имах тежка нощ.

— Голяма работа. Сядай на онзи стол.

Когато я видя, гримьорката ужасено ахна.

— Какви са тези торбички под очите ти? — извика тя. — Да не правим снимки за куфари „Самсонайт“?

— Ха-ха. — Шона се запъти към стола.

— А, това пристигна за теб. — Арета държеше плик в ръка.

— Какво е това?

— Нямам представа. Преди десетина минути го донесе куриер. Каза, че било спешно.

Агентката ѝ подаде плика. Шона го взе и го завъртя. Отпред с познат почерк бе написано само името ѝ. Стомахът ѝ се сви.

— Дай ми една секунда — без да откъсва очи от надписа, каза тя.

— Сега не е моментът...

— Само една секунда.

Гримьорката и агентката се отдръпнаха настрани. Шона отвори плика. Отвътре изпадна бяла картичка със същия познат почерк. Тя я вдигна. Писмото беше кратко: „Иди в дамската тоалетна“.

Шона се опита да овладее дишането си и се изправи.

— Какво има? — попита Арета.

— Трябва да се изпия — отвърна тя и сама се изненада от спокойния си глас. — Къде е кенефът?

— По коридора и после вляво.

— Веднага се връщам.

След две минути Шона натисна бравата на тоалетната. Заключено. Тя почука.

— Аз съм — каза Шона. И зачака.

Няколко секунди по-късно чу резето да изщраква. Пак тишина. Тя дълбоко си пое дъх и отново натисна бравата. Вратата се отвори. Шона направи крачка напред и се закова на място. Защото видя пред себе си призрак.

Трябваше да сподави вика си.

Тъмната перука, няколкото свалени килограма, очилата с телени рамки — нищо не можеше да промени очевидното.

— Елизабет...

— Заклучи вратата, Шона.

Тя се подчини, без да се замисля. Когато се обърна, пристъпи към старата си приятелка. Елизабет се отдръпна назад.

— Моля те, нямаме много време.

Може би за пръв път в живота си Шона онемя.

— Трябва да убедиш Бек, че съм мъртва.

— Малко е късно за това, Елизабет.

Погледът ѝ обходи помещението, сякаш търсеше път за бягство.

— Връщането ми беше грешка. Глупава, адски глупава грешка. Не мога да остана. Трябва да му кажеш...

— Видяхме доклада за аутопсията, Елизабет. Не можеш да върнеш духа в бутилката.

Елизабет затвори очи.

— Какво се случи, по дяволите? — попита Шона.

— Връщането ми беше грешка.

— Да, вече го каза.

— Трябва да вървя. — Елизабет прехапа устни.

— Не можеш.

— Какво?

— Не можеш пак да избягаш.

— Ако остана, той ще умре.

— Той вече е мъртъв — отвърна Шона.

— Не разбираш.

— Не се и налага. Ако пак го изоставиш, той няма да оцелее. Осем години чакам да те забрави. Нали би трябвало да стане така? Раните заздравяват. Животът продължава. Но не и за Бек. — Тя пристъпи към Елизабет. — Не мога да ти позволя пак да избягаш.

От четирите очи бликаха сълзи.

— Не ме интересува защо си заминала — още повече се приближи Шона. — Искam само да останеш.

— Не мога.

— Трябва.

— Дори това да означава смъртта му ли?

— Да — без колебание отвърна Шона. — Дори да означава смъртта му. И ти знаеш, че е така. Затова си тук. Знаеш, че не можеш пак да си тръгнеш. Знаеш, че няма да ти го позволя.

Тя отново пристъпи напред.

— Уморих се да бягам — прошепна Елизабет.

— Разбирам те.

— Вече не знам какво да правя.

— И аз. Но този път бягството просто не е решение. Обясни ми го, Елизабет. Накарай го да разбере.

Елизабет повдигна глава.

— Знаеш ли колко го обичам?

— Да.

— Не искам да пострада.

— Вече е късно.

Двете стояха на тридесетина сантиметра една от друга. На Шона й се искаше да протегне ръка и да я докосне, ала стоеше неподвижно.

— Можеш ли да се свържеш с него? — попита Елизабет.

— Да, той ми даде номера на моби...

— Каж ми „Делфин“. Довечера ще го чакам там.

— Не знам какво значи това.

Елизабет бързо мина покрай нея, надникна в коридора и се измъкна навън.

— Той ще разбере — отвърна тя.

И изчезна.

[1] Как се казваше? (фр.). — Б.пр. ↑

Както обикновено, с Тайрис бяхме на задната седалка. Утринното небе имаше пепелявия цвят на надгробен камък. Упътних Брутс къде да завие, след като пресякохме моста Джордж Вашингтон. Тайрис впери очи в лицето ми иззад тъмните си очила.

— Къде отиваме? — накрая попита той.

— При едни мои роднини.

Тайрис зачака да продължа.

— Той е ченге — прибавих аз.

— Как се казва?

— Хойт Паркър.

Брутс се усмихна. Тайрис също.

— Познаваш ли го?

— Никога не съм работил с него, ама съм го чувал.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си работил с него?

Той махна с ръка да не разпитвам повече. Излязохме от града.

През последните три дни бях имал някои невероятни преживявания — пътуването до стария ми квартал с двама наркопласъори в кола с тъмни прозорци бе едно от тях. Продължих да упътвам Брутс, докато спряхме пред навяващата безброй спомени къща на Гуудхарт.

Слязох. Брутс и Тайрис продължиха нататък. Приближих се до вратата и натиснах звънеца. Облаците потъмняваха. Светкавица разцепи небето. Повторно натиснах звънеца. По ръката ми пробяга болка. Все още ме болеше цялото тяло от напрежението и мъченията, на които бях подложен предишния ден. За миг си позволих да се зачудя какво е щяло да се случи, ако не се бяха появили Тайрис и Брутс. После се отърсих от тези мисли.

Накрая чух Хойт да пита:

— Кой е?

— Бек.

— Отворено е.

Пресегнах се към бравата. Дланта ми спря само на сантиметър, преди да докосне месинга. Странно. През живота си безброй пъти бях идвал тук, но не си спомнях Хойт някога да е питал кой е. Беше от хората, които предпочитат директния контакт. Хойт Паркър не се криеше в храсталака. Не се боеше от нищо, и по дяволите, бе готов да го докаже. Когато натискаш звънеца, той отваря вратата и се изправя пред теб.

Озърнах се назад. Тайрис и Брутс ги нямаше — не беше разумно да се мотаеш пред дома на ченге в предградие за бели.

— Бек?

Нямах избор. Помислих си за глока. Докато с лявата си ръка натисках бравата, повдигнах дясната към хълбока си. За всеки случай. Отворих вратата. Надзърнах вътре.

— В кухнята съм — извика Хойт.

Влязох и затворих вратата след себе си. Миришеше на лимонов дезинфектант, от онези, които се включват в контакта. Миризмата ми се стори задушаваща.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита той.

Все още не го виждах.

— Не, благодаря.

Запътих се към кухнята. Забелязах старите снимки на камината, ала този път не потръпнах. Когато стигнах в кухнята, обгърнах помещението с поглед. Нямаше никого. Тъкмо се канех да се обърна, когато усетих студения метал да се притиска към слепоочието ми. Иззад шията ми се провря ръка и рязко ме дръпна назад.

— Въоръжен ли си, Бек?

Не помръдвах и не отговорих.

Без да премества пистолета, Хойт спусна ръката си и ме претърси. Откри глока, извади го и го плъзна по линолеума.

— Кой те докара?

— Двама приятели — успях да отвърна аз.

— Какви приятели?

— По дяволите, какво е това, Хойт?

Той се отдръпна назад. Обгърнах се към него. Оръжието сочеше към гърдите ми. Дулото ми се стори огромно, разширяващо се като гигантска уста, готова цял да ме погълне. Не можех да откъсна очи от този студен и мрачен тунел.

— Да ме убиеш ли си дошъл? — попита Хойт.

— Какво? Не. — Насилих се да вдигна поглед. Брадичката му бе обрасла. Очите му бяха зачервени, тялото му се олюляваше. Беше пил. Много.

— Къде е госпожа Паркър?

— На сигурно място. — Странен отговор. — Пратих я другаде.

— Защо?

— Мисля, че знаеш.

Може би знаех. Или започвах да разбирам.

— Защо ми е да те убивам, Хойт?

Той продължаваше да се цели в гърдите ми.

— Винаги ли носиш скрито оръжие, Бек? Мога да те хвърля в затвора за това.

— Ти ми причини нещо по-лошо.

Лицето му помръкна. От гърлото му се изтръгна тих стон.

— Чие тяло кремирахме, Хойт?

— Ти не знаеш нищо.

— Знаем, че Елизабет е жива.

Раменете му се прегърбиха, но пистолетът остана насочен към мен. Видях, че пръстите на дясната му ръка се напрягат и за миг бях сигурен, че ще стреля. Реших да се метна настрана, макар че щеше да ме улучи с втория изстрел.

— Седни — тихо каза той.

— Шона е видяла доклада за аутопсията. Знаем, че трупът в оная морга не е бил на Елизабет.

— Седни — повтори Хойт и леко повдигна пистолета.

Помислих си, че наистина ще натисне спусъка, ако не се подчиня. Той ме заведе обратно в дневната. Седнах на отвратителната кушетка, присъствала на безчет паметни мигове, ала имах чувството, че те няма да компенсират пожара, който щеше да погълне стаята.

Хойт седна срещу мен, без да престава да се цели в гърдите ми. Нито за миг не отпусна ръка. Професионален опит, навярно. От всичко в него се излъчваше пълно изтощение. Приличаше на балон със съвсем мъничка дупка, който едва забележимо издиша.

— Какво се случи? — попитах аз.

Не ми отговори.

— Защо смяташ, че е жива?

Замислих се. Можеше ли да греша? Имаше ли някаква вероятност той да не знае? Не, веднага реших аз. Хойт беше видял трупа в моргата. Той я бе разпознал. Трябваше да е замесен. Но после си спомних имейла.

„Не казвай на никого...“

Дали идването ми тук беше грешка?

Също не. Това съобщение бе пратено, преди да започне всичко — сякаш в друга епоха. Трябваше да взема решение. Трябваше да предприема някакви действия.

— Видя ли я? — попита той.

— Не.

— Къде е тя?

— Не знам.

Хойт ненадейно наклони глава. После ми даде знак с показалец до устните да пазя тишина. Той се изправи и се промъкна до прозореца. Всички щори бяха спуснати. Хойт надзърна навън.

Станах.

— Седни.

— Застреляй ме, Хойт.

Той ме погледна.

— Тя е в беда — казах аз.

— И ти мислиш, че можеш да ѝ помогнеш ли? — презрително изсумтя тъст ми. — Онази нощ спасих живота и на двама ви. А ти какво направи?

Нещо в гърдите ми се сви.

— Събориха ме в безсъзнание.

— Аха.

— Ти... — Не можех да произнеса думите. — Ти си ни спасил, така ли?

— Седни.

— Ако знаеш къде е тя...

— Нямаше да водим този разговор — довърши Хойт.

Направих крачка към него. После още една. Той вдигна пистолета. Не спрях. Продължих напред, докато дулото опря в гърдите ми.

— Ще ми кажеш — настоях аз. — Или ме убий.

— Готов ли си да поемеш този риск?

Погледнах го право в очите и може би за пръв път през дългото ни познанство издържах на погледа му. Нещо премина помежду ни, макар че не съм сигурен какво. От негова страна може би примирение, не знам. Ала аз не отстъпих.

— Имаш ли представа колко много ми липсва дъщеря ти?

— Седни, Дейвид.

— Не и преди да...

— Ще ти кажа — прошепна той. — Седни.

Без да откъсвам поглед от него, заотстъпвах към кушетката. Отпуснах се на възглавницата. Той остави пистолета на малката масичка.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

— По-добре да пийнеш.

— Не сега.

Тъст ми сви рамене и отиде при евтиния подвижен бар, стар и раздрънкан. Чашите бяха в пълен безпорядък. Бях сигурен, че не за пръв път този ден напада запасите си от алкохол. Той бавно напълни чашата си. Искаше ми се да го накарам да побърза, но вече достатъчно го бях притиснал. Имаше нужда от малко време, за да си събере мислите, да ги подреди, да реши как да ги изложи. Бях го очаквал.

После хвана чашата си в две ръце и се плъосна на стола.

— Никога не съм те харесвал много. Не беше лично. Ти си от добро семейство. Баща ти беше прекрасен човек, а майка ти, е, и тя се опитваше. — Хойт прекара пръсти през косата си. — Но смятах, че връзката ти с дъщеря ми е... — Той вдигна поглед към тавана в търсене на точните думи. — ... пречка за нейното развитие. Сега... е, сега съзнавам, че двамата сте имали невероятен късмет.

Температурата в стаята спадна с няколко градуса. Опитвах се да не мърдам, да дишам тихо, само да не го смущавам.

— Ще започна от нощта край езерото — каза Хойт. — Когато я хванаха.

— Кой я е хванал?

Той отново впери очи в бърбъна си.

— Не ме прекъсвай. Просто слушай.

Кимнах, ала Хойт не забеляза. Продължаваше да гледа надолу, буквално в търсене на отговори на дъното на чашата си.

— Знаеш кой я хвана. Или поне вече би трябвало да си разбрал. Двамата мъже, които бяха погребани там. — Погледът му внезапно се плъзна по стаята. Той грабна пистолета си, скочи и отново надзърна през прозореца. Щеше ми се да го попитам какво очаква да види навън, но не исках да нарушавам ритъма му.

— С брат ми стигнахме до езерото късно. Почти прекалено късно. Решихме да ги спрем по средата на черния път. Нали знаеш къде са ония два камъка?

Хойт се извърна от прозореца и отново ме погледна. Знаех двата камъка. Намираха се на малко над половин километър от Чармейн. Големи, кръгли, почти еднакви, разположени от двете страни на пътя. Носеха се всевъзможни легенди как са се озовали там.

— С Кен се скрихме зад тях. Когато се приближиха, стрелях и спухах една от гумите им. Двамата спряха да проверят. Когато слязоха от колата, аз ги застрелях в главата.

Той пак хвърли поглед през прозореца и се върна на стола си. Остави пистолета и за пореден път се зазяпа в чашата си. Държах си езика зад зъбите и чаках.

— Беше ги наел Грифин Скоуп — продължи Хойт. — Трябваше да разпитат Елизабет и след това да я убият. С Кен надушихме плана им и тръгнахме към езерото да им попречим. — Той вдигна ръка, сякаш за да спре въпроса ми, макар че не бях посмял да го задам. — Няма значение как и защо Грифин Скоуп искаше Елизабет да умре. Няма нужда да знаеш повече. И нямаше да се откаже само защото са били убити две от момчетата му. Там, откъдето идваха, имаше още много. Той е като ония митични зверове, на които за всяка отсечена глава им поникват по две нови. — Тъст ми вдигна очи към мен. — Не можеш да се бориш с такава сила, Бек.

Той отпи голяма глътка.

Мълчах.

— Искам да се върнеш в оная нощ и да се поставиш на наше място. — Хойт се наведе към мен в опит да ме убеди. — На черния път лежат двама мъртъвци. Един от най-могъщите хора в света ги е пратил да те убият. Той не изпитва угризения да очисти невинни жертви, за да се добере до теб. Какво можеш да направиш? Да речем, че бяхме решили да отидем в полицията. Какво щяхме да им кажем? Човек като Скоуп не оставя улики — и даже да оставяше, той подкупва повече

ченгета и съдии, отколкото са космите по главата ми. Щяхме да сме мъртви. Та те питам, Бек. Ти си там. На земята има два трупа. Знаеш, че с това няма да се приключи. Какво ще направиш?

Приех въпроса за реторичен.

— Затова изложих тези факти на Елизабет, също както ги изложих и на теб. Казах ѝ, че Скоуп ще ни очисти, за да се добере до нея. Ако тя избягаше, ако се скриеше, Скоуп щеше да ни измъчва, докато я издадем. Или да хване жена ми. Или сестра ти. Щеше да направи всичко, за да намери и убие Елизабет. — Той още повече се наведе към мен. — Сега разбираш ли? Разбираш ли какъв е единственият отговор?

Кимнах, защото изведнъж всичко стана прозрачно.

— Трябвало е да ги накараш да помислят, че е мъртва.

Хойт се усмихна. Отново ме полазиха тръпки.

— Имах малко спестени пари. Брат ми Кен имаше повече. Имахме и връзки. Скрихме Елизабет. Изведохме я от страната. Тя си подстрига косата, научи се да се дегизира, но това май че беше прекалено. Всъщност никой не я търсеше. През последните осем години обикаля из страни от Третия свят, работи в Червения кръст, УНИЦЕФ и всяка друга организация, в която успее да се уреди.

Зачаках. Той не ми казваше още много неща, ала аз мълчах. Оставих смисъла на думите му да проникне в мен и да ме разтърси до мозъка на костите ми. Елизабет. Жива. Беше дишала и работила... Не можех да го проумея — един от онези непонятни математически проблеми, които карат компютъра да блокира.

— Сигурно се чудиш за трупа в моргата.

Позволих си да кимна.

— Всъщност беше съвсем просто. Постоянно имаме неидентифицирани трупове. Пазят ги в патологията, докато на някого не му омръзне от тях. После ги погребваме в гробището за бездомници на Рузвелт Айлънд. Просто изчаках да се появи следващата бяла жена, която поне малко да прилича на Елизабет. Отне повече време, отколкото предполагах. Момичето сигурно беше избягала проститутка, убита от сводника си, но разбира се, никога нямаше да научим със сигурност. Освен това не можехме да оставим следствието открито. Трябваше ни изкупителна жертва, Бек. За да приключим случая. Избрахме Келъртън. Знаеше се, че той жигосва жертвите си с буквата

„К“. Затова жигосахме трупа. Оставаше само проблемът с разпознаването. Обмислихме идеята да я обгорим до неузнаваемост, но това щеше да означава анализ на зъбите и така нататък. Затова рискувахме. Цветът на косата отговаряше. Тенът на кожата и възрастта също. Изхвърлихме трупа край град с малка морга. Лично се обадохме в полицията. Анонимно, естествено. Погрижихме се да пристигнем в моргата едновременно с трупа. После само трябваше да изиграя сълзливо разпознаване. Така се идентифицират повечето жертви. От роднини. Кен ми помогна. Кой можеше да се усъмни? Бащата и чичото на жертвата нямаше да излъжат, нали?

— Поел си страшен риск — отбелязах аз.

— Нима имахме друг избор?

— Трябвало е да има и други начини.

Той се наведе още по-близо. Усетих дъха му. Около очите му се бяха врязали дълбоки бръчки.

— Върни се на оня черен път при двата трупа, Бек. По дяволите, седиш си тук и си позволяваш да философстваш. Какво трябваше да направим, я ми кажи?

Не можех да му отговоря.

— Имаше и други проблеми — прибави Хойт и се поотдръпна назад. — Изобщо не бяхме сигурни, че хората на Скоуп ще повярват на тази история. За наше щастие след убийството ония две отрепки трябваше да напуснат страната. В тях открихме самолетни билети за Буенос Айрес. И двамата бяха скитници, несигурни типове. Всичко това ни помогна. Хората на Скоуп повярваха, но продължиха да ни държат под око — не че я смятаха за жива, но се страхуваха да не ни е дала нещо уличаващо.

— Уличаващо за кого?

Той не обърна внимание на въпроса ми.

— Твоята къща, телефона ти, може би и службата ти. През последните осем години постоянно те следяха. Мен също.

Това обясняваше предпазливите имейли. Оставих очите си да заблуждаят из стаята.

— Вчера претърсих навсякъде — каза Хойт. — Къщата е чиста.

Той замълча за няколко секунди и аз го попитах:

— Защо Елизабет е решила да се върне?

— Защото е глупачка — отвърна тъст ми и за пръв път долових гняв в гласа му. Дадох му време да се успокои. Червените петна по лицето му избледняха. — Двата трупа, които заровихме — тихо каза Хойт.

— Какво?

— Елизабет следяла новините по Интернет. Когато прочела, че са ги открили, също като мен решила, че хората на Скоуп може да разберат истината.

— Че е жива ли?

— Да.

— Но ако е била в чужбина, пак щяха адски трудно да я намерят.

— Така й казах и аз. Обаче тя твърдеше, че това нямало да ги спре. Щели да хванат мен. Или майка й. Или теб. Но... — Той пак замълча за миг и сведе глава. — Не знам дали е важно.

— Какво искаш да кажеш?

— Понякога ми се струва, че е искала да се случи така. — Хойт започна да върти чашата си и да подрънква с леда. — Че е искала да се върне при теб, Дейвид. Мисля, че труповете са били само повод.

Отново зачаках. Той продължи да пие. И пак погледна през прозореца.

— Твой ред е — каза Хойт.

— Моля?

— Сега ти ще ми отговориш на някои въпроси. Например как Елизабет се свърза с теб. Как успя да избягаш от полицията. Къде е тя според теб.

Поколебах се, ала не много. Имах ли някакъв избор?

— Елизабет ми прати анонимни имейли. С тайни думи, които можех да разбера само аз.

— Какви тайни думи?

— Свързани с неща от нашето минало.

Той кимна.

— Знаела е, че може да те следят.

— Да. — Размърдах се на мястото си. — Какво знаеш за служителите на Грифин Скоуп? — попитах аз.

Хойт се смути.

— За служителите на Скоуп ли?

— При него работи ли един мускулист азиатец?

И малкото останал цвят на лицето му изтече като през отворена рана. После ужасено ме погледна, сякаш му се искаше да се прекръсти.

— Ерик У — прошепна той.

— Вчера се натъкнах на господин У.

— Невъзможно.

— Защо?

— Защото нямаше да си жив.

— Извадих късмет. — Разказах му историята.

Тъст ми още малко и щеше да се разплаче.

— Ако У я е открил, ако се е добрал до нея, преди да те пипне...

— Той затвори очи в опит да прогони страшния образ.

— Не е.

— Откъде знаеш?

— У питаше защо съм бил в парка. Ако я беше хванал, щеше ли да си прави труда?

Хойт бавно кимна, пресуши чашата си и си наля нова.

— Но вече знаят, че е жива — каза той. — Това значи, че ще дойдат за нас.

— Тогава ще отвърнем на удара — с фалшива храброст отвърнах аз.

— Не си ме слушал внимателно. Митичният звяр става все по-могъщ.

— Но накрая героят винаги го побеждава.

Той презрително се засмя. Основателно, бих могъл да прибавя. Не го изпусках от очи. Големият часовник удари на кръгъл час. Замислих се.

— Трябва да ми разкажеш останалото.

— Без значение е.

— Свързано е с убийството на Брандън Скоуп, нали?

Той неубедително поклати глава.

— Знам, че Елизабет е осигурила алиби на Хелио Гонзалес.

— Това няма значение, Бек. Повярвай ми.

— Вече веднъж ти повярвах.

Хойт отново отпи от бърбъна си.

— Елизабет е държала сейф на името на Сара Гуудхарт — казах аз. — Там са открили онези снимки.

— Знам — отвърна той. — Онази нощ бързахме. Не знаех, че вече им е дала ключа. Изпразнихме джобовете им, но забравих да проверя в обувките им. Обаче не трябваше да има значение. Нямах намерение да ги открият.

— В сейфа не са били само снимките — продължих аз.

Хойт внимателно остави чашата си.

— Там е бил и старият пистолет на баща ми. Трийсет и осем калибровият. Спомняш ли си го?

Тъст ми се извърна и гласът му внезапно прозвуча странно тихо.

— „Смит и Уесън“. Аз му помогнах да го избере.

Пак се разтрепери.

— Знаеш ли, че Брандън Скоуп е убит с него?

Той рязко стисна клепачи, като дете, което се опитва да пропъди кошмар.

— Каж ми какво се случи, Хойт.

— Ти знаеш.

Не можех да овладя треперенето си.

— Въпреки това.

Всяка дума излизаше от устата му като удари по тялото.

— Елизабет застреля Брандън Скоуп.

Поклатих глава. Знаех, че не е вярно.

— Тя работеше заедно с него в онази благотворителна фондация. Беше само въпрос на време да се натъкне на истината. Че под прикритието на благотворителната дейност Брандън се прави на голям мафиот. Дрога, проститутки, не знам още какво.

— Изобщо не ми е казвала.

— Тя не каза на никого, Бек. Но Брандън я разкри. Преби я почти до смърт, за да я предупреди. Тогавя не го знаех, разбира се. Тя ме излъга, че претърпяла автомобилна злополука.

— Елизабет не го е убила — повторих аз.

— Било е самоотбрана. След като не престанала да дълбае, Брандън влязъл у вас, този път с нож. Нападнал я... и тя го застреляла. Пълна самоотбрана.

Не можех да спра да клатя глава.

— Обади ми се. Плачеше. Веднага дойдох у вас. Когато стигнах... — Хойт замълча за миг, за да си поеме дъх, — той вече беше мъртъв. Елизабет държеше онзи пистолет. Искеше да се обади в

полицията. Разубедих я. Самоотбрана или не, Грифин Скоуп щеше да я убие по възможно най-жестокия начин. Казах ѝ да ми даде няколко часа. Тя се колебаеше, но накрая се съгласи.

— И ти си преместил трупа.

Тъст ми кимна.

— Знаех за Гонзалес. Неспасяем гангстер. Типовете като него са ми пределно ясни. Вече му се беше разминало за едно убийство. На кого друг да прехвърля вината?

Картината ставаше все по-пълна.

— Обаче Елизабет не го е допуснала.

— Не го бях предвидил — призна Хойт. — Тя чу по новините за ареста и реши да му осигури алиби. За да спаси Гонзалес от... — саркастичен знак — „ужасна несправедливост“. — Той поклати глава. — Беше безсмислено. Ако просто беше оставила оня боклук да понесе удара, всичко отдавна щеше да е свършило.

— Хората на Скоуп са открили, че му е осигурила алибито.

— Изтече вътрешна информация, да. Тогава започнаха да пращат хората си наоколо и откриха, че се е ровила в бизнеса на Брандън. Останалото беше очевидно.

— Значи онази нощ на езерото са искали да ѝ отмъстят — казах аз.

Хойт се замисли.

— Отчасти, да. Но също се опитваха да скрият истината за Брандън Скоуп. Той беше мъртъв герой. Запазването на репутацията му значеше много за баща му.

И за сестра ми, помислих си аз.

— Все още не разбирам защо е пазила онези неща в сейф.

— Доказателства — отвърна Хойт.

— За какво?

— Че е убила Брандън Скоуп. И че го е направила в самоотбрана. Каквото и да се случеше, Елизабет не искаше някой друг да бъде обвинен вместо нея. Наивно, не смяташ ли?

Не смятах. Седях на кушетката и оставях истината да попие в мозъка ми. Безуспешно. Поне засега. Защото това не бе цялата истина. Знаех го по-добре от всеки друг. Погледнах тъст си, увисналата му кожа, оредяващата коса, омекващия корем, все още внушителното, но

западащо телосложение. Мислеше си, че знае точно какво се е случило с дъщеря му. Ала си нямаше и представа колко много греши.

Чух гръмотевица. По прозорците зачукаха капки дъжд като детски юмручета.

— Можеше да ми кажеш.

Той поклати глава, този път влагайки повече съдържание в жеста.

— И какво щеше да направиш, Бек? Да избягаш заедно с нея ли? Те щяха да открият истината и да убият всички ни. Следяха те. И продължават да те следят. Не казахме на никого. Дори на майката на Елизабет. И ако ти трябва доказателство, че сме постъпили правилно, само се огледай наоколо. Минали са осем години. Тя само ти е пратила няколко анонимни имейла. А виж какво стана.

Затръшна се автомобилна врата. Хойт се хвърли към прозореца като тигър и отново надзърна навън.

— Същата кола, която те докара. Вътре има двама чернокожи.

— Идват за мен.

— Сигурен ли си, че не са хора на Скоуп?

— Абсолютно. — Като по даден знак мобифонът ми иззвъня.

Отговорих.

— Всичко наред ли е? — попита Тайрис.

— Да.

— Излез навън.

— Защо?

— Имаш ли вяра на онова ченге?

— Не съм сигурен.

— Излез навън.

Казах на Хойт, че трябва да си вървя. Изглеждаше прекалено изчерпан, за да го интересува. Бързо се запътих към вратата. Тайрис и Брутс ме чакаха. Дъждът бе поотслабнал, ала очевидно никого не го беше грижа.

— Търсят те по телефона. Застани ей там.

— Защо?

— Лично е — отвърна Тайрис. — Не искам да слушам.

— Имам ти доверие.

— Просто го направи.

Отдалечих се. Щората зад мен лекичко се повдигна. Хойт надничаше. Отново погледнах Тайрис. Той ми даде знак да вдигна мобифона към ухото си. Подчиних се. Тишина. После Тайрис каза:

— Линията е чиста, давай.

В следващия миг чух гласа на Шона.

— Видях я.

Останах напълно неподвижен.

— Каза довечера да я чакаш в „Делфина“.

Разбрах. Връзката прекъсна. Върнах се при Тайрис.

— Трябва да отида на едно място сам. Там не могат да ме проследят.

Той погледна Брутъс.

— Качвай се — каза Тайрис.

Брутъс шофираше като луд. Влизаше в обратното движение по еднопосочни улици. Правеше внезапни завои. От дясното платно пресичаше, без да изчаква никого и завиваше наляво на червен светофар. Още малко и щяхме да поставим световен рекорд.

От Метро парк в Айслнн имаше влак за Порт Джарвис, който тръгваше след двадесет минути. Когато ме оставиха там, Брутъс не слезе от колата. Тайрис ме изпрати до билетното гише.

— Искаш да избягам и да не се връщам — каза той.

— Точно така.

— Може би трябва да постъпиш по същия начин.

Протегнах му ръка. Тайрис не й обърна внимание и ме прегърна.

— Благодаря ти — промълвих аз.

Той ме пусна, размърда рамене, така че набръчканото му яке да се плъзне надолу, и нагласи очилата си.

— Пак заповядай. — После се обърна и се запъти към колата.

Влакът пристигна и замина по разписание. Намерих си място и уморено седнах. Опитах се да прогоня всички черни мисли. Не успях. Озърнах се наоколо. Нямаше почти никакви други пътници. Две студентки с претъркани раници си приказваха на език, изпъстрен с „такова“ и „значи“. На една от седалките някой беше оставил вестник и по-конкретно градски таблоид.

Преместих се и го вдигнах. На заветната първа страница имаше репортаж за млада проститутка, арестувана за кражба от магазин. Запрелиствах страниците с надеждата да прочета комиксите или спорта — каквото и да е, стига да ме разсее. Ала очите ми попаднаха на... е, на моя снимка. Издирваният беглец. Поразително: на тъмната фотография изглеждах направо зловещо, като арабски терорист.

И тогава видях. И светът ми, вече излязъл от релси, отново се разтърси.

Не четях статията. Очите ми просто блуждаеха по страницата. Но видях имената. За пръв път. Имената на мъжете, открити край

езерото. Едното ми беше познато.

Мелвин Бартола.

Невъзможно.

Захвърлих вестника и се затичах, като отварях плъзгащите се врати, докато след два вагона открих кондуктор.

— Коя е следващата гара? — попитах аз.

— Риджмон Ню Джърси.

— Близо до гарата има ли библиотека?

— Нямам представа.

Въпреки това слязох там.

Ерик У сви пръсти и с мощен натиск отвори вратата.

Не му трябваше много време, за да открие двамата чернокожи, които бяха помогнали на доктор Бек да избяга. Лари Гандъл имаше приятели в полицейското управление. Кореецът им ги описа и те му дадоха книгите със съответните снимки. След няколко часа У забеляза лицето на мутрата на име Брутс Корнуол. С няколко телефонни обаждания научиха, че Брутс работи за наркопласьор на име Тайрис Бартън.

Просто.

Веригата се скъса. Вратата се отвори и бравата се блъсна в стената. Латиша сепнато вдигна глава. Понечи да извика, ала У я изпревари. Той притисна устата ѝ с длан и доближи устни към ухото ѝ. След него влезе друг мъж, когото беше наел Гандъл.

— Шшт — почти нежно каза кореецът.

Ти Джей си играеше на пода с колички. Шумът го накара да наклони глава.

— Мамо? — попита детето.

Ерик У му се усмихна. Той пусна Латиша и коленичи на пода. Тя се опита да му попречи, ала другият мъж я задържа. Кореецът постави огромната си длан върху главичката на момченцето, погали го и се обърна към Латиша.

— Знаеш ли как да открия Тайрис? — попита той.

Слязох от влака и взех такси до агенцията за автомобили под наем. Служителят ме упъти към библиотеката. Стигнах за около три минути. Риджмонтската библиотека беше модерна тухлена сграда с френски прозорци, букови лавици, балкони, купички и кафене. На информационното гише на втория етаж седеше нацупена библиотекарка. Попитах я дали може да използвам Интернет.

— Имате ли документ за самоличност?

Имах. Тя го погледна.

— Трябва да сте жител на областта.

— Моля ви, много е важно.

Очаквах да ми откаже, но жената омекна.

— Колко време смятате, че ще ви трябва?

— Не повече от няколко минути.

— Онзи компютър там — посочи зад мен тя — е експресният ни терминал. Всеки може да го използва за десет минути.

Благодарих ѝ и бързо седнах пред монитора. „Яху“ откри сайта на „Ню Джърси Джърнъл“, най-големият вестник в областите Бъргън и Пасифик. Знаех точно коя дата ми трябва. Дванадесети януари преди дванадесет години. Намерих търсачката и въведох информацията.

Имаха архив само за шест години.

По дяволите.

Върнах се при библиотекарката.

— Трябва ми една статия в „Ню Джърси Джърнъл“ отпреди дванайсет години.

— Няма ли я в уебархива им?

Поклатих глава.

— Микрофилмите — каза тя и се надигна, като се опря отстрани на стола си. — От кой месец?

— Януари.

Библиотекарката беше едра жена и имаше тежка походка. Откри филма в съответната кантонерка и ми помогна да го заредя в апарата. Седнах.

— Успех — пожела ми тя.

Поиграх си с копчето и микрофилмът се завъртя. Спирах на всеки няколко секунди, за да видя докъде съм стигнал. За по-малко от две минути намерих нужната дата. Статията беше на трета страница.

Веднага щом зърнах заглавието, в гърлото ми заседна буца.

Понякога наистина чувам писък на гуми, макар че спях в леглото си на много километри от мястото, където се бе случило. Все още ме боли, може би не толкова много, колкото в нощта, в която изгубих Елизабет, но това бе първият ми сблъсък със смъртта и трагедията и човек никога не го забравя. След дванадесет години все още си спомням всяка подробност от онази нощ, макар че я виждам като в мъгла — позвъняването на вратата преди разсъмване, тържествените лица на полицаите на прага, Хойт, застанал с тях, меките им, внимателни думи, нашия ужас, бавното осъзнаване, измъченото лице на Линда, собствените ми сълзи, опита на майка ми да ме успокои, да ме накара да престана да плача, загубата на вече и без това разклатения ѝ разсъдък, укорите, че съм се държал като бебе, твърденията ѝ, че всичко било наред, внезапното ѝ удивление от едрите ми сълзи, прекалено едри според нея, толкова едри, че били на дете, не на възрастен, гнева ѝ от това, че не спирам, крясъците ѝ да престана да плача, докато се намесиха Линда и Хойт и някой ѝ даде успокоително, не за пръв и последен път. Споменът внезапно ме изпълни. После прочетох статията и усетих, че ударът ме отклонява в съвсем друга посока:

„Автомобил пада в дере.

Един загинал, причината неизвестна

Снощи в около 03:00 форд «Таурус», шофиран от Стивън Бек, жител на Грийн Ривър, Ню Джърси, падна от моста в Мауа, недалеч от границата с щата Ню Йорк. Пътят бил хлъзгав, валил сняг, но властите още не са съобщили причините за инцидента. Единственият свидетел, Мелвин Бартола, шофьор на камион от Шайен, Уайоминг...“

Престанах да чета. Самоубийство или злополука, бяха се чудили хората. Сега знаех, че не е вярно нито едното, нито другото.

— К'во има? — попита Брутъс.

— Не знам, пич. — Тайрис се замисли и прибави: — Не искам да се връщам.

Брутърс не отговори. Тайрис крадешком погледна стария си приятел. Познаваха се от трети клас. Още навремето Брутърс си бе мълчалив. Сигурно защото прекалено много го тормозеха и в училище, и вкъщи, докато установи, че единственият начин да оцелее, е да стане най-гадното копеле в квартала. От единадесетгодишна възраст носеше пистолет в училище. За пръв път уби на четиринадесет.

— Не ти ли писна, Брутърс?

Приятелят му сви рамене.

— Това ни е работата.

Истината беше пред тях, тежка, непоклатима, безмилостна. Мобифонът на Тайрис иззвъня. Той отговори.

— Здравей, Тайрис.

Не познаваше този странен глас.

— Кой е?

— Вчера се запознахме. В един бял бус.

Кръвта му се вледени. Брус Ли, помисли си той. По дяволите...

— К'во искаш?

— Тук има някой, който иска да те чуе.

Кратко мълчание. После се разнесе гласът на Ти Джей.

— Тате?

Тайрис рязко смъкна очилата си. Тялото му се вцепени.

— Ти Джей? Добре ли си?

Но на телефона отново бе Ерик У.

— Търся доктор Бек, Тайрис. С Ти Джей се надяваме, че ще ми помогнеш да го откроя.

— Не знам къде е.

— О, жалко.

— Кълна се в Господ, не знам.

— Разбирам — отвърна У. После: — Би ли почакал малко, Тайрис? Искам да чуеш нещо.

Духаше вятър, дърветата танцуваха, лилаво-оранжевите багри на залеза започваха да избледняват. Със страх осъзнах, че вечерният въздух е точно както преди осем години, когато за последен път бях идвал в светите земи.

Зачудих се дали хората на Грифин Скоуп са се сетили да държат под око езерото Чармейн. Всъщност нямаше значение. Елизабет бе прекалено умна, за да се подведе. По-рано споменах, че преди дядо да купи имота, там беше имало летен лагер. Тайната дума, която ми предаде Шона, „Делфин“, бе името на една от хижите, онази, в която бяха спали най-големите деца, най-навътре в гората, при която рядко смеехме да ходим.

Взетата под наем кола влезе през някогашния служебен вход на лагера, макар че той вече не съществуваше. Високата трева го скриваше от главния път, също като входа на Пещерата на прилепите. За всеки случай го бяхме преградили с верига и надпис „Частна собственост“. Веригата и табелата все още бяха там, ала годините на забрава си личаха. Спрях автомобила, откачих веригата и я увих около дървото.

Отново седнах зад волана и потеглих нагоре към столовата на стария лагер. От нея не беше останало почти нищо. Все още се виждаха ръждясалите преобърнати останки от печки. По земята бяха пръснати няколко тенджери и тигани, но през годините повечето бяха потънали в пръстта. Слязох и усетих сладкия аромат на зеленина. Опитвах се да не мисля за баща си, но на поляната, когато зърнах езерото, когато видях искрящата по повърхността сребърна луна, отново чух стария призрак и този път се зачудих дали не вика за мъст.

Тръгнах по пътеката, макар че и тя вече почти не се забелязваше. Странно, че Елизабет бе избрала такова място за срещата ни. Преди споменах, че тя никога не беше обичала да играем в развалините на стария летен лагер. Когато се натъквахме на спални чували и наскоро изпразнени консерви, ние с Линда се питахме от кой ли скитник са

останали и дали той не е някъде наблизо. Много по-умната Елизабет не играеше с нас. Странните места и несигурността я плашеха.

Пътят дотам ми отне десет минути. Хижата се намираше в забележително добро състояние. Таванът и стените бяха запазени, макар че дъсчените стъпала пред вратата бяха на трески. Надписът „Делфин“ още си стоеше, увиснал на единия гвоздей. Мъх и всевъзможни непознати ми растения обгръщаха постройката, провираха се през дупките и прозорците и я превръщаха в естествена част от пейзажа.

— Ти се върна — сепна ме един глас.

Мъжки глас.

Реагирах, без да се замисля. Отскочих настрани, хвърлих се на земята, претърколих се, извадих глока и се прицелих. Мъжът само вдигна ръце. Погледнах го. Не беше такъв, какъвто очаквах. Гъстата му брада приличаше на гнездо на червеношийка след нападение на врана. Имаше дълга, сплъстена коса. Камуфлажните му дрехи бяха в дрипи. За миг ми се стори, че отново съм в града и стоя пред поредния бездомен просяк. Ала поведението му бе странно. Мъжът спокойно стоеше с високо изправена глава. Гледаше ме право в очите.

— Кой си ти, по дяволите? — попитах аз.

— Мина много време, Дейвид.

— Не те познавам.

— Не, всъщност не. Но аз те познавам. — Той посочи с глава към хижата зад мен. — Теб и сестра ти. Някога ви гледах как играете тук.

— Не разбирам.

Мъжът се усмихна. Зъбите му, всички запазени, бяха ослепително бели на фона на брадата му.

— Аз съм Торбалан.

В далечината чух семейство гъски да крякат, докато кацаха в езерото.

— Какво искаш? — попитах аз.

— Абсолютно нищо — все още усмихнат, отвърна той. — Може ли да спусна ръце?

Кимнах. Свалих пистолета, ала не го прибрах. Замислих се върху думите му.

— Откога се криеш тук?

— От... — Той сякаш пресметна на пръсти. — От трийсет години. — И широко се усмихна на смаяното ми изражение. — Да. Наблюдавам те, откакто беше ей толкова висок. — Братият показва с ръка до равнището на коляното си. — Гледах как растеш и... — Кратко мълчание. — Много време не си идвал тук, Дейвид.

— Кой си ти?

— Казвам се Джеремая Ренуей.

Името не ми говореше нищо.

— Крия се от закона.

— Тогава защо сега се показваш?

Той сви рамене.

— Предполагам, че се радвам да те видя.

— Откъде знаеш, че няма да те издам на полицията?

— Мисля, че си ми длъжник.

— Защо?

— Аз ти спасих живота.

Усетих, че земята под краката ми се разлюлява.

— Какво?

— Кой мислиш те извади от водата?

Онемях.

— Кой мислиш те занесе в къщата? Кой мислиш повика линейка?

Отворих уста, ала думите бяха заседнали в гърлото ми.

— И — усмивката му стана още по-широка, — кой мислиш изрови ония трупове, за да ги намерят?

Трябваше ми известно време, за да си възвърна дар словото.

— Защо? — успях да попитам аз.

— Не съм сигурен. Виждаш ли, много отдавна направих нещо лошо. Сигурно съм си мислил, че така ще получа възможност за изкупление или нещо подобно.

— Искаш да кажеш, че си видял...

— Всичко — довърши вместо мен Ренуей. — Видях ги да хващат жена ти. Видях ги да те удрят с бухалката. Видях ги да обещават да те извадят, ако тя им каже къде е скрила нещо. Видях жена ти да им дава ключ. Видях ги да се смеят и да я натикват в колата, докато ти потъваше.

Тежко преглътнах.

— Видя ли как ги застрелват?

Ренуей пак се усмихна.

— Достатъчно дълго си приказвахме, синко. Тя те чака.

— Не разбирам.

— Тя те чака — повтори Джеремая и се обърна. — До дървото. — После без предупреждение тичешком потъна в гората, промъквайки се през храстите като елен. Изпратих го с поглед, докато се скри.

Дървото.

Втурнах се. Клоните шибаха лицето ми. Не ме интересуваше. Краката ми ме молеха да спра. Не им обръщах внимание. Дробовете ми протестираха. Казах им да търпят. Когато най-после завих надясно при полуфалическата скала, видях дървото. Приближих се и усетих, че очите ми се навлажняват.

Издълбаните ни инициали „ЕП+ДВ“ бяха потъмнели от годините. Както и тринадесетте резки. За миг се загледах в тях, после протегнах ръка и колебливо ги докоснах. Не инициалите. Не тринадесетте резки. Пръстите ми проследиха осемте нови линии, все още бели и лепкави от дървесния сок.

После я чух да казва:

— Знам, че го смяташ за тъпо.

Сърцето ми избухна. Обърнах се. И тя беше там.

Не можех да помръдна. Не можех да говоря. Просто изпивах с поглед лицето ѝ. Прекрасното ѝ лице. И онези нейни очи. Чувствах се така, сякаш шеметно падах в тъмна шахта. Лицето ѝ бе по-слабо, северняшките ѝ скули — по-отчетливи. Мисля, че никога през живота си не бях виждал нещо толкова свършено.

Спомних си за дразнещите сънища — онези нощни мигове на бягство, в които я прегръщах, галех лицето ѝ и през цялото време усещах, че нещо ме тегли, знаех, че това блаженство не е истинско, че скоро ще се върна в света на будните. Страхът, че и сега може да е същото, ме обгърна и изтласка въздуха от дробовете ми.

Елизабет като че ли прочете мислите ми и кимна, сякаш казваше: „Да, истина е“. Тя колебливо пристъпи към мен. Едва дишах, но успях да поклатя глава. Посочих към новоиздълбаните резки.

— Мисля, че е романтично.

Тя сподави риданието си с длан и се затича към мен. Разперих ръце и Елизабет се хвърли в прегръдките ми. Притиснах я към себе си.

Притиснах я с всичка сила. Затворих очи. Усетих дъха на люляк и канела в косата ѝ. Тя зарови лице в гърдите ми и се разплака. Пуснахме се и пак се прегърнахме. Елизабет все още... се събираше в мен. Очертанията на телата ни не се нуждаеха от приспособяване. Обхванах с шепа тила ѝ. Косата ѝ беше по-къса, ала когато я докосвах, не я чувствах променена. И двамата треперехме.

Първата ни целувка бе възхитителна, позната и ужасяващо отчаяна, двама души, които най-после са изплували на повърхността, след като не са преценили правилно колко е дълбока водата. Годиците започнаха да се топят, зимата отстъпваше мястото си на пролетта. В мен се блъскаха множество чувства. Не се опитвах да ги подредя и осмисля. Просто се наслаждавах на момента.

Тя повдигна глава, вгледа се в очите ми и аз отново се вцепених.

— Съжалявам — каза Елизабет.

Стори ми се, че сърцето ми пак ще се пръсне.

Здраво я прегърнах и се зачудих дали някога ще рискувам да я пусна.

— Просто повече не ме напускай.

— Никога.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Останахме прегърнати. Притисках се към прелестната ѝ кожа. Галех мускулите на гърба ѝ. Целувах лебедовата ѝ шия. Дори се вирах в небесата и просто я държах в обятията си. Как, питах се аз. Как може това да не е поредната жестока шега? Как може тя да е жива и да се е върнала при мен?

Не ме интересуваше. Исках само да е наистина. Исках да е завинаги.

Ала докато я притисках към себе си, звънът на мобифона започна да ме откъсва от нея като нещо от дразнещите сънища. За миг си помислих дали да го оставя да си звъни, но след всичко случило се не можех да го направя. Бяхме изгубили приятели. Не можехме да ги забравим. И двамата го знаехме. Прегърнал с една ръка Елизабет — за нищо на света нямаше да я пусна — аз вдигнах мобифона към ухото си.

Беше Тайрис. И докато говореше, усетих, че всичко започва да ми се изплъзва.

Спряхме в пустия паркинг зад началното училище „Райкър Хил“ и хванати за ръце слязохме от колата. Въпреки мрака видях, че почти нищо не се е променило от дните, в които двамата с Елизабет бяхме лудували там. Педиатърът в мен не можеше да не забележи новите мерки за сигурност. Веригите на люлката бяха по-здрави, седалките бяха с ремъци. По земята под катерушките бе пръсната плява, за да омекоти евентуалното падане на децата. Но игрищата за кикбол и футбол и кортовете за тенис си бяха същите като в детството ни.

Минахме под прозореца на г-ца Соубъл, ала това беше толкова отдавна, че и двамата не изпитахме нищо повече от носталгични тръпки. Все още ръка за ръка, ние навлязохме в гората. От двадесет години не бяхме вървели по тази пътека, но все още я помнехме. След десет минути стигнахме до задния двор на Елизабет на Гуудхарт Роуд. Обърнах се към нея. Тя с влажни очи погледна родния си дом.

— Майка ти изобщо ли не знаеше? — попитах я аз.

Елизабет поклати глава. Кимнах и бавно пуснах дланта ѝ.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Нямам избор.

Не ѝ дадох възможност да спори. Запътих се към къщата. Приблжих се до плъзгащата се стъклена врата, заслоних очи и надникнах вътре. Нито следа от Хойт. Проверих задната врата. Отключена. Влязох. Нямаше никой. Тъкмо се канех да се върна навън, когато видях, че в гаража светва. Минах през кухнята и влязох в мокрото помещение. Бавно отворих вратата на гаража.

Хойт Паркър седеше зад волана на буика си. Двигателят не работеше. Държеше чаша в ръка. Когато влязох, той вдигна пистолета. После видя, че съм аз и отново го отпусна. Слязох по двете стъпала и се пресегнах да отваря предната дясна врата. Не беше заключена. Вмъкнах се до него.

— Какво искаш, Бек? — с надебелял от алкохола език попита той.

Бавно се отпуснах назад.

— Кажи на Грифин Скоуп да пусне момчето.

— Не знам за какво говориш — без каквато и да е убедителност отвърна Хойт.

— Корупция. Сам си избери присъдата, Хойт. Знам истината.

— Нищо не знаеш.

— Онази нощ на езерото. Когато си помогнал да убедят Елизабет да не отива в полицията.

— Вече приказвахме за това.

— Но сега съм любопитен, Хойт. От какво всъщност се страхуваше, че ще я убият или че ще арестуват и теб?

Той мудро ме погледна.

— Тя щеше да е мъртва, ако не я бях убедил да избяга.

— Не се съмнявам — отвърнах аз. — Но ти все пак си имал късмет, Хойт — с един куршум си ударил два заека. Спасил си й живота и не си влязъл в затвора.

— И защо да влизам в затвора?

— Отричаш ли, че Скоуп ти е плащал?

Той сви рамене.

— Да не мислиш, че само аз взимах парите им?

— Не.

— Тогава защо да се страхувам повече от другите ченгета?

— Заради онова, което си извършил.

Хойт пресуши чашата си, огледа се наоколо за бутилката и си наля още.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш ли какво е търсила Елизабет?

— Доказателства за незаконната дейност на Брандън Скоуп — отвърна той. — Проституция. Малолетни момичета. Дрога. Брандън се правеше на кофти пич.

— И още какво? — попитах аз, като се опитвах да престана да треперя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако беше продължила да рови, може би щеше да се натъкне на едно по-тежко престъпление. — Дълбоко си поех дъх. — Прав ли съм, Хойт?

Думите ми накараха лицето му да помръкне. Тъст ми се обърна и погледна през предното стъкло.

— Убийство — прибавих аз.

Опитах се да проследя погледа му, но виждах само грижливо закачените на стената инструменти. Отвертките с техните жълто-черни дръжки бяха подредени по големина. До тях имаше три гаечни ключа и чук.

— Елизабет не е била първата, която е искала да разкрие Брандън Скоуп. — Замълчах и зачаках да ме погледне. Това отне известно време, но накрая Хойт отново се обърна към мен. И го видях в очите му. Той не мигаше, не се опитваше да го скрие. И знаеше, че го виждам.

— Ти ли уби баща ми, Хойт?

Той отпи голяма глътка уиски, задържа я в устата си, после тежко преглътна. Няколко капки пръснаха по лицето му. Хойт не си направи труда да ги избърше.

— Още по-лошо. — Той затвори очи. — Предадох го.

В гърдите ми кипна гняв, но гласът ми остана изненадващо спокоен.

— Защо?

— Стига, Дейвид. Вече трябва да си разбрал.

Обзе ме нов пристъп на ярост.

— Баща ми работеше при Брандън Скоуп — започнах аз.

— Нещо повече — прекъсна ме Хойт. — Грифин Скоуп нае баща ти да го наставлява. Работеха заедно.

— Като двамата с Елизабет.

— Да.

— И докато е работил с него, баща ми е открил какво чудовище всъщност е Брандън. Прав ли съм?

Той просто отпи от чашата си.

— Не е знаел какво да направи — продължих аз. — Страхувал се е да каже, но не е можел да го остави просто така. Измъчвали са го угризения. Затова се затвори в себе си през месеците преди смъртта си. — Замълчах и си представих баща си, уплашен, сам, без никой, към когото да се обърне. Защо не го бях видял? Защо не бях забелязал болката му? Защо не му бях протегнал ръка? Защо не бях направил нещо, за да му помогна?

Погледнах Хойт. В джоба си носех пистолет. Щеше да е съвсем просто. Трябваше само да извадя оръжието и да натисна спусъка. Бам. Готово. Но от собствен опит знаех, че това няма да реши абсолютно нищо. Всъщност, тъкмо обратното.

— Продължавай — каза той.

— По някое време татко е решил да каже на свой приятел. Но не на когото и да е. На полицаи, полицаи, работещ в града, в който са били извършени престъпленията. — Кръвта ми кипна и отново заплаши да изригне. — На теб, Хойт.

Нещо в лицето му се промени.

— Дотук прав ли съм?

— Да.

— И ти си казал на Скоуп, нали?

Той кимна.

— Мислех, че ще го прехвърлят или нещо подобно. Че ще го отдалечат от Брандън. Изобщо не подозирах... — Хойт сбърчи лице — очевидно не можеше да понася самооправданията си. — Как се досети?

— Първо от името Мелвин Бартола. Той е бил свидетел на предполагаемата злополука, при която е загинал баща ми, но разбира се, също е работил при Скоуп. — Пред очите ми се появи усмивката на татко. Свих юмруци. — И после ти ме излъга, че си ми спасил живота — продължих аз. — След като си застрелял Бартола и Улф, наистина си се върнал при езерото. Но не, за да ме спасиш. Не си забелязал движение и си решил, че съм мъртъв.

— Реших, че си мъртъв — повтори той. — Но не исках да умреш.

— Въпрос на тълкуване.

— Изобщо не исках да пострадаш.

— Но не беше и съкрушен. Върнал си се в колата и си казал на Елизабет, че съм се удавил.

— Просто се опитвах да я убедя да изчезне — отвърна Хойт. — И това помогна.

— Трябва да си се изненадал, когато си научил, че съм жив.

— По-скоро бях смаян. Между другото, как се спаси?

— Няма значение.

Сякаш изтощен, той се отпусна назад.

— Може би. — Изражението му отново се промени. — Е, още какво искаш да знаеш?

— Значи не отричаш нищо, така ли?

— Не.

— И си познавал Мелвин Бартола, нали?

— Да.

— Бартола те е предупредил какво се готви срещу Елизабет — казах аз. — Не мога да разбера точно какво се е случило. Може все пак да е имал съвест. Може да не е искал тя да умре.

— Бартола да е имал съвест!? — подсмихна се той. — Моля ти се. Той беше отрепка. Дойде при мен, защото смяташе, че може да пие вода от два извора. Да изкяри и от Скоуп, и от мен. Казах му, че ако ми помогне да инсценираме смъртта на Елизабет, ще му дам още толкова и ще уредя да напусне страната.

Кимнах. Вече ми бе ясно.

— Значи затова Бартола и Улф са казали на хората на Скоуп, че след убийството ще се скрият. Чудех се защо изчезването им не е породило съмнения.

— Точно така.

— И какво се случи? Предаде ли ги?

— Хора като Бартола и Улф... Тяхната дума не струва нищо. Знаех, че колкото и да им платя, те ще дойдат да искат още. Щеше да им писне да живеят другаде или да се напият и да се раздрънкат в някой бар. През целия си живот съм си имал работа с такива боклуци.

— Затова си ги убил.

— Да — без капчица съжаление потвърди той.

Вече знаех всичко. Оставаше само да разбера какъв ще е краят.

— Те са хванали едно момченце — казах му аз. — Обещах да се предам, ако го пуснат. Обади им се. Помогни да направим размяната.

— Те вече не ми вярват.

— Отдавна работиш за Скоуп. Измисли нещо.

Хойт се напрегна. Отново погледна към инструментите и аз се зачудих какво вижда. После бавно вдигна пистолета и го насочи към лицето ми.

— Струва ми се, че ми хрумна нещо.

Не мигнах.

— Отвори вратата на гаража, Хойт.

Той не помръдна.

Пресегнах се през него към сенника и натиснах дистанционното управление на гаража. Вратата забръмча. Хойт я проследи с поглед, докато се вдигаше. Там неподвижно стоеше Елизабет и втренчено гледаше баща си.

Той потръпна.

— Хойт? — повиках го аз.

Главата му рязко се завъртя към мен. Той с една ръка ме сграбчи за косата и притисна дулото на пистолета към слепоочието ми.

— Кажи й да се махне оттам.

Мълчах.

— Направи го или ще умреш.

— Няма да посмееш. Не и пред нея.

Хойт се наведе към мен.

— Просто го направи, по дяволите. — Това по-скоро бе настойчива молба, отколкото заплашителна заповед.

Погледнах го и усетих нещо странно да пробягва в мен. Той завъртя ключа. Дадох знак на Елизабет да се отдръпне. Тя се поколеба, но накрая отстъпи настрана. Баща й изчака, докато пътят се освободи и настъпи газта. Бясно профучахме покрай нея. Докато се отдалечавахме, аз се обърнах и видях как Елизабет се смаява и изчезва.

Отново.

Отпуснах се назад и се зачудих дали някога пак ще я видя. Преди се бях преструвал на самоуверен, ала знаех каква е опасността. Тя се беше опитала да ме разубеди. Обясних й, че трябва да го направя. Този път аз щях да съм защитникът. На Елизабет не й харесваше, ала разбираше.

През последните няколко дни бях научил, че е жива. Дали бях готов да дам живота си за това? Без колебание. Съзнавах го. Докато пътувах с човека, който бе убил баща ми, ме обзе странно спокойствие. Най-после се избавих от угризенията, които толкова време ми бяха тежали. Сега знаех какво трябва да направя, какво трябва да жертвам, и се питах дали изобщо имам някакъв избор, дали е било писано да свърши така.

Обърнах се към Хойт.

— Елизабет не е убила Брандън Скоуп...

— Знам — прекъсна ме той и каза нещо, което ме разтърси до мозъка на костите: — Аз го убих.

Вцепених се.

— Брандън преби Елизабет — бързо продължи тъст ми. — Щеше да я убие. Затова го застрелях, когато дойде у вас. После прехвърлих вината върху Гонзалес, както вече ти обясних. Елизабет знаеше какво съм извършил. Не искаше да пострада невинен човек. Затова му осигури алиби. Хората на Скоуп научиха и това събуди съмненията им. Когато заподозряха, че Елизабет е убила Брандън... — Вперил очи в пътя, Хойт замълча за миг, сякаш за да призове нещо от самото дъно на душата си. — Бог да ми е на помощ, аз им позволих.

Подадох му мобифона.

— Обади се.

Той го направи. Обади се на Лари Гандъл. През годините на няколко пъти го бях срещал. Бащите ни бяха съученици.

— Бек е при мен — каза му Хойт. — Ще ви чакаме при конюшните, обаче трябва да пуснете детето.

Лари Гандъл отговори нещо, което не чух.

— Ще дойдем веднага щом се уверим, че малкият е в безопасност — продължи тъст ми. — И кажи на Грифин, че имам каквото иска. Можем да приключим тая история, без да пострадам аз или семейството ми.

Гандъл затвори. Хойт ми върна мобифона.

— Аз от твоето семейство ли съм, Хойт?

Той отново насочи пистолета към главата ми.

— Бавно извади глока, Бек. С два пръста.

Подчиних се. Той натисна бутона и спусна електрическия прозорец.

— Хвърли го навън.

Поколебах се. Хойт притисна дулото към окото ми. Хвърлих пистолета през прозореца. Не го чух да пада.

Продължихме, без да разговаряме, в очакване на телефона да иззвъни. Отговорих аз.

— Ти Джей е добре — тихо каза Тайрис.

Облекчено затворих.

— Къде ме водиш, Хойт?

— Знаеш къде.

— Грифин Скоуп ще ни убие и двамата.

— Няма — без да престава да се цели в мен, възрази Хойт. — Не двамата.

Отбихме от магистралата. Броят на уличните лампи постепенно намаляваше и накрая единственото осветление идваше от автомобилните фарове. Хойт се пресегна към задната седалка и взе светлокафяв плик.

— Тук е, Бек. Всичко.

— Какво е това?

— Уликите на баща ти срещу Брандън. И на Елизабет.

За миг се озадачих. Той бе разполагал с тях през цялото време. После се зачудих. Колата. Защо беше седял в колата?

— Къде са копията? — попитах аз.

Хойт се ухили.

— Няма. Всичко е тук.

— Все още не разбирам.

— Ще разбереш, Дейвид. Съжалявам, обаче сега ти си моята изкупителна жертва. Няма друг начин.

— Скоуп няма да ти повярва.

— О, ще ми повярва. Ти сам каза — от много отдавна работя за него. Знам какво иска да чуе. Тази нощ всичко ще свърши.

— С моята смърт ли? — попитах аз.

Той не отговори.

— Какво ще обясниш на Елизабет?

— Тя може да ме намрази. Но поне ще е жива.

Пред нас видях задния портал на имението. Край на играта, помислих си. Униформеният пазач ни махна да влезем. Хойт продължаваше да се цели в мен. Потеглихме по отбивката, после без предупреждение той удари спирачки.

И се обърна към мен.

— Носиш ли подслушвателно устройство, Бек?

— Какво? Не.

— Глупости, дай да видя. — Той протегна ръка към гърдите ми. Отдръпнах се. Хойт вдигна пистолета по-високо, наведе се към мен и

започна да ме претърсва. После се отпусна назад. — Имаш късмет — презрително каза той.

Продължихме. Въпреки мрака човек можеше да придобие представа за буйната зеленина наоколо. Дърветата се очертаваха на фона на луната и леко се поклащаха, макар че сякаш нямаше вятър. В далечината видях светлинки. Хойт се насочи към тях. Избелял сив надпис ни съобщи, че сме пристигнали в конюшните „Фрийдъм Трейлс“. Паркирахме отляво. Погледнах през прозореца. Не знам много за отглеждането на коне, ала този комплекс бе внушителен. Главната сграда приличаше на хангар и беше достатъчно голяма, за да побере десетина тенискорта. Самите конюшни бяха с V-образна форма и се простираха докъдето ми стигаха очите. В центъра на комплекса бликаше фонтан. Имаше и хиподром.

Очакваха ни.

— Слизай — заповяда Хойт.

Подчиних се. Звукът от затръшването на вратата отекна в неподвижния въздух. Тъст ми заобиколи от моята страна и притисна дулото към кръста ми. Миризмата ми навя спомени за училищните ни селскостопански практики. Но когато видях четиримата мъже пред мен, двама от които познавах, образите от миналото отлетяха.

Другите двама, които никога не бях срещал, носеха някакви полуавтоматични пушки. И се целеха в нас. Като че ли вече бях започнал да свиквам с оръжия, насочени към мен. Единият от мъжете стоеше най-отдясно до входа на конюшната. Другите се бяха облегли на колата, спряла отляво.

Двамата, които познавах, бяха точно под една лампа. Лари Гандъл. И Грифин Скоуп. Хойт ме сръга с пистолета. Докато се приближавахме, видях, че вратата на голямата сграда се отваря.

Навън излезе Ерик У.

Сърцето ми започна да се блъска в гръдния ми кош. Дишането ми силно кънтеше в ушите ми. Краката ми изтръпнаха. Може и да не се плаших от оръжие, ала тялото ми помнеше пръстите на У. Неволно забавих крачка. Азиатецът не ми обърна внимание. Той отиде право при Грифин Скоуп и му подаде нещо.

Когато бяхме на десетина метра от тях, Хойт ме накара да спра.

— Добра новина — извика той.

Всички погледи се насочиха към Грифин Скоуп. Познавах го, разбира се. В края на краищата бях син на негов стар приятел и брат на негова доверена служителка. Подобно на повечето останали, и аз изпитвах страхопочитание към едрият мъж с блясък в очите. Той бе от хората, които човек иска да го забележат — близък другар, притежаващ рядката способност да балансира по въжето между приятеля и началника. Такава комбинация не се срещаше често. Когато станеше приятел, шефът изгубваше уважението. Или приятелят предизвикваше неприязън, когато внезапно трябваше да стане шеф. Това не беше проблем за кипящия от енергия Грифин Скоуп. Той винаги знаеше как да ръководи.

Грифин Скоуп се озадачи.

— Каква добра новина, Хойт?

Тъст ми опита да се усмихне.

— Много добра, струва ми се.

— Чудесно — отвърна Скоуп. Той погледна У. Азиатецът кимна, ала остана на мястото си. — Е, каква е тази добра новина, Хойт? Нямам търпение да я чуя.

Хойт се прокашля.

— На първо място, искам да разберете, че никога не съм искал да ви навредя. Всъщност направих всичко възможно да не излезе наяве нищо уличаващо. Но също трябваше да спася дъщеря си. Разберате го, нали?

Над лицето на Скоуп се спусна сянка.

— Дали разбирам желанието да защитиш едно дете ли? — с тих и дълбок глас попита той. — Да, Хойт, струва ми се, че го разбирам.

В далечината изцвили кон. И отново се възцари пълна тишина. Тъст ми облиза устни и вдигна светлокафявия плик.

— Какво е това, Хойт?

— Всичко — отвърна той. — Снимки, показания, записи. Всички улики на дъщеря ми и Стивън Бек срещу вашия син.

— Има ли копия?

— Само едно.

— Къде?

— На сигурно място. При адвокат. Ако до един час не му се обадя и не му съобща кода, той ще ги предаде където трябва. Това не е

заплаха, господин Скоуп. Никога няма да разкрия нищо. И аз имам много за губене.

— Да — потвърди милиардерът. — Имаш.

— Но сега можете да ни оставите на мира. Ще ви пратя другото копие. Няма нужда да отмъщавате на мен и семейството ми.

Грифин Скоуп погледна Лари Гандъл, после Ерик У. Двете мутри с пушките сякаш се напрегнаха.

— Ами сина ми, Хойт? Някой го застреля като куче. Да не би да очакваш да го забравя просто ей така?

— Елизабет не го е извършила — отвърна Хойт.

Скоуп присви очи в изражение, което трябваше да говори за сериозен интерес, но ми се стори, че долавям още нещо, нещо близко до объркване.

— Кажи ми, моля те, тогава кой го е извършил?

Чух Хойт тежко да преглътва. Той се обърна към мен.

— Дейвид Бек.

Не се изненадах. Не се и ядосах.

— Той уби сина ти — бързо продължи Хойт. — Откри какво става и му отмъсти.

Милиардерът престорено започна да ахка и да притиска длан към гърдите си. Накрая ме погледна. У и Гандъл също. Скоуп срещна очите ми и попита:

— Какво ще кажете в своя защита, доктор Бек?

Замислих се.

— Има ли някакъв смисъл да кажа, че той лъже?

Скоуп не ми отговори директно. Той отново хвърли поглед към азиатца.

— Донеси ми онзи плик, моля те.

У имаше походка на пантера. Той се запъти към нас, усмихна ми се и някои от мускулите ми инстинктивно се свиха. Младежът спря пред Хойт и протегна ръка. Тъст ми му подаде плика. Ерик У го взе и с другата си ръка — никога не съм виждал човек да се движи толкова бързо — грабна пистолета му, сякаш го взимаше от дете, и го запрата далеч зад себе си.

— Какво... — понечи да попита Хойт.

Азиатецът заби юмрука си дълбоко в слънчевия му сплит. Той се свлече на колене. Всички стояхме и гледахме, докато падаше на четири

крака и повръщаше. У бавно го заобиколи и го изрита точно в гърдите. Чух нещо да изхрущява. Хойт се претърколи по гръб и запремигва с разперени ръце и крака.

Грифин Скоуп се приближи и му се усмихна. После вдигна нещо във въздуха. Присвих очи, за да го видя. Нещо малко и черно.

Тъст ми вдигна поглед и изхрачи кръв.

— Не разбирам — успя да изхрипти той.

Вече бях разбрал какво държи Скоуп. Малък касетофон. Той натисна един от бутоните. Първо чух своя глас, после този на Хойт:

— Елизабет не е убила Брандън Скоуп.

— Знам. Аз го убих.

Скоуп изключи касетофона. Всички мълчаха. Милиардерът гневно гледаше тъст ми. И тогава осъзнах нещо. Щом бе знаел, че подслушват дома му, Хойт Паркър трябваше да е подозирал, че най-вероятно същото се отнася за колата му. Ето защо беше напуснал къщата, когато ни бе забелязал в задния двор. Ето защо ме беше изчакал в буика си. Ето защо ме бе прекъснал, когато бях казал, че Елизабет не е убила Брандън Скоуп. Ето защо беше признал убийството на място, което се подслушваше. Осъзнах и че когато ме е претърсвал, всъщност е напилал устройството, поставено на гърдите ми от Карлсън, че е искал да е сигурен, че федералните ще чуят всичко и че Скоуп няма да си направи труда да ме обискира. Осъзнах, че Хойт Паркър поема удара, че макар да е извършил много ужасни неща, макар да е предал баща ми, тази измама е последният му шанс за изкупление, че накрая именно той, а не аз, ще се жертва, за да спаси всички ни. Осъзнах, че за да успее планът му, тъст ми трябва да направи още нещо. Затова отстъпих настрани. И докато хеликоптерите на ФБР се спускаха към нас, докато Карлсън заповядваше по мегафона си никой да не мърда, видях как Хойт Паркър протяга ръка към кобура на глезена си, вади пистолет и три пъти стреля в Грифин Скоуп. После насочи оръжието срещу себе си.

— Не! — извиках аз, ала последният изстрел заглуши гласа ми.

Погребахме Хойт след четири дни.

Хиляди униформени полицаи дойдоха да изразят почитта си. Подробности за случилото се в имението на Скоуп все още не бяха разгласени и не бях сигурен, че някога ще бъдат. Дори майката на Елизабет не бе настоявала да получи отговори, но навярно това се дължеше на радостта ѝ, че дъщеря ѝ се е върнала от мъртвите. Затова не задаваше прекалено много въпроси и не обръщаше внимание на противоречията.

Засега Хойт Паркър беше загинал геройски. И може би това бе вярно. Аз не съм най-добрият съдия.

Хойт беше написал дълго признание, с което в общи линии повтаряше онова, което ми бе разказал в колата. Карлсън ми го показва.

— Това приключва ли случая? — попитах аз.

— Остава да разследваме Гандъл, У и още неколцина — отвърна агентът. — Но след смъртта на Грифин всички са готови на сделки.

Митичният звяр, помислих си. Не му отсичаш главата. А го промушваш в сърцето.

— Добре че дойдохте при мен, когато отвлякоха детето — каза Карлсън.

— Имах ли алтернатива?

— Прав сте — поклати глава агентът. — Пазете се, доктор Бек.

— И вие.

Може би искате да знаете дали Тайрис ще замине за Флорида и какво ще се случи с Ти Джей и Латиша. Може би се питате дали Шона и Линда ще останат заедно и какво означава това за Марк. Но не мога да задоволя любопитството ви, защото и аз не знам.

Историята свършва тук, четири дни след смъртта на Хойт Паркър и Грифин Скоуп. Късно е. Много късно. Лежа в леглото с Елизабет и гледам как гърдите ѝ се надигат и отпускат насън. Постоянно я гледам. Почти не затварям очи. Кошмарите ми коренно се

промениха. Сега сънувам, че я губя — че пак е мъртва и аз съм сам. Затова гледам да я държа за ръка. Имам нужда от нея. Тя също.

Сякаш усетила погледа ми, Елизабет се обръща. Усмивам ѝ се. Тя ми се усмива в отговор и сърцето ми се изпълва с щастие. Спомням си деня на езерото. Спомням си как лежах на надуваемия дюшек. Спомням си и решението си да ѝ кажа истината.

— Трябва да поговорим.

— Не трябва.

— Не ни бива да пазим тайни един от друг, Елизабет. Тъкмо това ни докара тази каша. Ако просто си кажем всичко... — Не довърших.

Тя кимва. И разбирам, че знае. Че винаги е знаела.

— Баща ти. Той си мислеше, че ти си убила Брандън Скоуп.

— Така му казах.

— Но накрая... — Замълчавам и отново започвам: — Дали е осъзнал истината, когато в колата споменах, че ти не си го убила?

— Не знам — отвръща Елизабет. — Ще ми се да мисля, че е така.

— И се е жертвал за нас.

— Или се е опитал да ти попречи ти да се жертваш. А може да е умрял с мисълта, че съм убила Брандън Скоуп. Никога няма да разберем. И всъщност няма значение.

Спогледахме се.

— Ти си знаела — със свито сърце казах аз. — Още отначало. Ти...

Елизабет допира показалец до устните ми.

— Всичко е наред.

— И си скрила всички онези неща в сейфа заради мен.

— Искях да те защита.

— Беше самоотбрана — прошепвам аз и си спомням усещането на пистолета в дланта ми, отвратителния откат, след като натиснах спусъка.

— Знам. — Тя обвива ръце около шията ми и ме притиска към себе си. — Знам.

Виждате ли, когато преди осем години дойде в дома ни, Брандън Скоуп завари вкъщи мен. Лежах сам в леглото, когато той се вмъкна в спалнята с нож в ръка. Сборичкахме се. Грабнах пистолета на баща ми. Брандън пак ми се нахвърли. Стрелях и го убих. И после панически

избягах. Опитах се да си събера мислите, да реша какво да правя. Когато се освестих, когато се прибрах вкъщи, трупът го нямаше. Пистолетът също. Искях да й кажа. Щях да й обясня на езерото. Но накрая не казах нищо. Досега.

Както по-рано отбелязах, ако още отначало бях казал истината...

Тя още по-силно ме притиска към себе си.

— Тук съм — прошепва Елизабет.

Тук. При мен. Ще ми трябва време, за да го осъзная. Но ще го осъзная. Прегръщаме се и се унасяме. Утре сутрин ще се събудим заедно. И на по-следващата сутрин. Лицето ѝ ще е първото, което виждам всеки ден. Гласът ѝ ще е първото, което ще чувам.

И това, знам, винаги ще е достатъчно.

Издание:

Харлан Коубън. Не казвай на никого

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2001

ISBN: 978-954-585-225-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.